B 5
5
632
BIBLIOTECA NAZIONALE
CENTRALE - FIRENZE

MEMORIALE
VITÆ
SACERDOTALIS

A SACERDOTE

GALLICANO,

DIŒCESIS LINGONENSIS,

EXULE REDACTUM.

FERRARIÆ

Typis Heredum Josephi Rinaldi

1795.

Superiorum Permissu.

BIBLIOTECA NAZIONALE CENTRALE
REPUBBLICA ITALIANA
FIRENZE

APPROBATIO D. CENSORIS.

Præsens hoc, sic dictum: *Memoriale vitæ sacerdotalis*, totum Spiritu Dei plenum, ut non solum ab eo, ad quem directum est, sed ab omni etiam, qui ubique terrarum est, clero, diurna nocturnaque versetur manu, adprimè commendandum, indèque typis publicis dignissimum esse censeo.

Constantiæ, 18. Dec. 1793.

Jos. Guil. Sturm, Ss. Th. D. Rev.mi ac Cels.mi. D. D. Ordin. Consil. Eccles. Insign. Ecc. Coll. ad Ss. Steph. et Nicol. Can. Cap. ac librorum Censor Ordinarius.

Die 9. Januarii 1795.
REIMPRIMATUR
F. V. A. Cavalloni Ord. Præd. Vic. Gen. S. O. Ferrariæ.

Die 9. Januarii 1795.
REIMPRIMATUR
F. Compagnoni Vic. Generalis.

B.° 5. 5. 632

PRÆFATIO
AD SACERDOTES GALLICANOS EXULES.

O vos, qui fortes fuistis in bello, et pugnastis cum antiquo serpente! O gloriosi Dei nostri, et Christi ejus confessores, quibus datum est, non solum, ut in eum credatis, sed ut etiam pro illo patiamini; vos, qui cum gaudio rapinam bonorum vestrorum suscepistis; vos, qui tot opprobria, et tot pericula subiistis; vos, qui è terrâ illâ, quæ olim super se venientem sæpe bibens imbrem, et non referens fructum, facta est reproba, et

maledicto proxima, estis exules; vos, qui olim sciebatis abundare; nunc autem nostis penuriam pati; vos, quos impius, ad tempus superexaltatus, et elevatus sicut Cedri Libani, fugavit, et quem Populus rectus, fideique priscæ firmiter addictus, benigne suscepit; vos, Sacerdotes Gallicani, qui hodie regiam et arctam crucis viam, plaudente Cœlo, mirante terrâ, sequimini: ecce ego ad pedes vestros provolutus; sinite me, in osculo sancto, vos salutare: o quàm speciosi pedes evangelizantium pacem, pedes eorum, qui Domino testes sunt, usque ad ultimum terræ!

Nondum quidem accessistis ad Civitatem Dei viventis, Jerusalem cœlestem, et multorum Angelorum frequentiam; ubi Pater Domini nostri Je-

su Christi glorificavit, quos in perse-
cutione vocavit, et in effusione san-
guinis pro fide justificavit. Liceat hic,
optimi et venerandi admodum fratres,
flores aliquot, super martyrum nostro-
rum tumulos et cineres, conjicere.
O beati! ò felices nimis sacerdotes il-
li, quos misericordiarum Dominus, sic
in momento, in ictu oculi, et quasi
pro nihilo, salvos fecit! Felix tribu-
latio persecutionis, quæ contulit illis
tantam palmam remunerationis! Bea-
tæ contumeliæ, quæ fuerunt illis cau-
sa gloriæ! Beati carceres, per quos
superna palatia ingressi sunt! Beata
mors, quæ vitam ipsis donavit æter-
nam! O Patres sancti! O Fratres glo-
riosissimi, qui nunc Agni thronum
læti circuitis! Respicite de cœlo, et
opem vestris confratribus, vestris ovi-

bus, vestris concivibus mittite. Ecce adhuc inter pugnas et prælia sumus, dum vos in jucunditate quiescitis. Nos precibus juvate.

O verè necessaria nobis sanctorum Martyrum nostrorum suffragia! Cursus enim noster nondum consummatus est, optimi et venerandi exules. Vos scitis, quid dixerit Deus noster et æternus Rex Jesus: ille solus qui perseveraverit usque in finem, salvus erit. Quid prodesset igitur nobis cœpisse, si ad culmen non perveniremus? Misimus manum ad aratrum, ne respiciamus retro; sed Deo gratias agentes, qui eripuit nos de potestate tenebrarum, et transtulit in regnum Filii dilectionis suæ, oremus, ut qui cœpit in nobis opus bonum, perficiat usque in diem Christi Jesu, et ejus,

qui erga nos adeo dives est in misecordia, gratiæ cooperantes, cum metu et tremore salutem nostram perficiamus. Justi, adhuc justificemur; sancti, adhuc sanctificemur: ne, cum aliis prædicaverimus, ipsi reprobi efficiamur.

Videamus ergo et caveamus, ne aurum templi obscuretur, ne color optimus mutetur, ne lapides sanctuarii dispersi, virtutis formam amittant; imo perfectiorem adhuc acquirere satagamus: ut, cum venerit dies redemptionis nostræ, et restaurationis templi gloriæ, lapides, quos reprobaverunt ædificantes, fiant in caput anguli, et suis pristinis locis coaptati, miris unionibus totus murus terrestris Jerusalem fulgeat.

Idcirco liceat mediocritati meæ, Fra-

tres optimi et venerandi, leve hoc exilii mei opus vobis offerre; in quo præcipua regularum sacerdotalium capita memorantur. Sentio quidem, et candide confiteor, opus esse scopo nimis impar, et viris adeo apud Deum et homines gloriosis minus dignum, minus eruditionis habens, minus pietatis spirans. Verum, animo benevolo, parcet certius vestra benignitas. O si scirem loqui! O si verba mea, quasi facula, arderent, et possent esse virtutis incentiva, sanctitatisque stimuli! . . . . Sed quod inanis non potuit homo, efficiat Potentissimus luminum Pater, qui facit ministros suos ignem urentem.

MEMORIALE
VITÆ SACERDOTALIS.

CAPUT I.

De statu Sacerdotali.

1. Fili, sicut ego sum Pater unigeniti filii mei, in æternitate; ita et tu debes esse pater filiorum adoptionis, in tempore.

Ad hoc misi te, ut novam progeniem filiorum salutis, mihi et Ecclesiæ meæ, generares.

Ad hoc, fili, te constitui ministrum Christi mei, et dispensatorem mysteriorum ejus.

2. Ecce sacerdos factus es. Jubente te, quotidiè de cœlis descendit filius meus: quoties volueris, præsens sistitur: tractari se, aliisque porrigi per manus tuas, quotidie patitur: obedit voci tuæ.

Corpus, animam, Divinitatem, merita, thesaurosque gratiarum ejus tibi commisi; ut fidelibus ea communicares, in salutem.

Agnosce, o fili! dignitatem tuam; et Divinæ consors factus naturæ, noli in pristinam viſitatem, degeneri conversatione redire.

3. Domine, quis sum ego, ut memor mei fueris, et tanta mihi contuleris? Ecce ego, cum sim pulvis et cinis, factus sum homo Dei, minister tuus, secundum dispensationem gratiæ tuæ.

Illumina igitur oculos meos, ut tantæ vocationis altitudinem possim cognoscere. Conforta me gratiâ tuâ, ut possim tantum onus digne ferre.

Dignare, Deus meus, sic animum meum interiùs componere, sic mores meos exteriùs dirigere, ut verus fiam sanctissimi Filii tui imitator, repræsentemque verè fidelibus illum, qui misit me, sicut tu miseras eum.

4. Pater amantissime! Quantum tibi amorem debeo, pro amore isto, quo

Google

me sic prior dilexisti, sic elegisti, sic consignasti!

Quantum humiliare me debeo, pro tanta dignatione, quâ me egenum de pulvere suscitasti, ut solio gloriæ tuæ assisterem, vices tuas gererem, loco tui judicarem, solverem et ligarem.

5. Ego vilis, ego impurus, ignarus, imperfectus, cæcus, semper ad malum pronus; ego miserrimus, debeo vices gerere infinitæ Majestatis tuæ!

O Deus meus! Ipsa sanctitas, sapientia, bonitas, gloria et immensitas! Cum sim taliter exaltatus a te, quomodo non essem summè confusus et conturbatus?

6. Fili, veni, et sequere me: veni; faciam te piscatorem hominum.

Ego misi Unigenitum meum in mundum, ut salvum faceret, quod perierat: ut oves, quas dedi illi, vitam haberent, et abundantiùs haberent.

Ad hoc idem opus elegi te, fili, et constitui. Stude ergo, ut sicut gloriam meam Filius meus quæsivit, ita et tu illam promoveas.

Conare, ut illarum salutem procures, pro quibus sanguinem suum fudit.

Indefessus labora in vineâ meâ; errantes oves require, reduc vagantes; frigidas fove, saucias sana: cave, ne ullam negligas; sanguinem ejus de manu tua requirerem.

7. Dilata, fili, cor tuum. Omnes ad cognitionem veritatis et salutis convoca, omnes compelle intrare in domum meam, ut impleatur.

Inopem et divitem, nobilem et ignobilem, sapientem et idiotam, servum et dominum, masculum et feminam, ad me, sine distinctione, trahere studeas.

CAPUT II.

De necessitate perfectionis in sacerdotibus.

1. Fili, ecce sacerdos factus es non alleviasti onus tuum quinimo super sarcinam communem onus angelicis humeris formidandum suscepisti. Jam arctiori alligatus es vinculo disciplinæ.

Ambula igitur coram me, et esto perfectus. Sanctus esto, quoniam ego sanctus sum, qui sanctifico te. Perfectus esto, sicut Pater tuus cœlestis perfectus est.

2. Erras, fili, erras, si credis me ab illis tantùm perfectionem expectare, qui per vota religionis omnia reliquerunt, se mihi consecrârunt, et absolutè a mundo segregarunt.

Ipsi quidem perfecti esse debent: at, cùm jam non sint in mundo, nec amplius inter mundi scandala versentur, faciliùs se possunt immaculatos servare; sicque, sine tam acribus bellis, tam violentis nisibus, possunt mihi, in sanctitate et justitiâ, deservire.

Tibi verò proficere volenti, majori diligentiâ opus est. In mundo es; inter media pericula versaris; hostes habes, a dextris, et a sinistris; et tamen pertransire illæsus, permanere justus, imò in dies magis ac magis justificari et sanctificari debes.

Religiosi quidem ardere debent: tu verò, sacerdos, ardere et lucere.

Religiosi quidem vas suum debent in honore servare: tu verò, sal terræ, debes terram ipsam, id est, homines, a corruptione præservare.

Illi sibi sapere debent: tu vero tibi et ovibus: forma gregis ex animo esse debes.

Audi ergo, fili: dixi tibi, et iterum dico: esto perfectus.

3. Domine, scio verè, quòd ipsæ stellæ non sint mundæ in conspectu tuo: quantò magis homo, putredo et vermis!

Quomodo ergo ita perfectus esse potero, sicut deceret ministrum tuum, quotidie ad mensam tuam assistentem?

O quàm purum os! Quàm mundum corpus! Quàm perfectum debet esse cor meum, ad quod tam frequenter ingreditur Deus ipse, ipsa puritas, ipsa sanctitas, ipsa altitudo!

Et quomodo non contremiscerem, Domine, quando recordor Aaronem sacerdotem veteris legis, sanctum esse debuisse et perfectum; dum tamen ille ad arcam fœderis tantùm, et vasa

tabernaculi deputabatur : ego vero ad te ipsum, o Deus meus, ordinatus sum?

Ille panes propositionis tantùm; ego verò panem Angelorum debeo, non solùm tractare, sed et conficere.

Ille tamen Aaron, ad infima hæc et egena elementa, ad umbras futurorum redactus, cum suâ tribu, a cæteris tribubus debuit separari.

Quantò magis ego, ad bona ipsa adumbrata, ad veritatem præfiguratam, ad ipsa Dei mysteria consecratus, debeo, disparitate et sanctitate morum, a communi plebe segregari.

4. Ita est, fili: elegi te de mundo, segregavi te a mundo; factus sum pars hæreditatis tuæ, et calicis tui. In mundo es: sed jam de mundo esse, tibi non licet.

Popularibus igitur negotiis et cogitationibus ne intendas: nullis te implices cupiditatibus; nullis involvaris impedimentis.

Solùm, quæ mei sunt, cura; cultui meo vaca; rerum cœlestium tra-

ctationi incumbe : conversatio tua in cœlis sit .

5. Equidem in terris inter homines te reliqui : sed ad quid ? Attende, fili : ut illos salvos facias , ut in illis amorem meum accendas , ut ipsos gratiâ meâ irriges , et tecum ad cœlestia trahas .

In terrâ quidem es , sed de cœlis es, ad cœlum pertines ; imò cœlum debes esse animarum : ut sicut corpora , per cœli materialis influxum , vigent et fœcundantur , ita per te animæ vivant , et in dies perficiantur .

Esto igitur ipsis cœlum præcelsum, per contemplationem ; cœlum amplum, per caritatem ; cœlum splendidum , per sapientiam ;

Cœlum regulare in motu , per obedientiam ; serenum , per constantiam ; fœcundum , per instructionem ;

Cœlum coruscans , per bona exempla ; liberale , per misericordiam ; purissimum , per sanctitatem .

Sicque Ego Deus cœli , ero Deus tuus , semper tecum , ad quæcumque

perrexeris : plantabis , rigabis ; et ego incrementum dabo.

CAPUT III.
De possibilitate perfectionis in sæculo.

1. Domine, audivi auditum tuum, timui : attendi ad eloquia tua, et expavi.

Tu dixisti per filium tuum : esto perfectus , sicut et Pater tuus cœlestis perfectus est. O altitudo! Et quomodo potero ad eam pertingere ?

Da mihi, Domine , pennas, sicut columbæ ; et volabo : Sed si mihi relinquar, humiliata manebit anima mea, et conglutinatus in terrâ venter meus.

Quomodo , Domine, tot passiones, adversus animam meam continuò militantes , perfringam ? Quomodo tot vitia, mihi undique parata et occurrentia , superabo ? Quomodo tot virtutes, legi membrorum meorum repugnantes, colam ?

Ecce jubes, ut, in medio corruptio-

nis, sim purus; in medio honorum, humilis; in medio divitiarum, pauper; in mediis peccatis, sanctus; in mediis hostibus, invictus.

Jubes, ut in mundo vivens, de mundo non sim; ut in terrâ degens, de cœlis sim.

Domine, audivi auditum tuum, et timui: attendi ad eloquia tua, et expavi.

2. Fili, ne terrearis. Verum est: Regnum cœlorum vim patitur, et violenti rapiunt illud.

Magnum quidem est onus sacerdotis, sed magna gratia imponentis. Ego Omnipotens, imposui tibi onus; ego Omnipotens, juvabo te, ut ipsum faciliùs feras.

Numquid quidquam est mihi difficile? Aut similis ero dicenti, et non facienti?

Hostes times? Ego sum Dominus exèrcituum. Pericula formidas? Ego eruo sperantes in me.

Abraham in Chaldæâ protexi, Josephum in Egypto, Loth in Sodomis,

Job inter infideles, Danielem in Babilone.

Borromæum, Salesium, Vincentium, innumerosque alios, qui nunc exultant in gloriâ mea, medios inter peccatores sanctificavi.

Vide, fili: volui, ut illi omnes, in medio nationis pravæ, perfecti essent; ut tu disceres neminem debere, in quâcumque vocatione, animum despondere.

Euge ergo, fili, fac, quod in te est: ego supplebo, ego dirigam, ego perficiam.

3. Ecce venio, Domine, ut faciam voluntatem tuam: volo perfectus esse. Verùm ad hoc magna requiritur gratia.

Illam quidem amicis tuis promittis: sed ego indignus, qui toties iram tuam merui, quomodo potero securus expectare donum, quod amicis tuis præstas?

Ego, qui toties in minoribus periculis perii, quomodo potero maxima pericula evadere?

O! Domine, melius fortè mihi fo-

ret, et tutius, si fugiens mundi
dala, quibus væ dixisti, in solitu
discedens, ibi amplecterer statun
giosi tui famulatûs, in quo hon
curiûs sit sanctus et perfectus.

4. Fili, quid est? Numquid
lucerna, ut sub modio ponatur
sub lecto? Nonne ut super ca
brum ponatur?

Fili, non tu me elegisti, se
elegi te, et posui te, ut eas, e
etum afferas in patientiâ. Grat
bi promitto.

Indignum te dicis: sed scito
quod gratia mea non detur
merita; alioquin jam non esset

Amas me? pasce oves meas. P
do, amorem exhibebis; et dilig
me omnia cooperantur in bonur
pericula, ipsique hostes.

Pasce oves meas. Pascendo a
amando proficies, et fies perfec

Pasce oves meas. Pascendo
beris Pastorem bonum, Jesum
meum.

Illi verò sunt perfecti, et pra

nati, quos præscivi conformes fieri imaginis ejus.

CAPUT IV.
De mediis ad perfectionem assequendam.

1. Fili, vis perfectus esse? Dilata os tuum, et implebo illud: esuri et siti justitiam, et saturaberis: opta, et dabitur tibi sensus: vir desideriorum esto, et veniet in te spiritus sapientiæ.

Si ardenter desideras perfectionem, hoc vehementi desiderio, quasi stimulo perurgente, excitatus, de virtute in virtutem ibis; usquedum perveneris ad fastigium montis Sion, ubi cum Deo tuo, intimâ fruêris unione.

Desidera ergo vehementer; propone firmiter: et desiderium illud et propositum, de die in diem, de hora in horam renova. Sic brevi accenderis, brevi flammesces.

2. Si vis perfectus esse; in omni opere tuo, stude mihi soli placere,

Actus ergo tuos præcedat semper pura intentio beneplaciti mei, et amoris mei.

Si ita, ex affectu mihi placendi, semper operari cures; sciam, quod ames me, ex toto corde, ex totâ animâ, ex totâ mente, ex totis viribus. Tunc vives, et perfectè vives. Qui enim diligit, legem implevit.

Cave, fili, attende, ne justitiam tuam facias coram hominibus, ut videaris, et habeas gloriam. Acciperes quidem apud eos, sed perfectionem abjiceres.

Cave, fili, attende, ne negligenter in servitio meo te geras. Non perfectus, sed maledictus, qui facit opus Dei negligenter.

3. Si vis perfectus esse; cura, fili, ut me semper intuearis præsentem, et te sub oculis meis constitutum.

Recordare, et recordare semper, me esse Deum cuncta prospicientem, scrutantem corda et renes.

Si ergo loquaris, si cogites, si aliquid desideres, aliquid velis aut agas;

id coram me loquere, cogita, propone et age.

Sic coram me, sicut Abraham, Enoch, Noë, Ezechias, in veritate et corde perfecto ambulabis.

4. Si vis perfectus esse; cura, fili, ut in omni opere te geras, quasi statim esses moriturus, quasi esset ultimus actus vitæ tuæ.

O! si hoc faceres, fili; quanto fervore Missam celebrares! Quanto fletu peccata tua plangeres! Quantâ attentione orares!

O fili! Grandia et impossibilia a te non exposco, ut perfectus fias.

Sacerdos es: debes orare, conscientiam examinare, sacramenta ministrare, horas legere, sacrificium offerre. Hæc perfecte facias, et perfectus eris.

5. Si vis perfectus esse; cogita frequenter, fili, ad quid venisti, et cur sacerdos factus es. Nonne, ut mihi placeres, et certus salutem tuam operareris?

Hâc cogitatione te excita, continuò excitatus age, semper incipe, te-

porem excute, passiones vince, appetitus inordinatos fræna.

Sic jugis conatus ad perfectionem, perfectio tibi reputabitur.

Si tamen labaris, fili; si minùs proficias, quàm optares: animo ne concidas.

Humiliare tantùm, et ingemisce. Perfectio tibi erit, non invenisse te perfectum.

6. Si vis perfectus esse; descende, fili, ad ima animæ tuæ; et ibi, coram me, in sinceritate, secretiora cordis tui scrutare.

Vide, et diligenter considera obices, qui te impediunt, ne curras, ne progressus facias: hos remove.

Vide, quæ tuorum sit origo vitiorum, quæ imperfectionum. Habent enim semper radicale quoddam caput.

Ecce Goliath; interime eum, et vicisti: id est, curam omnem impende, ut hoc capitale vitium eradices.

7. Vide, fili, mercatores lucro intentos; vide, quomodo de die in diem pecuniis suis aliquid adjiciant. Sic et

tu thesauris, quos tibi in cœlo thesaurizas, quotidie aliquid addas.

Vide pictores, quomodo imagines, quas pinxerunt, quotidie perficiant. Ita et tu vitia corrigas, virtutes augeas.

Fili! Illi quidem, ut corruptibilem coronam accipiant, tu autem incorruptam.

8. Domine, da, ut, sicut jubes, proficiam: da, ut me, sine dolo, sine adulatione, discutiam.

Domine, da, ut mihi semper displiceat, quod sum; ut perveniam ad quod nondum sum.

Da, ut non retro redeam; ne deviem, ne in via remaneam. Scio enim, quia si dixero, sufficit; perii.

CAPUT V.

De paucitate electorum.

1. O Fili! quàm pauci sunt sacerdotes, qui arctam viam sequuntur! Quàm pauci, qui per angustam portam intrant! O! quàm multi declinaverunt a semitis meis!

Veni et vide : profectò ext
arctam sunt superbi, qui inan
tia sua tumidi et inflati, cæt
spiciunt, et in clero amant de
Modo exaltantur, sicut Ce
ni: sed postmodùm, cum I
in infernum cadent.

Sed nec per angustam po
trant ambitiosi, qui se ipsos,
nec animas amantes; benefic
nores mendicant, quasi ver
cumulant; cæterùm de idone
parum solliciti, de obligatio
muneribus vix curantes.

Certè quemadmodùm teme
gnitatum cœlos ascendere fes
descendent confusi usque ad
tormentorum.

Extra viam quoque sunt,
monæ, non mihi servientes
turpe lucrum in clero sectan

Certè loculos, cum Juda,
etiam, cum illo proditore,

— 2. Profectò per angustam
non intrant, qui se negotiis
bus nimis implicantes, non

non studio, non suæ, nec aliorum saluti sollicitè vacant; sed litibus, sed bonis temporalibus, sed negotiationibus, de manè ad vesperam sunt intenti.

Certè terram, quam toto corde diligunt, in morte amittentes, cœlum, quod non quæsiverunt, non suscipient.

Sunt etiam extra viam, qui confabulationibus inanibus, vel lusibus dediti, tota die remanent otiosi.

Certè quando veniet Dominus vineæ, non dabit illis mercedem.

Nec intrant per angustam portam, qui, cùm castitatem voverint, se immunditiæ, vel cogitatione, vel verbo, vel opere, tradere non formidant.

Certè isti sacrilegiis et sordibus referti, non recipientur in regno meo, ubi nil coinquinatum admittitur.

3. Non dubium, fili, quin extra viam sint, qui de mundo sunt, mundum amant, de mundo loquuntur, de mundi vanitatibus gloriantur, de mundi deliciis inebriantur, de mundi gaudiis recreantur.

Certè, cùm lætati fuerint cum mun-

do, non poterunt postea regnare cum Christo.

Profectò nec per angustam portam intrant, qui tepidi sunt, nunquam ad cor redeunt, non nisi gravissima crimina fugiunt.

Certè, non admittentur in æterno convivio, qui provocant vomitum ori meo.

Nec recipientur illi, qui bona patrimonii mei in sumptuositates, vanitates, delicias dissipantes, erga pauperes meos fuerint parci, et minùs misericordes.

Certè dicam illis in furore meo: discedite a me, maledicti, in ignem æternum.

4. Extra viam quoque sunt, qui, cùm ad populi mei correctionem sint positi, ovibus meis dant exempla pravitatis.

Certè, tamquam necatores animarum peribunt illi, per quos scandalum venit.

Nec per angustam portam intrant, qui non regulas sanctas, sed consuetudines corruptas sequentes, non de-

siderant, nec conantur esse laxioribus sanctiores.

Certè non coronabuntur, nisi qui legitimè certaverint.

Extra viam pariter sunt, qui prælatis non obedientes, et de mandatis ipsorum non curantes, Ecclesiam per illos præcipientem non audiunt.

Certè isti meipsum spernunt, et idcirco a Patre meo, in judicio condemnabuntur.

Nec per angustam portam intrant, qui plebem meam non instruunt; de peccato non arguunt; confessiones, nonnisi ægrè, cursim et sine cura audiunt; indignos absolvunt; ecclesiastica munera, sine pietate obeunt; Missam imparati et festini celebrant.

Certè maledicti sunt illi, qui opus meum, vel non peragunt, vel negligenter faciunt.

Sunt similiter extra viam, qui templa mea sordibus et pannis dedecorari patiuntur, et nullo domûs meæ Zelo moventur.

Certè illi me non diligunt, neque

partem habebunt in regno, c
ter diligentibus præparavit.

5. O fili! Quot sacerdotes
Quàm pauci opere! Iam mag
setur, si quis trangressor no

O quot sacerdotes externa
Quàm pauci interna perfection
paucæ lucernæ ardentes et l

Quàm rara vera innocenti
rara perfecta pœnitentia! Q
pura charitas! Quàm rara si
militas!

Quàm rarus indefessus labo
rara assidua oratio! Quàm r
sanctitas!

Contende, fili, intrare p
stam portam. Satage, ut,
opera, certam tuam electione

6. Pauci electi. Configat
mor veritatis hujus carnes t

Time, ne, si pauci sint
inter oves, pauciores sint a
ter sacerdotes.

Time: pertransiit enim
pertransiit levita, dum s
laude dignus fuit.

Time, fili, quia multi erunt novissimi primi, et primi novissimi.

Time, quia multi de longè venient, et recumbent cum Abraham, Isaac et Jacob, in Regno cœlorum; dum filii regni ejicientur in tenebras exteriores.

O! si veritas hæc ad cor tuum transiret, non dubium, quod non peccares; sed cum metu et tremore, salutem tuam operareris.

CAPUT VI.

De gravitate peccatorum in sacerdotibus.

1. Fili, christianus cum sis, peccatum, quasi a facie colubri, fugere debes: quantò magis, cum sis sacerdos, illud debes abominari.

Odio mihi est homo peccans mortaliter: quantò plùs christianus: quantò magis sacerdos.

Iniquitas ipsius meam accendit iram. Exurgit justitia mea, et clamat: veniat mors super illos, et descendant in infernum viventes.

Si inimicus meus peccaret con
sustinerem utique. Sed si notu
qui mecum dulces capit cibos
quat; eum ferre non possum

Amen, amen dico tibi: mu
stineo a peccatoribus et impii
lum tamen majus præjudicium
a Sacerdotibus peccantibus, pa

Contremiscant ergo: quia
strictiùs et inexorabiliùs judicabo
cæteros.

Qui in terra sanctorum iniqu
serunt, non videbunt gloriam
sed potenter tormenta patientu

2. Memento, fili, Nadab e
erant ministri mei; vidi illos
alienum in thuribulis suis impor
statimque ignem de cœlo misi
eos, et consumpti sunt.

Memento Ozæ levitæ. Vid
indebito modo arcam fœderis m
gentem: et subito eum percuss
Philistæis temerè tangentibus p

Memento filiorum Heli. Vi
prævaricantes, et interemi. O
me judicia mea, expavesce iram
Vigila, fuge peccatum.

3. Aperi, Domine, aperi cor meum; ipſique horrorem peccati, et odium iniquitatis magis ac magis infunde. Confige timore tuo carnes meas, ut non peccem tibi.

Verumtamen vide, Domine, infirmitatem meam, ad malum adeò proclivem. Sacerdos quidem sum; ſed et homo sum, in iniquitate conceptus.

Adjuva me, dirige me, tene manum dexteram meam, et in voluntate tua deduc me.

Vide, Domine, furorem Satanæ inimici mei. Ecce continuò rugiens, ut leo, circuit, quærens, quem devoret. Eripe me de inimico illo.

Deus meus, ad te confugio: niſi tu me cuſtodieris, fruſtra vigilabo, fruſtra me cuſtodire conabor.

In te confido: protege me, defende me, et non peribo in infirmitate mea.

CAPUT VII.
De malis oriundis ex improbâ Sacerdotum vitâ.

1. Fili, plorans ploravi, et lacrymæ meæ in maxillis meis; quia amicus meus, quem super omnia bona mea constitueram, mutatus est mihi in crudelem.

Attende, fili, et vide, si est dolor, sicut dolor meus.

Emi oves a Patre meo, pretio sanguinis mei. Cùm illas charitate perpetua diligerem, servo meo commisi; ut, in nomine meo, et in charitate mea, eas regeret, servaret et salvaret.

Servus verò ille nequam non rexit, sed dispersit; non servavit, sed tradidit; non salvavit, sed interfecit oves meas.

Factus est in ruinam ovium mearum, quem miseram in ipsarum resurrectionem.

2. O pastor infidelis! O serve nequam! Te posueram, ut, per bona exempla, et sancta documenta, popu-

lum meum dirigeres in viam veritatis et æternitatis.

Tu verò non docuisti ignarum, non reprehendisti impium, non sublevasti cadentem, non requisivisti errantem, non juvisti pusillanimem, non consolidasti infirmum, non alligasti vulneratum.

Te posueram in lucem; et fuisti populo meo in tenebras. Viderunt te errantem, et tecum erraverunt: viderunt te peccantem, et tecum peccaverunt. Misera tua conversatio fuit plebis meæ miserabilis subversio.

O pastor et idolum, derelinquens gregem tuum! O sacerdos, non pastor, sed destructor gregis mei!

Oculum pro oculo, dentem pro dente restitues. Erit anima tua, pro animabus illorum.

3. O improbi sacerdotes! Quot et quantorum estis causa malorum.

Per principem vestrum Judam, traditus sum Judæis, ac crucifigendum. Per vos venerunt scandala, per vos schismata, per vos hæreses.

Propter vos, populi et gentes a fide et unitate Ecclesiæ recesserunt, sponsæ meæ castissimæ crimina vestra injustè imputantes.

Propter scelera vestra, mundus gladio feritur; propter vos percussionibus perit; propter vos, catholici superantur exercitus.

Væ vobis, progenies viperarum! Absorbebit vos, præ ceteris iniquis, profundum inferni; urgebit super vos, cum furore, puteus tormentorum os suum.

CAPUT VIII.

De bonis oriundis ex sanctâ sacerdotum vitâ.

1. Beata gens, beatus populus, cui Dominus dedit pastorem juxtà cor suum!

Sub ipsius regimine, fiunt prava in directa, aspera in vias planas, videt omnis caro Salutare Dei.

Campi replentur ubertate, pinguescunt speciosa deserti, exultatione colles accinguntur.

2. Beatus mundus, qui, a misericordissimo Domino, duodecim Apostolos accepit!

Vide, fili, quanta sit sancti sacerdotis vis, energia et efficacitas. Vide: duodecim fuerunt; et in omnem terram exivit sonus eorum, et in fines orbis terræ verba eorum.

Cùm essent agni, mundum lupis plenum vicerunt: cùm essent piscatores, mundum tenebris plenum, doctrinâ illuminaverunt.

Cùm essent sine baculo, et sine armis, idola et templa subverterunt: cùm essent ignobiles, a mundo ipso honorati sunt.

Sed erant sancti; sed erant immaculati, castitate pleni, in oratione assidui, ministerio diditi, imitatores Christi, spiritu ejus, zeloque repleti.

O beata tellus, quæ hos duodecim habuit Apostolos! heu! misera hodie terra, quæ sub tot millium sacerdotum ministerio perit!

3. Beata urbs Mediolanensis, quæ, cùm vitiis et ignorantia scateret, Carolum pastorem adepta est!

Carolus curavit clerum : et n
cerdotes, de fœce vitiorum
ctitatis apicem, quasi de n
vitam, translati sunt.

Curavit populum: et popul
prius in tenebris et umbra m
debat, in via veritatis et virtu
bulavit.

Urbs ipsa, quasi totaliter i
ta, et innovata fuit. Quin e
gionibus multis, Carolus Sat
gnum destruxit, Christique i
mirè propagavit.

Demùm vitâ discessit, ur
mundum suæ famâ sanctitatis
et quasi hodiedum, per æm
incitamentum sanctificans.

Tanta est sancti sacerdotis
ut non sit ferè, qui se absc
calore ejus.

4. Beati Chaballicenses, q
sium susceperunt! Quot ab ha
duxit ipse! Quot in viam pie
duxit! Quot in ipsum cœlum
nitatem suam, intrare compu

Beatæ Indiarum gentes, qu

rium habuerunt Apostolum! Quot regna, quot Reges, quot populos, ad Christi fidem adduxit! Vix lingua sufficit enarrare.

Beata Gallia, quæ Vincentium obtinuit! Quot, per ipsum, pauperes fuêre evangelizati! Quot impii conversi! Quot cæci illuminati! Quot infirmi in fide sanati! Quot pueri eruditi! Quot sacerdotes sanctificati!

5. Fili, ecce quanta potest verus et sanctus sacerdos, orationi, verbo et exemplo intentus.

Isti dati sunt tibi in exemplum: et plus te provocare debent, ad proficiendum, quam tepidorum numerus, ad relaxandum.

Vide ergo, quomodò impleverint ministerium, quod tu ipse accepisti; et cura, ut illud similiter impleas.

Vide, quomodò, per sanctitatem suam, oculos omnium ad se traxerint: vide, qualiter verbum Dei prædicaverint: vide, quomodò et quantùm oraverint.

Vide, quales fuerint in habitu, ge-

stu, sermone: quàm graves et moderati in moribus: quàm mansueti et humiles in conversationibus: quàm mortificati et misericordes: quàm parum solliciti de temporalibus: quàm ardentes ad spiritualia.

Vide, quantùm fuit in ipsis odium vitii, quanta æmulatio virtutis.

Vide, et fac similiter. Fac, et doce cum illis; et cum illis, magnus eris in regno cœlorum.

CAPUT IX.

De religiosissima devotione erga Dominum Jesum Christum.

1. Tu quis es, fili? Non alius certè, quam minister Christi mei, et dispensator Mysteriorum ejus.

O quanto amore debes redamare eum, qui talem tibi dedit caritatem!

O quantâ curâ debes ad verba et mandata tui Regis attendere, ut ea exequaris, et ab omnibus perfici provideas!

O quanto studio debes laborare, ut illi in omnibus complaceas!

2. O homo Christi mei! Dimitte omnia; et Jesum solum, in animo, in corde, in opere, semper gesta, semper retine.

Animum tibi dedi, fili, ut te in omni verbo et actu dirigeret. Et ad quid debet animus tuus verba, et actus tuos dirigere, nisi ad cultum Jesu, et ministerium ejus?

Et quis est, qui tuam mentem poterit ad hoc illuminare, nisi ille, qui ipsissima Sapientia mea est, lux vera, filius meus dilectissimus, in quo mihi bene complacui?

O Fili! Ipsum consule, ipsum audi: id est, ejus sacram doctrinam indesinenter scrutare, quatenus lucerna fiat pedibus tuis verbum ejus, et lumen semitis tuis:

Quatenus, in nomine ejus evangelizans, non tuum, sed ejus Evangelium annunties: quatenus ipse, non tu, per os tuum loquatur.

O! si, per lectionem et meditationem dictorum ejus, posses illum in cor tuum attrahere, et verè scire Je-

sum Christum ; quam sufficienter pr
te , et pro cæteris esses edoctus !

Certe doctrina ejus omnes Sancto
rum doctrinas præcellit. Hæc est scien
tia, quam labia sacerdotis custodient
3. Fili, cor dedi tibi, ut ames : e
quem ex toto corde debes diligere
nisi illum , qui tibi tanta fecit , i
ministerium suum te assumendo ?

Et cui arctiùs debes adhærere. quà
filio meo, viti veræ, cujus es palmes

Et quomodò fructum afferes, nisi p
amorem manseris in illa vite ?

Et quomodò vives, si non dilig
illum , cum quo unum corpus es, e
membrum de membro ?

O felix membrum ! Ama caput tuum
nec unquam alio , quàm ejus spirit
animeris.

Ama caput tuum, neque te unqua
patiaris ab ipso separari , non pers
ecutione , non gladio , non fame , no
qualibet potestate , non quacumqu
passione.

Ama caput tuum : et sicut membrum
ex naturali inclinatione , corpori in o

mnibus fideliter servit; ita et tu Jesu, in omnibus, ex ardenti affectu servias, cuncta in gloriam ejus faciendo.

Ama caput tuum: et sicut membrum se tradit, et amputari se, pro salute corporis, sinit; sic et tu pro Jesu immolari sis semper paratus.

Vive membrum, de vita capitis tui; respira de ejus spiritu; gaude de ejus gaudio; dole de doloribus ejus.

Vive per amorem in Jesu, et Jesus in te. O qualiter cum illo proficies! Qualiter cum illo sanctificaberis! Qualiter per illum alios sanctificabis! Qualiter ministerium tuum honorificabis!

4. Vis mihi placere, fili, et fieri mihi dilectus? fac secundum exemplar, quod tibi in monte monstratum est.

Imitare in omnibus actibus tuis filium meum dilectissimum, in quo mihi bene complacui. Hos prædestinavi, quos præscivi fore conformes imagini ejus.

Sit itaque ante oculos tuos semper vita ejus; ut funiculis amoris ejus

traharis, et curras in odorem unguentorum ejus.

Vide caritatem, quâ me dilexit. Cognovit, quod hostiæ et oblationes hominum non mihi placerent; et descendit in terras, ut per semetipsum, pro injuriis, quas ab hominibus sustinui, mihi satisfaceret.

Vide caritatem ejus erga homines: ipsorum peccata tulit super lignum. Vide humilitatem ejus: exinanivit semetipsum, formam servi accipiens.

Vide obedientiam: factus est obediens usque ad mortem: quæ placuerunt mihi, fecit semper. Vide misericordiam: pertransiit benefaciendo, et sanando omnes.

Vide pœnitentiam: jejunavit quadraginta diebus, et quadraginta noctibus. Vide pudicitiam: tanta fuit, ut mirarentur Apostoli, quod cum muliere Samaritanâ loqueretur.

Vide humanitatem: ad Lazari tumulum lacrymatus est: viduam Naïm consolatus est. Vide paupertatem: non habuit, ubi caput reclinaret.

Vide zelum : quomodò coarctor, usquedùm perficiatur opus, quod incepi pro gloria Patris, et salute hominum! Vide pietatem : erat pernoctans in oratione Dei.

Vide paternam providentiam : ne dimitteret jejunos in domum suam, multiplicavit panes et pisces in deserto.

Vide amabilitatem : talis erat, ut omnes cuperent eum videre. Turbæ sequentes eum, se invicem conculcabant. Zachæus ascendit, præ turba, in arborem, ut videret eum.

Vide mansuetudinem : adulteram absolvit; Judam proditorem osculatur; pro inimicis orat. Vide cordis rectitudinem : non quæro gloriam meam, sed ejus, qui misit me Patris.

Vide stupendam liberalitatem : accipite et manducate corpus meum; bibite sanguinem. Vide patientiam in adversis : Pater, fiat voluntas tua; sicut agnus, coram tondente se obmutuit.

Hic est Filius meus dilectus, in quo mihi benè complacui : hic est Sacerdos

magnus, sacerdotum exemplar et regula. Sequere, fili, hanc regulam; et pax mea erit super te.

Imitator esto Christi mei, et complacebit mihi in te. Hanc semper tene viam, hanc perpetuò contemplare veritatem, hâc vitâ indesinenter vive

5. O Jesu! Pastor bone, qui in terris visus es, et cum hominibus conversatus es: da, ut continuò meditans in mandatis tuis, sanctissimâ doctrinâ tuâ replear.

Da, ut semper memor beneficiorum tuorum, amore tuo magis ac magis accendar. Da, ut jugiter considerans perfectiones tuas, tibi fiam in dies conformior.

O anima mea! Lauda ubique Jesum, ama ubique Jesum, adora ubique Jesum, offer te ubique Jesu, suspira indesinenter ad Jesum, quoadusque expires in Jesu, et regnes in æternum cum Jesu. Amen.

CAPUT X.

De sincera devotione erga beatissimam Virginem Mariam,

1. Ego Sapientia æterna, quæ in altissimis habito, descendens in terras, volui in mundum intrare per Mariam. Per ipsam salutem hominum operatus sum: per ipsam quoque, fili, statui dare tibi sapientiam et sanctitatem.

Filius meus es: ego ero tibi in Patrem; Maria in matrem. Infirmus es: ego sum Dominus confortans; Maria advocata tua, ut mea auxilia pro te petat.

Peccator es: ego miserator et misericors; Maria refugium peccatorum, per quam misericordiam possis impetrare.

Ad cœlum tendis: Deus cœlorum sum; et illa Regina cœli; ut in regnum meum possit tibi aditum obtinere.

Sacerdos es, sanctus esse debes: ego supremus virtutum et omnis sanctitatis largitor; Maria dispensatrix.

Vis ergo, fili, gratiam consequi et

gloriam? Clama ad Matrem, cole Mariam: per ipsam preces tuas exaudiam; monstrabo illi me esse filium et ipsa tibi monstrabit se esse Matrem

2. Janua est cœli Mater mea. Per ipsam dona mea descendunt ad terras et per ipsam de terra Sancti ascendun ad me.

Numera, fili, si potes, quot pe ipsam peccatores converterim, quo absolutos perfecerim et sanctificaverim, quot per ipsam acceperunt continentiæ donum, quot passionum victoriam, quot cœlestis gloriæ coronam.

Vide Augustinum, Joannem Damascenum, Germanum, Anselmum, Bonaventuram, Bernardum, Dominicum, Vincentium Ferrerium, Xaverium, et tot alios sacerdotes Mariæ servos, sanctitate adeò conspicuos.

Nonne per Mariam illos sanctificavi? Num per aliam portam ingressi sunt in regnum meum, quàm per Mariam?

Numera, si potes, quot mortuos protectio ipsius suscitaverit, quot æ-

grotos sanaverit, quot a periculis liberaverit, quot in mari, quot in igne, quot in bello, quot in fame, quot in peste.

Numera, quot regna stabiliverit, quot imperia servaverit, quot invocantibus exercitibus dederit victoriam, quot hæresibus finem....

Tantam Matri potestatem contuli, ego Dominus: sic Matrem volui honorare.

3. Et tu, fili, debes meam, sincerissimo corde, colere Matrem; non tantùm protectionis desiderio, sed et veræ dilectionis affectu.

Mater tua est; ergo debetur ipsi honor tuus. Mater mea est, templum meum, sanctuarium meum; ergo ipsi veneratio tua debetur.

Gratiâ plena est; ergo debetur ipsi laus benedictionis tuæ. Misericors est; ergo debetur ipsi fiducia tua. Regina Sanctorum est, et Domina tua; ergo debetur ipsi servitus tua.

Placet Patri, qui diligit filiam: placet filio, qui diligit Matrem: placet

sponso, qui diligit sponsam. Cole ergo Mariam; et Patri, et Filio, et Spiritui sancto placebis.

4. O fili! Maria Mater mea, est utique formosa mea, speciosa mea, amica mea.

Ego volui, ego præcepi, ut beatam dicerent eam omnes generationes, eamque piissimè colerent: quia ego, qui potens sum, ipsi magna feci; ego volui, ego præcepi, et sicut præcepi, sic factum est.

Laus ipsius, et cultus ejus in Ecclesia mea nunquam defecerunt. Vide festos ipsi dies, quàm sint crebri et solemnes: hymnos in illius honorem, quam frequentes.

Hanc ubique exaltant concionatores; hanc ubique colunt populi; ipsi devoti sunt omnes, qui recto sunt corde. Sic volui, sic præcepi.

Sacerdos es: voluntatem meam imple, honorem Mariæ Matris meæ ubique promove: hanc ubique exalta; ubique lauda; ejus cultum, quantùm potes, commenda.

Beatus ille sacerdos, qui servus est Mariæ, ipsique servos congregat! Beatus populus, qui illam colit! Hi accipient benedictionem a Domino, de rore cœli et de pinguedine terræ; gratiam in hoc sæculo, et gloriam in futuro. Servus Mariæ non peribit.

5. O Virgo, ter beata! Suscipe me in servum, quæ sub cruce jam suscepisti me in filium. Monstra te esse Matrem, me reddendo erga te piissimum.

O! Virgo potens, quæ draconem contrivisti; contere passiones meas, solve vincla vitiorum meorum.

O! Virgo, ad cujus nutum cœlorum thesauri dispensantur; impetra gratias, quas mihi scis expedire; obtine fidem firmam, spem securam, caritatem igneam, orationis donum; impetra castitatem, humilitatem, contemptum sæculi, zelum animarum.

O Virgo, auxilium christianorum! In omni angustia adjuva me, ab omni periculo libera me; et in vita, et in morte, hæc quotidie laudans, ro-

gabo te; et in te inimicos meos ventilabo cornu, spernamque insurgentes in me.

6. O Maria! Serviant tibi populi, honorent te tribus, incurventur ante te omnes gentes.

Det mihi Dominus, ut cultum tuum undequaque dilatare possim, et hostes tuos ubique debellare. Amen.

CAPUT XI.

De ardore animi ad divina.

1. Ego facio ministros meos ignem urentem, dicit Pater meus. Vis ergo, fili, esse dignus minister et sacerdos? Cura, ut cor tuum ad divina semper ardeat. Totus ignitus esto.

In veteri tabernaculo, debuit ignis perpetuus ardere. Hoc in figura factum est.

Hinc disce, fili, ignem sanctum in corde tuo enutrire: est enim cor tuum, non figurativum, sed reale, sed verum Dei tui tabernaculum.

2. Ego, fili, descendi de cœlis, ad gloriam Patris, et animarum salutem procurandam; non necessitate, sed caritate trahente. Habui in corde meo ignem exestuantem, et defeci, ferre non sustinens.

Ignem hunc veni mittere in terram, et quid volo, nisi ut accendatur? Misi te, ut illum accenderes: et quomodò accendes, si ipse illo careas, si tu ipse sis frigidus?

Ardeas ergo, fili; ardeas ad Divinam gloriam; ardeas ad salutem animarum. Excute frigescentis cordis teporem: ardeas desideriis, ardeas verbis, ardeas operibus.

3. Sicut cervus desiderat ad fontes aquarum; sic tu, fili, impetu quodam animi succensus, ad Divinum obsequium, et sancti ministerii officia anhelare debes, ut ea rectè peragas.

Tota, fili, tota sit animi tui intentio, in his sanctis operibus: totum sit animæ tuæ desiderium et cupiditas, ea bene perficiendi.

Tota denique in hoc sit mentis tuæ

attentio, ut nihil a te prætermittatur quod ad gloriam meam, aut proxim salutem pertinere videris.

4. O Domine ! Superangelicum est officium meum : non enim Angelis commisisti tale ministerium.

Da ergo mihi, ut Angelicâ prompti tudine, fervore et alacritate, studeam illud adimplere.

Domine, Divinum est ministerium mihi creditum: non ego illud operor sed tu, per me indignum servum tuum.

Concede igitur, ut, cùm me tanto digneris honore afficere, omni quo possum zelo, omni quâ possum reverentiâ, studeam me in hoc tam Sancto servitio gerere.

5. Obsecro, Domine, obsecro suppliciter; da mihi aurum ignitum sancti ardoris, ut cum fervore tibi possim ministrare.

O Jesu ! O cor Divini amoris incendium ! Mitte in cor meum scintillam ignis illius, qui in te exæstuat suscita in me spiritum flammeum et urentem: imprime mihi caritatem tuam ut opus tuum dignè perficiam.

O amor, qui semper ardes, et nunquam extingueris! Accende me.

CAPUT XII.
De tepore.

1. Væ tibi, fili, si tepescas in servitio meo! Væ tibi! Incipiam te evomere ex ore meo.

O! si sentires, quale malum sit cordi meo displicere, ipsi horrorem movere, ab ipsoque tandem, tanquam aliquid execrabile, rejici: profectò nihil magis timeres, quàm tepescere, et de tuo primo ardore sensim per negligentias cadere.

2. O insensati illi, qui a vigore gratiæ, suâ culpâ, sic deficiunt, et paulatim ruentes, mihi denique fiunt abominabiles!

O miseri! Se credunt divites, nullius egentes: et nesciunt, quia sunt miserabiles, pauperes, cæci et nudi.

3. Verumtamen, fili, quàm multi tales, inter sacerdotes meos! Quàm multi, qui, dum statum tenent perfectum,

nihil minùs curant, quàm perfectionis studium!

Ventri indulgent; moribus sæcularium se conformant; convivia appetunt, et sine refrænatione sectantur; congerendis pecuniis student; inter mulierum consortia amant ridere.

Colloquiis inanibus, imò et detrectatoriis tempus terunt; vanitati interiùs exteriùsque dediti cernuntur; lectioni et meditationi rerum sacrarum vix quidquam temporis impendunt.

Mundani sunt, animales, terreni, liberiores, scioli et inani scientiâ suâ tumidi, dominatum ambientes: et tamen nihil sibi timent, ad cor non ingrediuntur, ut miseriam suam et egestatem cognoscant.

4. Sufficit eis, quod horas canonicas non omittant; quod rogati sacramenta administrent; quod Missas, obligationis tempore, celebrent; quod scandalum publicum non exhibeant; quod peccatis mortalibus conscientiam oneratam non sentiant.

Dicunt, se ad perfectionem majo-

rem non teneri. Altioris pietatis studium, vel hypocrisim vocant, vel ad religiosas moniales spectare proclamant. Rectam aliorum conscientiam, suâ timoratiorem, scrupulosam vocant.

Sic in vitiis ordinariis totum vitæ tempus transigunt: puritati cordis non student; languidè et perfunctoriè, sine spiritu interiore, sine zelo, Divina obeunt Ministeria.

O status periculosus! Et eò periculosior, quò non attenditur periculum ejus!

5. O fili! si taliter vivis, contremisce. Appensus es in statera, et inventus es minùs habens. Time iram omnipotentis: maledictus, qui facit opus ipsius negligenter.

Festina igitur, et sine dilatione festina resuscitare gratiam, quam per manuum impositionem accepisti.

Clama ad caritatis fontem, ad Jesum, cui proprium est misereri. Clama, et dic: erravi, sicut ovis, quæ periit; quære servum tuum, Domine.

Clama, et dic: salvum me fac Deus;

quoniam intraverunt aquæ usque ad animam meam. Eripe me de luto, ut non infigar, neque absorbeat me profundum, neque urgeat super me puteus os suum.

Deus, qui mortificas et vivificas, miserere mei, et resuscita me. Intona super me judicia tua: concute tremore omnia ossa mea; ut saltem ad vocem terrificæ tuæ tubæ, e gravi somno meo resurgam.

CAPUT XIII.
De pura intentione.

1. Fili, oculus meus fuit simplex; et idcirco totum corpus meum fuit lucidum.

Ego gloriam meam non quæsivi, sed gloriam Patris. Propter ipsum omnia opera mea feci: idcirco sibi in me complacuit. Exemplum dedi tibi, fili; ut quemadmodùm ego feci, et tu facias.

Attende, ne justitiam tuam peragas, vel coram hominibus, ut videaris ab

eis, vel ob alium terrenum finem, ut aliquid commodi percipias.

Tibi servires, non Patri, cui soli servire debes; non haberes mercedem in cœlis. Te ipsum quæreres, et te ipsum invenires; sed ad tuam perniciem. Fur esses, gloriam Patri debitam usurpares, sicut Lucifer.

Fili, numquid decet penicillum gloriari de pictura pingentis? Aut calamum, de scriptura scribentis?

Et quid es, o inanis homo! nisi instrumentum vile, quo Pater meus, pro velle et beneplacito suo utitur!

2. Vigila super te ipsum, fili. In omnibus propone tibi finem sanctum; et animum tuum facilè labilem ne permittas distrahi, et aberrare ab illius finis pura intentione.

Dœmon non dormit. Ille vanitatis princeps subtilis est: semper circuit quærens, ut furtim irrepat, et sacris se etiam actionibus immisceat.

Cave, fili: vix est ignis sine fumo. Si ergo aliquid, zelo honoris Divini et salutis proximi, facere proponas; at-

tende, ne Satan tuam detorqueat intentionem, ad aliquod vanæ laudationis desiderium.

O ærugo depaſcens! O tinea corrodens! Quot bona opera quotidie corrumpit vana gloria!

3. Vide, filii, insidias inimici; quot, in via qua ambulas, abscondit tibi laqueos.

In principio operis, conatur depravare intentionem; in decursu, vanam complacentiam insinuare; in fine, faſtidium ſuggerere. Vigila ergo: iterum dico; vigila.

4. Heu! Quot miseros quotidie decipit et illaqueat ille tenebrarum angelus!

Quot infelices ad sacros ordines, et Divina Myſteria inducit; non ut panem cœlestem, sed terrenum; non ut gratiam, sed lucrum adipiscantur:

Non ut Dei honorem, sed ambitionem; non ut animarum salutem, sed pecuniarum quæstum metant:

Non ut mihi, mundo corde et corpore, serviant, sed ut delicientur, di-

tentur, superbiant, luxurientur de patrimonio meo, et eleemosynis populi mei!

Quot, propter hoc, sanctuarium ingrediuntur! Quot, propter hoc, Ecclesiam frequentant, Missas celebrant, psalmos decantant!

O fili! Ne vestigia pedum illorum terat pes tuus. Quæ sursum sunt sape, non quæ super terram. Tu nihil aliud, quam Dei placitum, et proximi salutem, intende et quære; et internâ libertate perfruêris.

O fili! Æmulator esto gloriæ Patris Cœlestis, sicut filius optimus. Lucrum ipsius, et profectum ejus semper intende, sicut fidelis servus.

Clama, et dic ex tota mente: inclina cor meum, Deus, in servitium tuum, et non in avaritiam.

5. Fortis esto in bello, et pugna viriliter cum antiquo serpente. Pugna manè: de luce vigila ad Deum, ipsi omnia cogitandà, dicenda et operanda offer in gloriam; omnem finem perversum, qui furtim posset irrepere, expressè abdicans.

Hoc erit tibi scutum fortissi
contra inimici insidias.

Si deinde venerit ille, et pe
nam gloriam, tentaverit opera t
bi vindicare; respondebis: serò n
venis; omnia jam Divinæ gloriæ
ta sunt; omnia in illius sunt p
sione: nulla tibi pars remanet.

6. Pugna per diem. Actualiter,
tùm poteris, Deo omne opus o

Dic ei: Domine, volo hoc fa
ut tibi placeam, et gloriam tuam
curem; ut beneplacitum tuum exe
Et idcirco, quantùm perfectiùs
ro, illud peragere volo.

Vigila deinde: et si videris va
tis serpentem dolosè appropinc
tem, appropinqua et tu, et caput
contere. Dum parvus est serpens
terfice eum.

Clama: neque per te, maligne
ritus, hoc opus inchoavi, nec pr
te peragam illud. Ad majorem
gloriam inceptum est; ad majorem
gloriam perficiam. Recede a me
ductor pessime.

7. Vigila iterum post actionem: examina temetipsum; et si te a serpente læsum inveneris, cura statim vulnus superbiæ, per remedium humiliationis. Exurge, et sume vires fortiores prioribus.

Demùm omnia opera tua sub oculis meis fac, quasi me videres præsentem. Et si te senseris debilem, me statim in adjutorium tuum invoca: ego veniam, et confortabo te.

Sic, fili, sic pugna: et brevi oculus tuus fiet simplex, et totum corpus tuum lucidum erit.

CAPUT XIV.

De studio fundamentalium virtutum.

1. Non folia, sed fructus in ficulnea quæsivi: et non inveniens, maledixi ficui; et arefacta est.

Hoc ad doctrinam tuam, fili, factum fuit et scriptum; ut scias, me non speciem virtutum, sed medullam et realitatem a te exposcere.

Numquid placere mihi potest paries

dealbatus, si fodiens parietem, inveniam sub ipso ossa mortuorum?

O fili! Ne emundes tantùm exteriora calicis tui. Non sufficiat tibi magnificare fimbriam tuam.

Scito, quod ego sim Spiritus, et eos, qui me adorant, oporteat in spiritu et veritate adorare. Homines enim vident faciem; ego autem cor intueor.

2. Audi, fili: humilis esse debes. Sed non sufficiat tibi oculos demittere, communibus indui vestibus, simplicem et modestam gerere formam. Si in his ambulans, despectionem etiam ferre non vis; humilitas tua vana est, superbia facta est.

Patiens esse debes. Sed non sufficiat tibi esse agnum in pascuis; debes etiam esse in occisione. Si tribulationem ferre recusas; patientia tua vana est, impatientia facta est.

Debes esse obediens. Sed non sufficiat tibi mansuetis obtemperare magistris, obsequium discolis recusando; aut obedire in aliquibus, et in aliis

reluctari. Si coarctationem ferre refugis; obedientia tua vana est, rebellio facta est.

Amare paupertatem debes. Verùm non sufficiat tibi mediocritatem ferre, sed et penuriam. Si indigere renuis; paupertas tua vana est, cupiditas facta est.

Debes pro peccatis tuis pœnitentiam agere. Sed non sufficiat tibi, quód confitearis, et dorsum incurves; debes corde dolere, spiritu compungi, vitia emendare, corpus affligere. Sine emendatione, pœnitentia tua vana est; sine afflictione, mortificatio nulla.

Demum debes virtutibus pollere. Sed non sufficiat tibi curare de specie; debes et de labore virtutum curare. Nemo potest esse victor, sine pugna; sic nec virtutem colere, sine violentia.

3. Vide Mariam Matrem meam. Astitit quidem a dextris meis, in vestitu deaurato, circumdata varietate: verumtamen omnis gloria ejus ab intùs fuit.

Vide Carolum servum meum. Non folia tantum, sed et fructus sanctitatis tulit.

Castus dicebatur; sed et castum se probavit, seductricem puellam, in juventute labili, fortiter vincendo.

Patiens appellabatur: sed et se mansuetum demonstravit, percussorem suavissimè tolerando.

Firmus dictus est: sed et firmum se exhibuit, jurisdictionem ecclesiasticam, contra minas et potestates tuendo.

Zelo et pietate repletus credebatur: sed se zelo et pietate plenum ostendit, vitam suam in media peste exponens, ut ægrotis sacramenta et solatia prætenderet.

4. Tu vero quis es, fili? Tu qui nomen habes, quod vivas, nonne quotidie moreris? Nonne forsan levissimus flatus inanem tuam virtutem facilè evertit et dejicit?

Nonne labitur tua, in minimis occasionibus, castitas? Tua, in minimis dicteriis, humilitas?

Nonne ruit tua, in levioribus puncturis patientia? Tua, in minimis laudibus, modestia?

Nonne evertitur tua, in conviviis, sobrietas? Tua, in egestatibus caritas?

Nonne perit tuus, in lucri occasionibus, divitiarum contemptus? Tua, in favore conferentium, honorum aversio?

Nonne zelus tuus confunditur, in conspectu potentium? Nonne labiis me honoras, et cor tuum longè est a me? Esto vigilans: vide, an opera tua plena sint coram me.

5. O Domine! Spiritum rectum innova in visceribus meis; spiritu tuo principali confirma me: ut in solida virtute cor meum stabiliam, et in sanctitate veritatis, salutis meæ ædificium construam: ne, cùm apparuero coram te judicante, dicas mihi:

Non omnis, qui dicit mihi, Domine, Domine, intrabit in regnum meum: nescio te, nunquam novi te, recede a me: pars tua sit cum hypocritis; ibi erit fletus, et stridor dentium.

CAPUT XV.
De humilitate.

1. Ego Rex regum, et Dominus Dominantium, mitis sum et humilis corde. Vis, fili, vis venire post me? Vis esse discipulus meus? Hoc disce a me, hoc imitare: esto humilis.

Amen, amen dico tibi: nisi efficiaris sicut parvulus, non intrabis in regnum meum.

Mundum fabricavi, miracula operatus sum, multa mirabilia peregi: non dico tibi, fili, fac similiter. Sed pedes discipulorum lavi, ego Dominus et Magister; et de hoc dico: exemplum dedi tibi, ut ita tu facias.

Sicut misit me Pater, ego misi te. Ergo, sicut ego missus a Patre, humilitatem, et verbis, et factis, te docui: ita tu missus a me, debes humilitatem colere et docere; ut videant te oves tibi commissæ, et habeant in te, quod imitentur; et imitantes te, mei quoque fiant imitatrices.

2. Fili, aliis prælatus es: cave, ne susceptæ benedictionis beneficium, vertas ad ambitionis argumentum. Cave, ne domineris in cleris.

Superbia est coram me, et Angelis, et hominibus odibilis. Ipsa tamen mentes illorum, qui ad statum sublimem a Patre meo erecti sunt, facilè invadit; nisi accuratiùs vigilent.

Vide, quomodò *Luciferum* Angelorum principem vicerit; et de alto cœlo, ad ima inferi detraxerit.

Vide, quomodò, in mea societate, humilitatis meæ discipulos tentaverit. Contentionem inter se habuerunt, quis eorum videretur esse major: et duo ex ipsis, alter dexteram, alter sinistram meam, in regno Patris mei ambierunt.

Ergone, fili, a superbiæ tentatione te tutum credes? O! quantò major es, humilia te in omnibus. Noli altum sapere, sed time.

3. Memento, fili, quod sis inanis homo, terra et cinis. Et quid tibi est, unde possis gloriari? Quid habes de te, nisi malum? Et quid habes boni,

nisi ex me. Unde ergo gloriatio tua?
Sed et si quid boni haberes, et te divitem crederes; vide, num liceat tibi caput efferre, et in altum te extollere: quando ego Deus deorum quotidie in manibus tuis, quasi usque ad exinanitionem, me humilio, et indignissimis peccatoribus me tractandum non recuso.

Illi me rursum crucifigunt sibimetipsis, et ostentui habent, et taceo. Numquid sub capite adeò humili, fas erit membrum esse superbum?

Pone, fili, pone in pulvere os tuum: adhæreat pavimento anima tua, præ confusione et pudore.

4. Ego superbis resisto, et humilibus do gratiam. Vis ergo, fili, vis aliquid proficere, et cæteros ad profectum adducere? Humilis esto.

Ego, per infirma mundi, soleo fortia confundere. Ego, per piscatores ignobiles, mundum acquisivi in hæreditatem mihi.

Iterum dico: humilis esto; et te ipsum salvum facies, et eos, qui te

audient. Si verò animi elatio operibus tuis se interserat, nec meritum habebis, nec fructum facies.

Ne itaque gloriam tibi arroges, sed totum Deo attribuas.

Aspice concionatores, eloquentiæ suæ et sapientiæ nimiùm confidentes, persuasibilibus et plausibilibus humanæ sapientiæ verbis se nimis oblectantes:

Nonne sunt vulvæ sine liberis, et ubera arentia? Gloriantur, sed vanè. Ego sum, qui incrementum do, et gloriam meam alteri non dabo.

Non sic, fili, non sic: sed in omnibus reputa te servum inutilem.

In hac intimâ persuasione loquere, exhortare, labora sicut bonus miles; et sic tibi, in nomine meo rete laxanti, dabitur multitudo piscium copiosa:

Dum illi, qui ex seipsis voluerint piscari, venient, et confitebuntur vanitatem suam, dicentes: per totam noctem laborantes, nihil cepimus.

CAPUT XVI.

De humiliatione suiipsius.

1. Scio, Domine, et confiteor, quoniam si voluero superbire et gloriari, tu stabis contra me.

Scio quoque, quod, si me vilificavero, et ab omni reputatione defecero, et ad nihilum redegero, et sicut sum, pulverizavero; erit mihi propitia gratia tua, et vicina cordi meo lux tua.

Da itaque, ut cognoscam nihilum meum; et nomini tuo, non mihi dem gloriam.

Da, ut intelligam miserias meas, et in spiritu humilitatis clamem: Deus meus, confundor et erubesco levare faciem meam ad te.

Da, ut videam inopiam meam, et in nuditate mea suspirem, dicens: Deus meus, respice in me, quia egenus et pauper sum ego!

2. O Domine! Quid est homo quod memor es ejus? Homo sum miserabilis homo, natus de muliere

sicut lutum factus, sicut caseus coagulatus, brevi vivens tempore, multis repletus miseriis.

Homo sum, patrem et matrem habens putredinem, sororem habens vermes.

Homo sum, qui, sicut fænum, hodie est, et cras in clibanum mittitur; qui, quasi flos, egreditur et conteritur; vapor ad modicum parens, et deinceps exterminandus.

Homo sum circumdatus infirmitate; ignorantiâ et tenebris circumvolutus; ad malum proclivis, ad bonum tardus et impotens; quasi folium, quod vento rapitur inconstans; imperfectionibus repletus, cupiditatibus ita continuò vexatus, ut continuò bellans, et sub onere gemens, cogar exclamare: Quare, Domine, quare posuisti me contrarium tibi, et factus sum mihimetipsi gravis?

Ecce qualis homo sum, Domine: ecce qualis hæreditas mea! Quomodò ergo ducis super hujuscemodi aperire oculos tuos?

3. Sed ecce, Domine, quod m
nunc magis in conspectu tuo dejicit e
humiliat: in iniquitatibus conceptu
sum, et in peccatis concepit me ma
ter mea.

Hominem in innocentia condideras
et ego, antequam nascerer, innocen
tiam perdidi.

Tu tamen mei misertus, non abscon
disti faciem tuam a me, expandisti
manus tuas ad me. In te projectus
sum ex utero, et non renuisti esse
Deus meus, de ventre matris meæ
Tunc tibi factus sum placens et di-
lectus.

O! si in hac recuperata per ba-
ptismum innocentiâ permansissem! sed
eheu! vix cogitare potui, et nefanda
cogitavi: vix desiderare valui, et ve
tita desideravi: vix operari potui, e
crimina perpetravi.

Ex hinc multiplicatæ sunt iniquita
tes meæ, super capillos capitis mei
Peccavi: quid faciam tibi, o! custos
hominum? Ubi me abscondam a vul
tu iræ tuæ?

Omnis creatura tua legibus tuis fideliter obedivit. Sol luxit, astra fulserunt, terra produxit, aqua fluxit, plantæ creverunt, bos possessorem suum cognovit, sicut jussisti: ego autem te non cognovi; declinavi a mandatis tuis; tibi peccavi, et malum coram te feci.

4. Confusus quidem sum, et erubui: prostravi me ad pedes tuos, ô misericordiarum Pater! veniam a te postulans et remissionem.

Forsitan hyssopo tuo aspersus sum, et mundatus. Verumtamen non possum dicere: Scio, et certus sum; nescio enim, utrum amore, an odio dignus sim. Et quomodò possem, in tali anxietate et dubio, superbire et gloriari?

O Domine! ampliùs lava me ab iniquitate mea, et a peccato meo munda me.

5. Equidem in te confido, Deus meus, qui Chananæam exaudisti, qui Publicanum convertisti, qui Mariam absolvisti, Petrum misericors respexisti, latroni pepercisti. *d* 2

In te ſperavi : et in ſpe mea gau
dens, arbitror te mei fuiſti miſertum
te delevisse ut nubem iniquitates meas
Sed et ſi ſic foret, quæ mihi eſſe
adhuc cauſa gloriandi ? Nonne a t
est, et a te ſolo venia ? Non ego,
ſed tu me mundaſti : et quantùmlib
forem mundatus; nonne ſemper veru
eſſet, quòd fuerim immundus et ſor
didus peccator ?
Nonne ſemper certum eſſet, quò
de novo in priora, et in pejora adhu
crimina continuò ruerem præceps, ni
me tua gratia retineret ? Humiliati
mea utique eſt in medio mei, Domine
Da, Domine, da, ut eam mag
ac magis cognoſcam ; et recogitan
annos meos in amaritudine animæ mea
et timens pro mea maxima fragilita
te, maneam ſemper humiliatus ante te
6. Sed ecce, Domine, ecce Sata
nas expetit me, ut me cribret. Mi
ante oculos ponit bona quæ peregi
dona quæ a te accepi.
Quare humiliaris ? Quare conturba
vis ? Quare confunderis, inquit ? Ber

ræs, ô præsbiter! duplici honore
ignus es. Ad justitiam erudis multos;
algebis, quasi stellæ, in perpetuas
ternitates.

Facis, quæ præcepit tibi Dominus;
rgo amicus ejus es. Fidem servasti,
pus jam ferè consummasti: reposita
st jam tibi corona justitiæ.

Ecce, Domine, Angelus tenebrarum
a Angelum lucis mihi est transfor-
matus. Anathema sit: non audiam
lum.

Scio, Domine, quòd si, remotâ
ietate tua, discutiar; opus meum
œnâ dignum erit, dum illud præmio
emunerandum cogitabo.

Scio, quòd, ubi augentur dona,
ationes etiam crescunt donorum; et
uòd idcirco tantò ego humilior, et
d serviendum promptior debeo esse
x munere, quantò me obligatiorem
onspicio in reddenda ratione.

O! utinam, Domine, non essem
ot ac tantis gratiæ tuæ donis, et a-
usus, et non usus! Utinam multas
aspirationes tuas non neglexissem!

Non gloriationis, sed humiliationis rationes, dona tua sunt.

Mihi absit igitur gloriari de me nisi in infirmitatibus meis; ut inhabitet in me virtus tua.

Da, Domine, ut me semper despiciam, semperque amem nesciri, e pro nihilo reputari.

CAPUT XVII.
De mansuetudine.

1. Fili: in mansuetudine ministerium tuum imple, et super gloriam hominum diligêris. Ego sum Agnus Dei: sufficit discipulo, si sit sicut magister ejus.

Apostolos meos misi, sicut oves in medio luporum. Et quemadmodùm per mansuetudinem Agni morientis mortem et infernum vici; sic, pe mansuetudinem ovium. Apostoli me mundum vicerunt.

Pastorem mansuetum dirigam, ego Dominus. Pastorem mitem docebo via meas. Sicut fui cum Moyse, quen

in lenitate sanctum feci; sic ero cum illo. Per illum oves meæ vocem meam audient; salvabuntur in unum, et oves, et Pastor.

2. Esto ergo, fili, pastor suavis et mitis. Ut non vituperetur ministerium tuum, esto mansuetus ad omnes.

Æquo corde et animo, nobilem et ignobilem, divitem et pauperem amanter suscipe; consilium et auxilium præbe. Importunos, non severiùs, sed benignè tracta.

Ego venientes ad me non repuli; sed clementer excepi, et beneficiis cumulavi. Parvulos admisi: turbas importunè irruentes docui: afflictos et pauperes consolatus sum: ægros visitavi, et sanavi: proditoris osculum non recusavi.

Disce a me habere viscera misericordiæ; benignitatem, humilitatem, modestiam, patientiam.

Ne quemquam tristiùs, quam opus est, aspicias: ne ullum verbum duriùs emittas: ne tribulatum responso asperiori contristes: ne in injuriantem ita-

scaris : ne adversario dimittere recuses : vince in bono malum.

Omnia suffer, omnia sustine, neminem læde: cave a litibus, cave a contentionibus.

Prælatis tuis in omnibus promptè et fideliter obtempera: nihil unquam rebellionis, aut inobedientiæ in corde retine. Servus enim Dei mansuetus reluctare nescit: quasi lutum in manu figuli, numquam dicit: quid me facis sic?

3. Mirare, fili, et imitare Martini mansuetudinem. Nemo unquam ipsum vidit iratum, nemo mærentem, nemo ridentem: unus idemque fuit, semper cœlestem lætitiam vultu præferens.

Tantam adversùs omnes injurias patientiam assumpserat, ut impunè etiam ab infimis clericis læderetur; nec propter id eos, aut loco unquam moverit, aut a caritate sua repulerit.

Nunquam in illius ore, nisi Christus: nunquam in illius corde, nisi pietas, nisi pax, nisi misericordia inerat. Plerumque etiam pro eorum, qui

obtrectatores illius videbantur, solebat flere peccatis.

Vide, fili, et Salesium: omnibus omnia suavissimè factus est: ut omnes lucrifaceret. Vide, et imitare.

4. Ne tamen obliviscaris, fili, te esse ducem, et gubernatorem gregis mei. Non tantùm oves fovere debes, sed et curare, et idcirco corrigere, quandoque, et increpare.

Vide ergo, ut nec ita mansuetus sis, ut districti regiminis jura perdas; nec ita districtus, ut omnem mansuetudinem benignitatis amittas.

Tene et mansuetudinem, et disciplinam; ita ut, nec a compassione pietatis obdurescas, cùm contumacem corrigis; nec disciplinæ rigorem mollias, cum infirmos animos consolaris.

5. O Domine! qui ipsa bonitas es, et mansuetudo: quam pulcher es, dilecte mi, et decorus!

Ostende mihi faciem tuam; videam clementiam frontis tuæ, dulcedinem oculorum tuorum; suavitatem labiorum tuorum, benignitatem manuum

tuarum, pulchritudinem greſſuum tuorum; et ſuper hæc, eminentem caritatem cordis tui.

Videam te Deum deorum: habeam te præ oculis meis ſemper; ut infinita amabilitate tua captus, manſuetudinem tuam induere ſtudeam, et imitari.

CAPUT XVIII.

De puritate conſcientiæ.

1. Domine, qui ex utero Patris æterni, ante luciferum genitus es: Domine, quem cœli cœlorum capere non poſſunt: Domine, qui ita ſanctus es, ut Eccleſia miretur, te non horruiſſe immaculatiſſimæ Virginis uterum: Domine, cujus Joannes ſolvere corrigiam calceamenti dignus non fuit:

Tu me elegiſti in diſpenſatorem Myſteriorum tuorum, ut quotidie, propriis manibus, in altari tuo deſerviam; ut quotidie ad me venias et manſionem apud me facias; ut accipiam et

manducem corpus tuum, cæterisque distribuam.

O me immundum! O me indignissimum! Quò ibo a spiritu tuo? Et quò a facie tua fugiam?

Exi a me, quia homo peccator sum, Domine. Non enim est conventio tui ad Belial: non est consensus templo tuo cum idolis: non est societas lucis tuæ ad tenebras meas.

Et quomodò sat purum esse posset os meum, sat mundæ manus, sat immaculatum cor, ad tam Divinum servitium!

2. Fili, non debes statim dejici et turbari, ad meam dignitatem attendendo.

Ego quidem ter Sanctus sum, tu verò lutum. Sed scio figmentum tuum; scio me in te, non Angelum, sed hominem habere ministrum.

Ego consummatam munditiam a te non exigo, sed munditiæ assequendæ maximam curam. Fac quod in te est, et diligenter facito: si deinde aliquid desit, dicam verbo, et cuncta supplebo.

3. Væ tibi, fili, si, quod in te est, non faceres; si habens maculam, ad ministerium meum accederes, et mihi panes offerres. Nomen meum pollueres, mensam meam despiceres, judicium tibi manducares et biberes.

Amen dico tibi, puritati conscientiæ diligentissime stude. Cura, ut semper innocens manibus et mundo corde, accedas ad benedictionem et misericordiam sanctuarii mei.

Anima tua sit in manibus tuis semper; ne pravis desideriis, et cogitationibus squalleat, ne dictis perversis maculetur, ne vitiosis actibus corrumpatur.

Dijudica te, ut non judiceris: et si aurum animæ tuæ videris aliquâ sorde obscuratum; si ipsius colorem optimum videris, præ gratiæ meæ recessu, mutatum: fili, non occidat sol super peccatum tuum; transi citò ad fontem Siloë, ut laveris in sanguine Agni.

Vade, ostende te sacerdoti; et munus lacrymarum, contritique cordis,

quod nunquam despicio, humillime offer: sic cùm cecideris, non colliděris; quia ego supponam manum meam.

4. Tene, Domine, tene manum dexteram meam, et in voluntate tua deduc me, ut non cadam.

Ego quidem dixi in abundantiâ meâ, non movebor in æternum: juravi, et statui custodire judicia justitiæ tuæ. Verumtamen si averteris faciem tuam a me, subito fiam conturbatus, et peccabo, et totus immundus ero.

Vide, Domine, infirmitatem meam; in adjutorium meum intende. Esto semper a dextris meis, ut non fiam tanquam vas perditum, sed in innocentia semper circumdem altare tuum.

CAPUT XIX.
De peccato veniali.

1. Fili, ne spernas modica, paulatim decideres. Graviora crimina times; sed forsitan minuta vitia non reformidas.

Erras, fili; modicus ignis, modicus quidem est, sed contemptus, sylvas etiam incendit. Levis infirmitas, levis quidem est; sed neglecta, paulatim crescit, et necem affert.

Numquid ædificia subito corruunt? Non, fili: fit primò stillicidium; negligitur, aqua intrat, cœmenta dissolvuntur, lapides ab invicem distrahuntur, successivè muri corruunt; sic domus tandem destruitur.

Vide quam periculosum sit modica spernere. Si pars parietis, quæ primò ceciderat, neglecta non fuisset, sed statim restaurata; domus adhuc staret. Sed quia levia detrimenta contempta sunt, jam non est.

Unde sapiens quidam dixit: mirabile quidem, et inauditum dicere audeo: solet mihi nonnumquam videri, non tanto studio magna esse vitanda peccata, quam parva et vilia.

Illa enim, ut aversemur, ipsa natura peccati efficit: hæc autem, quia parva sunt, desides sumus; et dum contemnuntur, non potest ad expul-

sionem eorum animus generosus resurgere.

2. Vide, fili, qui venialia negligis; vide aquam per rimulas in navim tuam paulatim ingredientem. Facile est ab initio eam subrepentem impedire, et evacuare: sed si negligis, brevi sentinam implebit.

Quid interest ad naufragium, utrum uno grandi fluctu navis obruatur; an paulatim intrans, impleat tandem, et submergat.

Ergo leviora delicta fuge: sæpiùs ad examen recurre; ut explores, an quædam commiseris: sæpiùs confessionem frequenta, ut illa abstergas; ne multiplicata ad mortale disponant.

Sed, inquis, venialia sunt; me Dei inimicum non constituunt: non teneor illa vitare, sub periculo mortis æternæ.

Utique, fili: nec ego teneor tibi multas gratias utilissimas, et auxilia efficacia præstare; te specialiter custodire et protegere.

Si igitur amicitiæ meæ ita negligens

sis, ut tantummodo odium meum reformides; time, ne subtraham a te gratias sublimiores, auxilia efficacia.

Sic in lubrica hujus sæculi vitâ, facilè cades: sic inter pessimos hostes agens, protectionis meæ singulari clypeo orbatus, facilè vulneraberis. Numquid confidere potes, me tui fore sollicitum; quando tu de me ita parum curabis?

3. O Domine! quotiès dixi pax, pax, et non fuit! forsan et adhuc dico, et non est. Quot venialia peccata, ex deliberata scientia, et plena voluntate commisi, et adhuc committo!

Ergone dicere possum, quia amo te? Numquid te ardenter amat, qui te sic frequenter contristat, aut saltem contristare non timet?

Da, Domine, ut te amem ardentiùs; quatenus ab omni specie mala me abstineam diligentiùs.

CAPUT XX.

De pœnitentia peccati venialis.

1. Fili, qui vult sanus fieri, doleat. Multi peccata venialia confitentur, et pauci mundantur, quia deest illis veræ contritionis dolor, et veræ emendationis propositum.

Ex arida consuetudine accedunt: vellent quidem se corrigere, sed verè non volunt; nullos enim conatus adhibent, ut illa ex corde extirpent.

Si cupis veraciter mundari, veram displicentiam habe. Sume, non stateram hominum, quæ mendax est; sed stateram sanctuarii mei; in ipsaque delicta hæc appende.

Videbis, etsi levia sint, quanta sint: videbis ea mihi displicere, me offendere, meam amicitiam minuere, Spiritum meum contristare, caritatis ardorem deprimere, devotionis alacritatem et facilitatem tollere, gressus in via salutis retardare, et torpentes reddere, recipiendæ gratiæ obices ponere.

O! si hæc ad cor tuum transirent,

quam amarè levia peccata defleres! O! si vidisses sanctos meos, quales lacrymas pro similibus defectibus effuderunt; profecto non posses à fletu et dolore abstinere.

2. Firmum statue propositum, non ex velleïtate, sed ex sincerissima voluntate. Attende potissimùm ad ea delicta, quæ tibi familiariora sunt, quæque quasi aquam bibis, et dic: non faciam amplius. Si venerit hostis, viriliter agam; pugnabo, et vincam. Sic mundaberis, èt mundatus emendaberis.

His enim duobus Scutis, horroris scilicet peccati, et firmi propositi munitus, vigilabis. Quacumque horâ veniet hostis, resistes ipsi; et non sines, saltem scienter et ex plena voluntate, perfodi domum tuam.

3. Verùmtamen, fili, ne speres te ab omni prorsus delicto posse præservari. Magna est enim fragilitas tua; semper prona est ad vitia.

Hodie confiteberis peccata tua, et cras iterum forsan perpetrabis commis-

sa. Nunc propones vitare, et post horam fortassis ages, quasi nihil proposuisses.

Cave, fili, ne propter hanc fragilitatem, confessionem et pœnitentiam venialium negligas.

Num ideo lintea lavare negligis, quia usu novo sordidanda sunt? Non certè.

Sic et tu, cum fragile corpus geras, quantumlibet mundatus sis, brevi sine peccato non eris. Sed patientiam habe; noli turbari; tranquille et humiliter de infirmitate ad sanationem, de peccato etiam levi ad pœnitentiam transi.

Frequenter ad confessionem recurre. Si rectè confitearis peccata tua, fidelis sum et justus, ut remittam ea tibi; non dico, usque septies, sed usque septuagies septies. Misericordiæ enim meæ non est numerus; bonitatis meæ infinitus est thesaurus.

CAPUT XXI.

De frequenti Sacrificii oblatione.

1. Ecce ego tecum sum, fili, omnibus diebus, Patri immolandus, in gloriam; et pro hominibus offerendus, ad salutem.

Tu es sacerdos meus, sacrificator meus, ad illam immolationem et oblationem principaliter electus. Ergo cura te ita immunem a peccato servare, ut quotidie aptus sis Missæ celebrandæ.

Patrem meum debes honorificare, gloriam ipsius promovere. Quid verò honorificentiùs, quid gloriosiùs ipsi potes offerre, quam altaris mei Sanctissimum munus? Est enim donum transcendens omnem plenitudinem.

Argentum, aurum, gemmæ, terra, cœlum, mundus totus, arena est exigua, in conspectu hujus Divinæ oblationis.

Hostias veteres jam non vult Pater; non vitulos, non agnos: sed corpus aptavit mihi; hoc placet ipsi, hoc amat, hoc diligit: libenter respicit in faciem Christi sui.

Offer, fili, offer quotidie filium Patri, Deum Deo, Lumen Lumini. O! quanto gaudio, quâ gloriâ Patrem meum afficis, quando offers! Quo gaudio, quâ gloriâ privas, si celebrare negligis!

2. Sicut es homo Dei; sic etiam es hominum mediator, ut offeras sacrificia, pro peccatis eorum. Ecce habes in manibus holocaustum omnium sanctissimum et efficacissimum.

Nullum est debitum, quod per illud non possit solvi; nulla macula, quæ non possit mundari; nulla gratia, quæ non possit obtineri; nulla infirmitas, quæ non possit sanari.

O! qualibus auxiliis oves tibi commissas, imò et totum gregem Patris orbatum esse permittis, quando celebrare omittis?

Celebra, fili, celebra frequenter, et descendent super oves dona pretiosissima, conversiones, emendationes, remissiones, confortationes, et omnium virtutum carismata optima. Si diligis oves, tanta bona illis præstare ne negligas.

Imitare servum meum Job: et sicut ille quotidie, pro peccatis filiorum, hoſtias immolavit; tu quotidie, pro populo meo tibi commiſſo, celebra, in propitiationem et impetrationem.

3. Sancta et ſalubris eſt cogitatio, pro defunctis exorare, ut a peccatis ſolvantur. Si orationibus juvantur, quantò magis Miſsâ, quæ omnes orationes et ſacrificia infinitè ſuperat. Si eleemoſyna extinguit ignem, quo purgantur; quantò magis ſanguis meus.

Vide, fili, quàm facile ſit tibi ipſorum ſupplicia temperare, quin et ipſos à tormentis liberare, ad Cœlum deſideratum evehere, Angelos, per eorum ingreſſum, lætificare, cœtum Sanctorum ampliare, laudantium Deum numerum adaugere.

Vide ergo, quàm duro animo eſſes, si, non celebrando, defunctos talibus auxiliis privares.

Miſerere illorum, fili: multûm patiuntur; juva illos, per quotidianas oblationes. Certè illi non erunt ingra-

ti, nec obliviscentur tui, cùm venerint in Regnum meum, et viderint bona in terra viventium.

4. Sed et tu, fili, quantis gratiis indiges, ut salutem tuam opereris! Quibus auxiliis, ut ministerium tuum ritè et fructuosè impleas!

Ergo quotidie ad Altaris mei mensam accede: ibi invenies cœleste antidotum, quo a peccatis præservaberis, quo passiones tuæ mitigabuntur.

Ibi accipies collyrium efficacissimum, quo mentis tuæ oculi elucidabuntur; pharmacum forte, quo virtutes in te corroborabuntur; quo contra Diabolum firmatus, tamquam leo rugiens, eris ipsi terribilis.

Accipe quotidie, quod quotidie tibi prosit. Ne nauseet anima tua super isto sanctissimo cibo. Festinans descende: desiderio enim desideravi hoc Pascha manducare tecum.

Excipe me gaudens in domo tuâ, ut ipsi salus fiat. Hoc fac quotidie in meam commemorationem.

5. Intuere, fili, Sanctorum meorum

exempla, in quibus vera refulsit religio, dilectio et pietas.

Ambrosius, Carolus, Salesius, Xaverius, Vincentius, et tot alii, quàm assidui fuerunt in quotidiana oblatione!

Et quot, per ista sacrificia quotidiana, pereuntium obtinuerunt conversionem, labentium præservationem, lapsorum resurrectionem, stantium et justorum perseverantiam!

Et quot sibi ipsis gratias et auxilia sic quotidie lucrati sunt, quibus adjuti, iverunt de virtute in virtutem, usque ad montem sanctum meum!

6. Verùm, fili, illorum usum sequendo, sequere etiam illorum pietatem. Quotidie celebra; sed sanctè celebra.

Zelus domûs Patris mei comedit me: Altare meum, Altare Dei virtutum est. Cave ergo ne despicias illud: cave, ne, ex lucri aviditate potiùs, quàm ex vera pietate, ad mensam meam accedas.

Ego, ego ibi sum, et video: cave, ne imparatus accedas; ne celeri-

ter, ne curſim, ne perfunctoriè miniſtres. Maledictus qui miniſtrat negligenter mihi ultionum Deo.

Lava ergo inter innocentes manus tuas: esto liber ab omni inquinamento carnis et ſpiritûs; et confuſus præ indignitate, famelicus præ deſiderio, ardens præ amore, fide et fiducia plenus, circumda Altare meum. Accipe, et manduca; accipe, et bibe; in te manebo, et tu in me.

CAPUT XXII.
De indigna celebratione.

1. Veni ad me fili, et reficiam te. Verùm accedens ad me præpara animam tuam.

Ego sum terribilis Dominus, et magnus vehementer, cui odio est impius, et impietas ejus; qui indignè accedentem judico et condemno, firmans ſuper eum, per carnem et ſanguinem meum, maledictionem iræ meæ omnipotentis.

Proba te igitur, fili, antequam de

pane meo edas, et de calice haurias ne tibi judicium manduces et bibas.

Proba te; interroga cor tuum; agnosce semitas tuas: et si via iniquitatis in te est, sacrum transire limen inquinatus ne audeas: sed confundere coram me, super indignitate tua: et quantumvis tibi contritus videaris, absque præmissa confessione ad Altare non accedas.

2. Fili, ego sum Rex tuus mansuetus, qui te tot beneficiis cumulavi: et tu me osculo proderes! Ego sum Deus tuus: et tu me Satanæ cor tuum possidenti, traderes!

Ego sum Salvator tuus: et tu me rursum tibi crucifigeres! Ego sum Sanctissimus: et tu me, in immundo sordidæ conscientiæ tumulo reponeres!

O amice! Ad quid venires! Melius esset tibi, si natus non fuisses!

3. Absit, Domine, a me tanta iniquitas! Adhæreat potius lingua mea faucibus meis; oblivioni potius detur dextera mea; tolle potius animam meam a me, quàm tantum scelus a me perpetrari permittas.

Expedit sanè magis, me vilissimam creaturam mori, quàm te Creatorem meum sic a me contemptibiliter conculcari.

O Domine, qui optimus es! O Deus deorum! Domine dominantium! Quis est, qui sic tradet te?

4. O fili! quis est? Utinam unus tantùm! Utinam duo! Sed eheu! quot me, non unâ vice, sed quotidie, sic tradunt et crucifigunt!

Quotidiè ad Altare meum accedunt superbi, voluptatum amatores, luxuriosi, avari, aliorum criminum rei.

Isti me, fili, impuris manibus contrectant, immundo ore capiunt, fætido corde suscipiunt, sanguinem testamenti mei pollutum ducunt: côinquinor in medio eorum.

Possem quidem, fili, me de manibus eorum liberare; fulgura, sagittasque meas emittere; dissipare, et interficere eos: verùm perirent, et nolo mortem impii. O! si converterentur, et viverent rectè! . . . .

O generatio pessima! Qùousqùe pro-

ximus ero vobis! Qùousqùe erra[l]
corde! Qùousqùe non parcetis m[i]
Quod facitis, facite citiùs,

Verumtamen vertetur misericor[dia]
mea in judicium contra vos. Ju[ravi]
in ira mea, non introibitis in requ[iem]
meam,

FIRENZE

CAPUT XXIII.
De præparatione ad Missam.

1. Fili, para mihi cœnaculum, q[uia]
apud te facio Pascha, et
domo tua oportet me manere.

Locus honorificus Regi expectat[ur]
locus optimus amico venienti præ[pa]ratur.

Ego, fili, sum Rex tuus maus[ue]tus: ego dilectus tuus, qui pas[cor]
inter lilia: ego Deus tuus, quem c[œli]
cœlorum possidere indigni sunt.

Quantùm igitur me, præ amore t[ui]
humilio, ad nihileitatem tuam desce[n]dendo; tantùm excita te in affectu [a]scendendo.

Munditia habitaculi cordis tui

i sufficiat ; sed aurum caritatis, thus
ctæ pietatis, per devotissimam re-
lectionem, in mente tua congrega.
in hoc cognoscitur affectus susci-
ntis dilectum ; cùm dilecto suo opti-
m et pulcherrimum præparat locum.
2. O! vos, qui, cùm frigidi non
s, calidi tamen non estis : Ô! in-
ferentes et tepidi, qui de visitatione
a vix curatis ; qui è domo et do-
sticis negotiis, sine mora decenti,
sacrificium continuò transitis : quid
am vobis ?
Ecce mensæ vestræ de mane ordi-
ntur pro conviviis vestris ; escæ per
s disponuntur : et mihi ad vos ve-
nti, nequidem per brevissimum qua-
ntem cœnaculum vestrum paratis.
Qui tamen ad convivia vestra con-
niunt, forsan nec amant vos, nec
norant : ego autem vos diligo in
ritate.
Illi veniunt ad vos, ut de vestris
ulentur : ego autem venio ad vos,
de me epulemini.
Illi venientes consumunt substan-

tiam vestram: ego autem venio, ut augeam vos, et superaddam divitiis vestris. Vos tamen honoratis eos, et me inhonoratis.

O filii hominum! Usquequo gravi corde? Ut quid diligitis vanitatem, et parvifacitis meam bonitatem? Nauseat anima vestra super me, quasi super cibo levissimo.

O insensati! Quis vos fascinavit? O tepidi, quos tolerare vix possum. Modò incipiam vos evomere ex ore meo.

3. Surge, fili, surge velociter: ne tepescas cum illis, sed festinans veni obviam mihi.

Veni: et considerans magnitudinem meam, et vilitatem tuam, te cum Centurione indignum clama.

Veni: et cum Zachæo, flagrans amore, excipe me gaudens in domo tuâ confidens quòd tibi, per visitationem meam, salus fiet.

Veni: et cum justo Abel, oblationem tuam optimâ intentione dispone. Sic holocaustum tuum pingue fiet

Gloriam Patri, honorem sanctis, gaudium Cœlo, utilitatem Ecclesiæ, tibi salutem, gratiam justis, conversionem peccatoribus, auxilia indigentibus, requiem defunctis dabit.

CAPUT XXIV.

De gratiarum actione post Missam.

1. Ego Verbum Æternum, caro factum, habitavi in te, fili; ego panis vivus, qui de cœlo descendi; ego lux vera; ego plenus gratiæ et veritatis, plenus potentiæ et fortitudinis; ego cujus misericordiæ non est numerus; ego tecum sum, et merces mea mecum est.

Ego tecum sum, ut salvem te, ut liberem te de manu pessimorum, ut redimam te de manu fortium.

O! si scires donum Dei, et quis est, qui in corde tuo quiescit; certè cor tuum fieret tanquam cera liquescens in conspectu meo; certè omnes animæ tuæ facultates in extasim absorberentur; certè oculi tui in lacrymas

amoris et gratitudinis effluerent.

Non dubium, quin, præ satietate, nil amplius de hoc mundo desiderans, omnibus valefaceres.

Non dubium, quin, sine voce, et quasi sine sensu supra te raptus, in dilectione mea sileres.

Non dubium, quin toto corde amplectereris dilectum tuum, et præ gaudio te totum illi, sine ulla restrictione offerres.

Certè a tam benigno Patre, omnia virtutum charismata fiducialiter expeteres.

Certè a Rege adeò potente, omnia gratiarum auxilia contra inimicos tuos postulares.

Certè Jesum in te manentem, et tutum factum, tanquam excellentissimum munus, Patri cœlesti, cum summa devotione præsentares.

Non dubium, quin omnia sanctorum Spirituum agmina vocares, ut gloriam in excelsis dilecto tuo tecum dicerent.

Non dubium, quin, præ sanctarum

ſpecierum conſummatione, tibi fieret dolor vehemens, hac tandem ſacrâ escâ privari.

2. Non eſt, fili, alia natio tam grandis, quæ habeat Deos appropinquantes ſibi, ſicut ego ſacerdotibus meis appropinquo.

Quomodò ergo fit, ut plures ex illis, prædilectionem meam quaſi ſpernentes, aut ſaltem non ſicut decet æſtimantes, ne per brevis quidem moræ ſpatium velint me in corde ſuo præſentem, ſacris honorare laudibus?

Vix ab Altari meo diſceſſerunt, cùm a templo ſtatim exeunt, ad ſæcularia pergunt. Adhuc eſcæ eorum ſunt in ore ipſorum, et jam obliviſcuntur Dei optimi, qui pavit eos. O ingrati! O filii lucis minus prudentes filiis tenebrarum!

Filii hujus ſæculi, cùm a Rege aut Potente viſitantur, detinent eum, ne ſubitò diſcedat ab eis; ſalutant, gratulantur, offerunt, rogant, petunt, gaudentes ſe poſſe ore ad os cum Principe loqui, dilectionem oſtendere,

venerationem exhibere, necessitates aperire: et illi quidem, ut mortalem Principem honorent, et corruptibilem mercedem accipiant.

O Filii lucis, stulti et tardi corde ad credendum! Viri Ninivitæ surgent in novissimo die contra vos: quia, Jonâ inter eos ambulante et prædicante, compuncti sunt; et ecce plus quàm Jonas hìc.

Regina Austri surget, et condemnabit vos: quia venit a finibus terræ audire sapientiam Salomonis; et ecce plusquam Salomon hìc.

Viri Ierusalem surgent contra vos: quia me cum eis conversantem voluerunt facere Regem; et ecce ego Rex Regum, Deus vester, intra vos sum, et disceditis, et me sine honore relinquitis solum.

3. Fili, numquid et tu velles abire? Absit, fili, absit.

Cùm reliqueris Altare, redi ad me, ut audias me, qui verba vitæ æternæ habeo; ut gustes et videas, quoniam suavis sum; ut cor tuum fiat **in te** ardens, dum loquar tibi.

Me Dominum Deum tuum, cum tota tua devotione, adora in te præsentem: cum Angelis et Archangelis hymnos gloriæ meæ canta; et non discedas a me, donec per benedictiones tuas, benedictionem meam merueris obtinere.

CAPUT XXV.
De oratione mentali.

1. Hoc est opus tuum, fili, orationi et ministerio verbi instans esse. Ego pernoctavi in oratione, ut tu disceres orare, et sine intermissione orare.

Homines qui aëre vivunt, suspirant continuò in aërem, ut aëris spiritum attrahant. Tu sacerdos, qui de cœlis vivere debes, ad Cœlum indesinenter suspira, ut cœlestem Spiritum attrahas.

O fili! Quàm necessarium est, ut ego dirigam omnes gressus et actus tuos, in ministerio quod exercendum suscepisti! Quàm grande est! Quàm sanctum! Quàm periculosum! e 6

Tene ergo oculos mentis tuæ semper elevatos ad Patrem, qui habitat in Cœlis; ad me, qui ad dexteram ejus sedeo; ut inde continuum tibi veniat auxilium; ut mutes fortitudinem; ut assumas pennas, sicut aquilæ; ut curras, et non labores; ut ambules, et non deficias; ut perficiantur gressus tui in semitis meis, et non moveantur vestigia tua.

2. Sic per orationem attraxit sibi maximum sanctitatis spiritum Jacobus, quem in Apostolum elegeram. Genua enim ejus, præ orationis frequentiâ, instar cameli occaluerant.

Sic Martinus, qui nec in vita, nec in morte, invictum ab oratione spiritum relaxavit.

Sic Carolus, qui in summis negotiis, etiam tres aut quatuor horas, imò dies integros, quin et, ubi liberior erat, noctes ipsas orationi impendebat.

O fili! Potes quod iste et isti. O si animum haberes! O si gustares! Videres quàm suavis sit Dominus orantibus.

Invenitur utique a quærentibus, a-

perit pulſantibus, annuit petentibus. Gusta et vide.

3. Fili, surgat tecum oratio; nocte in lectulo vigilet; dicat tecum psalmos in Officio; præcedat, et sequatur te in Ecclesia; sedeat tecum, dum manducas et bibis; gratias agat, cibo sobriè sumpto.

Transeat tecum in laboré diurno; adsit in cubiculo; mundet te vespere a sordibus, quas contraxisti in mundi luto; somno cedenti tibi claudat oculos; habitet semper tecum.

4. Vides, fili; non hic tibi commendo eam tantùm orationis speciem, quæ ore et animo simul, juxta canonicam regulam perficitur: verùm insuper illam, quæ secreto in corde fit.

Ibi, ibi, clauso ostio, debes orare Patrem tuum. Ibi potes, fili, omni tempore et loco, mentem tuam ad me elevare; te, et tua, et omnia mihi offerre, a me petere; me amplecti præ amore, te coram me humiliare, me adorare.

Hæc apud te sit oratio Deo vitæ

tuæ : hæc in omni opere et functione sit tua socia, et comes indivisa.

5. Hæc est, fili, hæc est aqua, quæ fit fons saliens in vitam æternam.

Si vis illam habere ; veni, ostendam tibi fontem hortorum, puteum aquarum viventium, unde hauritur.

Fons ille et puteus, meditatio mandatorum meorum est: huic debes quotidie aliquod tempus destinare.

Cura ergo quotidie aliquam salutaris doctrinæ veritatem specialiter eligere, ob oculos tuos ponere, attentè coram me considerare, ad te referre, et ex hac consideratione normam agendi tibi proponere.

Ibi invenies aquam: et si biberis illam, totum corpus tuum mirè et suaviter rigabitur; id est, omnia opera tua sanctificabuntur: quia dabit fructum in tempore suo.

6. O Fili! Orationem mentalem igitur ne negligas: brevi esses sal infatuatum, lucerna sine ardore, et sine lumine.

Idcirco enim desolatione desola-

ta est terra; quia non est, qui recogitet corde.

CAPUT XXVI.
De variis orationis mentalis speciebus.

1. Unusquisque proprium donum habet ex Deo; alius quidem sic, alius vero sic.

Non omnes, fili, idem possunt in oratione mentali: sunt aliqui quibus datum est ad altissimæ contemplationis verticem pertingere; sed hoc nemini præscriptum est: iis reservatur, quos Pater meus ita traxerit.

Tu verò, fili, si te non sentias specialiter vocatum et tractum; noli hoc altum sapere: sta in via simplicium, et te indignum judica ad subliniora efferri.

Si pauca tantùm in meditatione potes; hæc pauca fac exactè, et multùm proficies.

2. Ne dixeris, fili; non possum, nescio orare. Si non vales cum Joan-

ne sublimia et Divina contemplari; saltem potes cum Magdalenâ ad pedes meos procidere, et corde contrito, spiritu humiliato, petere tuorum veniam peccatorum, quibus me toties offendisti.

Si nequis cum Paulo ad tertium cœlum volare; saltem vales cum eo manere apud me crucifixum, carnem cum vitiis et concupiscentiis crucifigendo.

Si non habes alas aquilæ volantis ad sidera; saltem potes habere pennas simplicis columbæ nidificantis in maceriâ; saltem vales meditari Passionis meæ vulnera et opprobria.

Confide, fili: plus sanctitatis invenies in Passione mea meditata, quàm omnes sapientes et philosophi, in altitudine cœli contemplata.

3. Si non potes nisi distractas orationes et meditationes peragere: perage tamen, et offer mihi.

Esto homo bonæ voluntatis: præparationem cordis tui audiet auris mea. Acceptabilia mihi erunt etiam minuta

illa, quæ in gazophilacium meum, secundùm posse tuum, mittes.

Scis, fili, quomodò benedixerim viduæ, quæ duo minuta tantummodo miserat: nonobstante ergo qualibet involuntaria distractione, animum tuum in diversa rapiente, perge quod semel cœpisti: in præsentia mea persevera, et tempus orationi destinatum ne interrumpas.

Mihi placent exercitia tua, quando tu ita mihi tuis expensis servis.

4. Ne itaque animo concidas; sed cum humilitate prostratus, agnosce te esse majori consolatione indignum.

Dic cum fiducia et simplicitate: Domine, in quantùm culpa mea intervenit, quòd his fortè distractionibus occasionem dederim; summopere doleo.

In quantùm vero procedit a tua voluntate; agnosco justam, et peccatis meis debitam pœnam, castigantem culpas meas, et præteritas ac præsentes negligentias.

Unde lubenti animo accipio de manu tua hanc crucem, hanc ariditatem

tem, hanc distractionem, hoc exilium miseri cordis mei.

5. En etiam, fili, modus medioöritati tuæ obvius et congruus. Tolle librum, lege: hoc nixus quasi baculo animus tuus faciliùs stabit, et discedens, citiùs revocabitur.

Scilicet piæ huic lectioni intende; singulis sententiis legendo inhære: brevi intellectus tuus illuminabitur, affectus movebitur, volvendo et revolvendo quæ legeris, non animo sciendi, aut studio doctrinæ, sed æmulatione virtutis, et amore.

Sic lege, sic gusta, sic comede: et enutrieris.

Quod autem comederis, per diem rumina: recole judicia, renova proposita, ut efficaciora sint; et cor tuum, per sacras aspirationes, magis ac magis accende.

CAPUT XXVII.

De tempore orationis mentalis.

1. Fili, in matutinis meditare in me, et ego ero adjutor tuus. O sacerdos! Ligna mane subjice, per singulos dies; ut ignis in altari meo enutriatur, et semper ardeat.

Oratio mane facta tenebras pellit, et animam Divino lumini aperit; primitias cogitationum et actionum diei consecrat mihi Supremo Domino, cui primùm, et ante omnia, et super omnia, omnis creatura servire debet.

O fili! Si ego sum thesaurus tuus, in me sit primo diluculo cor tuum.

2. Audi, fili, audi ipsos gentiles. Dicebant: adveniente aurora, cum Diis est versandum, a Jove principium. Ergone tu filius lucis eris minùs sapiens filiis tenebrarum?

Vide solem: summo mane oritur, et enarrat gloriam meam. Nonne ergo inverecundum esset, ut te otiosum in strato inveniret, et ipse sic in servitio meo te, diligentiâ sua præcederet?

O fili! Præveni solem ad benedictionem tuam. Ante ipsius ortum, debuit manna a populo meo colligi: orto enim sole, liquefiebat. Sic tardior oratio vix habet substantiam, et efficaciam.

Horâ igitur surgendi, præcurre, et age conceptiones tuas.

3. Mane pennæ columbæ liberiores sunt: meliùs volabis ad me.

Oculus matutinus serenior est: quod oculus per mundanorum conspectum jam obscuratus non apprehendit, ipse videt.

Auris matutina subtilior est: quod auris terreno tumultu jam gravata non capit, ipsa audit.

Cor matutinum purius est, flexibilius est: quod cor lutoso jam mundi pulvere respersum non gustat, ipsum sentit.

Ergo cor tuum trade, ad vigilandum diluculo ad me, qui feci te; et in conspectu magnitudinis meæ mane deprecare: et ego spiritu intelligentiæ replebo te; emittam eloquia sapien-

tiæ meæ; in oratione confiteberis mihi; et ego dirigam consilium tuum.

4. Ut autem manè ad me promptior sis, fili; præpara de nocte animam tuam. Quod manè meditaturus es, ante Somnum prælege: tibi evigilanti primò recurret; et faciliùs mihi cor tuum trades, primogenitaque mentis offeres.

Exurge diligentiùs: et quemadmodum cervus, præ siti, ad fontes aquarum desiderat; ita, ad me adorandum, desiderabit anima tua. Tùm spiritu fervens, procides coram me; et dicam tibi: ecce adsum.

Demum in præsentia mea constitutus, videbis, afflues, mirabitur, et dilatabitur cor tuum.

Modò confusus erubesces, præ mea sanctitate, et tua iniquitate: modò humiliaberis, præ mea pulchritudine, et tua deformitate.

Modò annihilaberis, præ mea magnitudine, et tua miseria; præ mea bonitate, et tua ingratitudine: modò viriliter ages, præ tua fiducia in me.

Modò gladium alacriter sumes, contra hostes animæ tuæ: modò silebis in dilectione mea; et exultabis super me in laude.

Ecce, fili, quomodò adsum iis, qui in matutinis meditantur in me. Accede ergo manè diluculo ad me, et illuminaberis.

CAPUT XXVIII.

De examine vespertino.

1. Dijudica te, fili, ut non judiceris. Vespere discute mores. Semper debes esse paratus: quia, qua hora non putas, ego filius hominis veniam.

Forsan hac nocte animam tuam repetam a te: vide, num parata sit ratio villicationis tuæ.

Si cras vixeris, debes Altari meo adstare: vide num sis mundus totus.

Sume ergo in manibus animam tuam. Considera diligenter, quomodò se habeat: quid cogitatione, quid desiderio, quid actu operata sit; quid

contra me, quid contra proximum; quid contra te ipsum.

Nonne de mundano pulvere sorduit? Excute pulverem illum, per dolorem, per novum propositum.

Heu! si etiam, quod absit, per aliquod peccatum mortale, in profundum descendisset!

O fili! tunc luge, detestare; confessionem promptiorem, et emendationem promitte, ut sol non occidat super delictum tuum, et ego non ulciscar in mediis tenebris,

O quot subita morte præveniuntur! Quot Sani cubile ingressi sunt, et eadem nocte ad inferos descenderunt; quia in peccato mortali sine contritione obdormierant.

O! si non reformidares sic quiescere in statu, in quo mori non auderes! Quis scit, an somnus, quem in hoc mortifero statu caperes, non esset etiam tibi æternæ mortis initium?

2. Ego proficiebam sapientiâ, ætate et gratiâ apud Patrem et homines.

Tu quoque, fili, debes de die in diem proficere: si non proficis, deficis; et quomodò proficies, si defectus tuos non observaveris, non consideraveris, non emendaveris?

Redi igitur vespere ad cor tuum, et accuratè discute teipsum.

Considera unde venis, quò tendis, quomodò vivis, quid agis, quid admittis; quantùm quotidie proficis, vel deficis; quibus cogitationibus magis incursaris; quibus affectibus tangeris; quibus tentationibus a Maligno acriùs impugnaris.

Hoc Sancti mei, dum in terra vivebant, crebrò faciebant: et idcirco tantùm in virtute proficiebant.

Requirentes et observantes quotidie defectus suos, ipsos de die in diem corrigebant et minuebant.

Quò frequentiùs, præ fragilitate, cadebant: eò alacriùs resurgebant; eò viriliùs se ad pugnam parabant; eò instantiùs meum petebant auxilium.

Sic jam justi, justificabantur adhuc; et jam sancti, plus sanctificabantur

sicque leves eorum lapsus potius erant ipsis incitamenta virtutis, quàm impedimenta perfectionis.

Fac similiter, fili: dum silent omnia, et a negotiorum tumultu vacuus est animus, scope spiritum tuum.

3. Domine, delicta mea a te non sunt abscondita: posuisti in nervo pedem meum; observasti omnes semitas meas, et vestigia pedum meorum considerasti.

Emitte lucem tuam, et veritatem tuam, ut cognoscam me, sicut cognitus sum a te: et cognoscens me, quotidie reprehendam me, corrigam me.

Usquedum immaculatus in via, quantùm fragilitas mea patitur, fiam perfectus, sicut Pater meus Cœlestis perfectus est.

CAPUT XXIX.
De studio et lectione.

1. Attende lectioni et doctrinæ, fili. Sicut avis ad volatum; si-

cut homo ad laborem natus est ; sic tu sacerdos, ad scientiam et pietatem.

Ergone te securum crederes, si, canonicis horis persolutis, oratione mentali peractâ, Missâ celebrata, reliquum tempus otio, vagationi, rebus inanibus impenderes?

Non sic, fili, non sic : labia tua custodient scientiam ; et si tu scientiam repuleris, repellam te.

Tempus dedi tibi, non ut perdas, sed ut illud in judicio mihi cum usuris restituas. amen dico tibi; non exibis inde, donec reddas novissimum quadrantem.

2. Audi ergo, fili, et inclina aurem tuam ; et obliviscere populum tuum, et domum patris tui.

Excipe doctrinam ; quasi is qui arat et seminat, accede ad eam, et congrega tibi bonos fructus illius.

Legem requirent ex ore tuo : ergo legem meam, et omnem scripturam utilem ad docendum pervolve ; sermones meos comede.

Debes eos, qui veritati contradi-

cunt, arguere: ergo disce catholicas veritates et vindicias.

Debes ministerio verbi instare, exhortationi intendere: ergo Majores interroga; scrutare narrationes præsbyterorum sapientium, ac in proverbiis eorum conversare.

Debes peccata solvere, aut ligare; mentales ægritudines curare: ergo sapientiam inquire à sapientibus, et disciplinam ab intelligentibus, quibus profunda et abscondita revelavi.

Stude; ut ex me, et non ex te annunties ovibus meis.

Stude; ut, cùm venerit lupus, et oves voluerit dispergere et rapere, tu non sis canis mutus, non valens latrare.

Stude; ut cæco ducatum præbens, non sis ipse cæcus; et sic cum illo in foveam cadas.

Stude; ut Sacrificii cæremonias, Sacramentorumque ritus apprime calleas.

Stude: quid tibi cum fabulis? Ministerium Altari Christi, non hominibus deferendum accepisti.

Vide ergo, ut illa tempora quibu ab Ecclesia vacas, lectioni impendas

3. Scientia per pias lectiones et sacra studia acquisita infinitus thesaurus est, quo qui usi sunt, participes facti sunt amicitiæ Dei.

Vide Paulum, vide Ambrosium, vide Thomam, Bedam; et tot alios; quomodò studio et lectioni indefessi incubuerint,

O sacerdos! Si sine libris, sine studio et lectione manes; es utique sicut miles sine armis, sicut equus sine frænis, navis sine remis, scriptor sine calamo, avis sine pennis, cœcus sine ductore.

4. Quære etiam pro te ipso, fili, scientiam sanctorum, scientiam salutis: quære perfectionem statui tuo adeò necessariam; hanc in pia et quotidiana lectione invenies.

Ibi pascetur animus tuus; ibi de die in diem novis stimulis excitabitur ad omne opus bonum.

Ne multa cursim legas; sed pauca collecto animo.

Cum legeris, lectionis medullam in corde tuo absconde; ut rursus revocata, ruminetur; ruminata, fœda tua corrigat, pulchra tua plus ornet.

5. Vis, fili, vis multùm proficere? Vis ad virtutem accendi? Vis ad pietatem potenter stimulari? Patrum tuorum, sanctorum Pontificum et Sacerdotum vitas pervolve.

Illorum intuens exempla, et exitum conversationis, imitaberis fidem. O quantùm valent exempla! plus utique, quam præcepta.

Miraberis, et dices: homines erant, sicut ego; fragiles, sicut ego; ad malum proni, sicut ego: ecce tamen quomodò computati sunt inter filios Dei, et inter Sanctos sors illorum est. Nonne potero, quod isti, et illi?

Veni, anima mea, et ambulemus cum eis in semitis Domini, ut ascendamus cum illis ad domum Dei Jacob.

Sic vita Sanctorum considerata Ignatium gratiæ reddidit, Columbanum sanctitati sociavit, innumeros convertit, et ad Cœlos perduxit.

6. Lege, fili; lectio te ignarum docebit, te otiosum arguet, te torpentem excitabit, te dormientem exstimulabit:

Te errantem corriget, te corruentem eriget, te vanè ridentem terrebit, te lugentem consolabitur, te humilem laudabit, te superbientem vituperabit:

Te debilem confortabit, te præsumentem reprimet, te turbatum mitigabit, te tristem lætificabit, te perversum damnabit, te pium justificabit.

7. Inclina cor meum, Deus, in testimonia tua, et non in avaritiam: averte oculos meos, ne videant vanitatem.

Fac, ut vehementer diligens eloquium tuum, tota mente scruter illud, quatenus fiat lucerna pedibus meis, et lumen semitis meis. Amen.

CAPUT XXX.

De officio Divino.

1. Benedic, sacerdos Domini, Domino; benedic, serve Domi-

ni, Domino. Ora spiritu, ora et mente: psalle spiritu, psalle et mente.

Vide, ne, dum labiis me honoras, cor tuum longè sit à me; vide, ne longas orationes orans, propter hoc majus accipias judicium.

Sanctus, Sanctus, Sanctus sum, ego Dominus Deus Sabaoth: pleni sunt Cœli et terra gloriâ meâ.

Hosanna in Excelsis, mihi clamant Angeli: Hosanna in terris, tu mihi dices, fili: O quàm magnum, quàm Sanctum, quàm Divinum officium tuum!

Redde quod debes; nulla unquam debiti hujus particula te prætereat: redde quomodò debes; suo tempore, ritè, attentè ac devotè debitum sacrum persolve: cave, ne cursìm, ne perfunctoriè.

2. Spiritus promptus est, fili, caro autem infirma. Igitur ante orationem præpara animam tuam, et noli esse quasi homo qui tentat Deum.

Imaginationi tuæ per varia vagari assuetæ, frænum, per aliquam considerationem, injice. f 4

Cor tuum a terrenis ad Cœlestia, ab exterioribus ad interiora, ad me-ipsum erige.

Aspice citharœdos; antequam cithari̇zent, instrumenti chordas previâ dispositione componant: aliàs nil nisi confusum et obstrepentem sonum daturas.

Sic mentem tuam compone. Dic cogitationibus inanibus et alienis: manete hìc, donèc oravero; ubi opus Dei implevero; si indigeam vobis, iterum vos assumam.

Dic affectibus tuis: venite exultemus Domino, venite jubilemus Deo Salutari nostro, venite adoremus.

3. Intuere me præsentem; et sub oculis meis, ima cordis penetrantibus, Ministerium tuum imple; sicut servus, sub oculis domini sui; sicut ancilla, sub oculis dominæ suæ.

Recordare; quia Dominus austerus sum; maledicens illi, qui facit opus meum negligenter.

Respice quâ reverentiâ ministri cum Regibus suis tractent.

Et ego, fili, sum Rex regum, Dominus dominantium: et tu, cum Officium Divinum persolvis, mecum, tanquam Minister meus et hominum mediator, de gravissimis omnium negotiis agis; de remissione peccatorum, de justificatione animarum, de gratia, de salute, de gloria æterna.

Et tu auderes, in tanta et tam sancta operatione, animum tuum ad alia divertere; causam adeò grandem, celerioribus verbis, summis labiis, hàc et hàc oculos conjiciens, tractare: dum laudant Angeli, adorant Dominationes, tremunt Potestates.

Time, fili, justitiam meam: expavesce vultum meum. Princeps impunè non contemnitur, multò minùs Deus.

4 Scio quidem, quòd, sicut folium quod vento rapitur, sic animus hominis levi flatu ab attentione facilè dimovetur, et distractus aberrat, nisi cautè revocetur.

Idcirco, fili, vigilare debes in oratione, et passim te excitare.

Attende igitur, quantùm potes, ad sensum verborum; ut affectum moveas ad saporem et gustum.

Gloriam Trinitati, in fine psalmorum, toto animi sensu pronuntia: sic revocabitur animus, sic renovabitur, accendeturque magis.

Memorare te opus Angelorum peragere: crede te cum illis ante thronum meum stare; et cum illis adora, lauda, benedic, ama.

Finge te in horto olivarum mecum orare; et si ad soporem animus tuus trahatur, audi me: non potuisti, fili, una hora vigilare mecum: vigila, et ora.

5. Domine, ne possum quidem dicere Dominus Jesus, nisi in Spiritu Sancto: quomodò possem orare, sine gratia tua?

Doce me igitur orare: labia mea tu ipse aperi; et os meum annuntiabit laudem tuam.

Emitte Spiritum tuum, Spiritum orationis et precum; ut non fiam in conspectu tuo, sicut æs sonans, et cymbalum tinniens.

Domine, vis et jubes, ut laudet te anima mea, et psallam tibi, quamdiu fuero. Da mihi quod jubes, et jube quod vis.

CAPUT XXXI.
De Officiis publicis.

1. Pave ad Sanctuarium meum, fili: videat te populus meus paventem, et paveat ipse.

Sanctuarium meum est, fili, non tuum. Tu quidem in eo præsides visibiliter; sed ego realiter.

Tu ibi es sacerdos, et pastor super populum: sed nihilominus sub oculis meis pulvis et lutum.

Tu jus habes, ut intres et accedas: sed tamen indignus es tanto munere, et forsan ovibus tuis indignior.

Locus iste terribilis est, fili: Domus Dei est, et porta Cœli. Time ergo, quando ingrederis, et tremore concutiantur ossa tua.

2. Vide qualem caritatem dedi tibi, ut sacerdos meus nomineris, et sis.

Grandis et præcelsa dignitas tua, fili : verumtamen ipsa te non sanctificabit ; sed te debes illam sanctificare.

Honorifica igitur Ministerium tuum : custodi præcepta et cæremonias, quas ego mandavi tibi, ut facias. ïota unum, aut unus apex non prætereat, donec omnia fiant.

Dum celebras, dum Divina officia peragis, dum Sacramenta ministras ; videat et miretur populus reverentiam, et decentiam tuam in cultu meo : et sic ad pietatem excitetur.

Nil in situ, in motu, in incessu, in voce appareat, nisi modestiâ, gravitate, humilitate, dignitate et religione plenum.

Ex abundantia sanctissimæ mentis, omnia in exteriori corporis habitu dirigantur.

O si haberes Joannis Baptistæ sanctitatem ! O si populus videret faciem tuam, tanquam faciem Angeli, sicut olim in Stephano visa est ! Qualiter Mysteria mea veneraretur, et coleret !

5. Vos autem nefandi sacerdotes,

qui despicitis mensam meam, et Sanctuarium meum; qui per audaciam frontis, levitatem oculorum, arrogantiam gressuum, incuriam rituum, celeritatem sacrificiorum, plebem meam scandalizatis: quousque tandem inhonorabitis me?

Quousque fidem et pietatem populi mei conculcabitis? Quousque clamabunt oves meæ, in indignatione sua: ubi est Deus eorum?

Ergone credibile est, quòd ipse super Altare eorum descendat? Ergone credibile est, quod illos, qui templum suum violaverint, disperdat?

Depone scelestos illos, protector meus Domine. Veniant super illos maledictiones, quæ super Nadab et Abiu ceciderunt.

Egrediatur ignis de tabernaculo tuo, et devoret eos; et moriantur coram te. Fidem auferunt viventes; fidem adstruant morientes.

CAPUT XXXII.

De cura Ecclesiarum et altarium.

1. Zelus domûs Patris mei comedit me; quia diligo eum: si tu me diligis, fili; dilige decorem domûs meæ.

Aspice, quomodò homines seipsos amantes curent de domibus suis, de mensa, de cubiculis, de lectis, de vestibus.

Aspice, qualis in domibus nitor et ornatus; qualis in mensis munditia et apparatus; qualis in cubiculis, in lectis, in vestibus sumptuositas.

Aspice, quomodò matres filiis suis provideant, ut in omnibus mundi sint, et rutilantes.

Et tu, fili, patereris, ut dilecti tui domus, quasi spelunca latronum, immunda, ruinosa, neglecta remaneret?

Et tu ferres, ut Altare meum, thalamus sponsi animæ tuæ, thronus Regis tui, ara in quâ quotidie Agnus innocens pro te immolatur, sordida essent et pannosa?

Et tu tolerares vasa Sanctuarii esse

squallida, pulvere et ærugine obscurata?

Erubescant et confundantur, qui talia per incuriam suam permittunt.

O generatio incredula! Quamdiu apud vos ero? Quamdiu vos patiar?

2. Ego sum Deus, et non est alius præter me. In caritate mea ad homines descendi, ut conversarer et conviverem cum ipsis, ut illis mederer, auxiliarer, et omnia dona mea liberalissimè dispensarem: ipsi autem spreverunt me; factus sum apud ipsos, quasi mendicus et pauper.

Judica, fili, inter me et inter ipsos. Quid est quod debui facere ipsis, et non feci? Quid est quod debeam facere, et non faciam? Isti verò meî obliviscuntur, me non cognoscunt, me contemnunt.

Isti homines, unanimes, duces mei, noti mei, qui simul mecum dulces capiunt cibos! quinimò, obstupescite Cœli super hoc, et portæ ejus desolamini vehementer! quandoque factus sum apud ipsos vermis et non homo, opprobrium hominum, et abjectio plebis.

Panes meos non curaverunt sacerdotes mei, et corrupti sunt; vermibus scatuerunt, nauseam moverunt, et ego recessi coactus.

Vide, fili, si est opprobrium, sicut opprobrium meum: talia passus sum in domo eorum, quos diligebam.

3. O fili! Meliora de te confido: fidelior eris, reverentior et gratior erga me.

Perlustrabis domum meam; sordes ejus absterges, ruinas ejus restaurari curabis; ornatui ejus, pro posse tuo, providebis. Altaria mea considerabis; linteis munditiam, velis et vestimentis integritatem et honestatem, sacræ suppellectili nitorem restitui providebis.

Vasa Sanctuarii mei attentè conspicies, expurgabis, decenter obteges, atque accuratè recondes. Panes meos frequenter renovabis, et cum decore attentius servabis.

Confido, filii; Zelo domûs meæ ardebis: et si templo meo non possis gloriam et divitias conferre, saltem munditiam et nitorem præstabis.

CAPUT XXXIII.
De Zelo animarum.

1. Ego Dominus Zelator sum animarum. Ipsas ad imaginem et similitudinem meam creavi: de Cœlo descendi, ut illas quærerem, et salvas facerem quæ perierant.

Ipsas docui, illuminavi, sanctificavi; illas sanguine meo emi, desponsavi, ablui: omnia ad earum salutem ordinavi: vehementissimè cupio, ut tandem de manu mea Regnum decoris, et diadema speciei accipiant. Eccè quomodò amo eas.

Igitur, fili, da mihi animas; cætera tolle tibi. Adjutor meus es: cooperare mecum totis viribus illarum saluti; trahe eas ad me.

Si hoc feceris, cor meum gaudio inebriabis; Angelos meos lætificabis; duplici honore dignus eris; teipsum salvum facies, et fulgebis quasi stellæ in perpetuas æternitates.

2. Si animæ salventur, torrente voluptatis meæ potabuntur in æternum:

si pereant, pars illorum erit in perpetuum, in stagno ardenti igne et sulphure; ubi erit fletus et stridor dentium.

O fili! si scires quantum opus sit mihi in salute animarum cooperari! Omnium est Divinorum Divinissimum.

Ego feci Cœlum et terram: et qui salvat animas, terram mutat in Cœlum.

Ego in Cœlo accendi luminaria magna: qui verò eos, qui in errore sunt, illuminat, lumina clariora accendit.

Ego hominem feci: qui verò illum salvat, justum eum reddit, mihique gratum.

Vide, fili, quantùm te diligam! Tibi animas salvandi potestatem conferendo, tibi majora faciendi potestatem tribuo.

3. Numquid ergo tanta potestate præditus, tanto ministerio insignis, te adhuc implicares negotiis sæcularibus, terrenis vanitatibus?

Abjice, fili, omnem aliam sollicitudinem: unum sit tibi negotium; mihi in lucro animarum famulari.

Servus meus es : quidquid habes, mihi habes : quidquid potes, mihi potes.

Perge in nomine meo; doce, evangeliza, converte, quære, suscipe, sana, perfice, salva animas : ad hoc missus es, hoc fac; impende et superimpende te pro animabus.

4. Amas me, fili? Ostende mihi dilectionem tuam ex operibus.

Qui miseretur pauperis, mei miseretur : qui dat pauperi, mihi dat : qui uni ex minimis meis benefacit, mihi benefacit.

Quantum ergo mihi munus præstabis, si animabus a me redemptis salutem procures!

Animarum salus utique multò plus est, quàm esca pauperi data.

5. Aspice qualem tibi meritorum thesaurum thesaurizabis in Cœlo, si saluti animarum incumbas.

Qui dat calicem aquæ frigidæ in nomine meo, non perdet mercedem suam : qualis igitur erit merces tua, si mihi das animas!

Qui scandalizat fratrem, ipsius de-

licti fit reus: et tu, si salvaveris homines, fies eorum conversionis, sanctitatis, et omnium bonorum operum particeps.

6. Prædica ergo verbum: insta opportunè, argue, obsecra, increpa in omni patientia et doctrina; ut animas salves: et super omnia bona mea te constituam.

O! si vel unam animam salvare posses; nonne deberes te pro ipsa tradere, sicut ego me ipsum tradidi pro te? Quantò magis, cùm plures salvare possis, debes ad eas salvandas vehementi zelo accendi.

O fili! num patieris perire in scientia tua fratrem, pro quo mortuus sum?

Ecce Diabolus non dormit; sed, sicut leo rugiens, semper circuit, ut furetur, mactet, perdat, devoret: et tu interea dormires, manus consereres, sileres!

Amen, amen dico tibi: si de ovium mearum salute non sis sollicitus, sanguis earum clamabit ad me de terra, et sanguinem earum de manu tua requiram.

CAPUT XXXIV.

De catechizandis parvulis.

1. Frange, fili, parvulis panem: isti præ cæteris sunt mihi cari et dilecti. Adduc eos ad me; talium est enim Regnum Cœlorum.

Ex infantibus bene enutritis et educatis, fit populus fortis et honestus: ex infantibus bene instructis et timoratis, prodit societas fidelium, et populus sanctorum.

Sicut messis pendet a semine; ita sanctificatio hominum a primitiva institutione.

Semina, fili, ut metas; semen pietatis, et sancti timoris mitte in corda puerorum, illud frequentis rore exhortationis riga; germinans germinabit, et dabit fructum in tempore suo.

Mollia sunt, sicut cera, infantium corda: formam quam volueris facilè suscipient. Imprime ergo illis sanctimoniæ formam, et manebit.

2. Non pudeat te, fili, esse sicut parvulus in medio eorum, et quasi

nutrix, quæ fovet filios suos: non enim me puduit esse hominem inter homines, ut te redimerem.

Non puduit Paulum fieri infirmis infirmum: omnibus omnia factus est, ut omnes faceret salvos.

Eliam et Eliseum imitare. Ut spiritum puero communicarent, non veriti sunt juxta parvitatem pueri membra sua contrahere; os super os, manus super manus, pedes super pedes coaptando apponere: ita, se puero conformando, spiritum vitæ infuderunt.

Sic et tu, licet scientia eminens, non dedigneris ad puerorum et rudium captum te demittere; ut illis gratiæ Spiritum inspires, et solidam escam nondum ferentibus lac apponas, ut crescant in salutem.

3. O piissime Jesu! quis ultra verecundabitur esse humilis ad parvulos, quando tu, qui Deus es, usque ad puerorum amplexus brachia tua mansuetus inclinas, atque circumligas?

Da mihi aliquem, qui spiritualis sit; qui quærat, non quæ sua sunt, sed

quæ tuî ; qui totus sit caritate, humilitate et pietate repletus : iste intelliget, quàm bonum et quàm jucundum, quàm necessarium et gloriosum sit se impendere sanctæ institutioni parvulorum.

4. Nauseat quidem, fili, anima superborum super isto munere: pereuntibus enim stultitia est ; sed sanctis ministris, Dei virtus est.

Quid enim majus est, quàm animas illuminare, sanctificare, perficere, salvare ? Et quandonàm magis illuminantur, sanctificantur, perficiuntur, salvantur, nisi cùm parvuli edocentur?

Sæpius forsan, fili, ex cathedra sancta intonuisti : et quot convertisti? Magnificentiùs operatus es, quàm cum infantibus: sed quis fructus? Semen cecidit supra petram, et natum aruit; quia non habebat humorem.

Semina, fili, super bonam terram, super corda adhuc innocentia. Simplicitas tua erit quidem lampas contempta apud cogitationes divitum : sed semen orietur, faciet fructum centuplum ;

et quod ſeminaveris in humilitate, in exultatione metes.

5. Doce ergo parvulos, et doce frequenter. Ne alta, ne plura dixeris; ſed pauca, ſed obvia, ſed ad captum accommodata, ſed lucida, ſed ſæpiùs et variè repetita.

Ne dominanter nimis; ſed ſuaviter, ſed amanter, niſi duri ſint, et rebelles: ne nimis familiariter, ſed paternè: ne jocularitèr, ſed modestè et religioſè.

Ne doctrinam et præcepta ſola exponas; ſed exempla et motiva trade.

Venerentur te, timeant te, diligant te, te audire gaudeant: ſic verba tua mollita ſuper oleum, fient jacula, quæ cordi ſemel infixa manebunt.

Nec tibi tantùm cura ſit de inſtructione eorum: et quid ſcientia, ſine moribus? Accuratè ergo vigila ſuper vitam eorum.

Pluries in anno congrega puſillum tuum gregem, et vultum ejus diligenter agnoſce.

Confeſſiones parvulorum audi: in-

terroga eos ; videbis sæpiùs malitiam ætatem prævenisse, et vix natis quandoque frænis opus esse.

Tunc fræna mittes, et impetus malus coercebitur: serpens adhuc parvus interficietur. Pietatem in loco vitiorum plantabis; oratione rigabis, et crescet.

Si verò assiduè non attenderis, nec in confessione pueros audieris: orientur spinæ, ascendent, suffocabunt omne bonum semen: et sic, in tempore messis, non invenientur nisi zizania in fasciculos alliganda, ad comburendum.

CAPUT XXXV.

De pauperibus et rudibus erudiendis.

1. Non est personarum acceptio apud me, fili: omnes animæ meæ sunt; omnes sanguine meo sunt redemptæ.

Non est dives et pauper in conspectu meo: utrumque eadem manet æternitas; eadem gloria, si salven-

tur ; eadem damnatio, si pereant. Eundem Patrem habent in Cœlis, eamdem Ecclesiam matrem in terris, eamdem escam spiritualem in Sacramentis.

Quinimò pauperibus evangelizare misit me Pater meus : tu, fili, ad idem opus missus es ; vide igitur, ut ministerium tuum impleas.

2. Concionaris, catechizas : verùm nonne sunt plurimi, qui à calore tuo absconduntur ?

Nonne plures de ovibus tuis, in paupertatis sordibus et vitiis affinibus hærent, sine instructione ?

Nonne multi sunt, qui nimio pudore affecti, præ inopiâ suâ, præ vestium decentium defectu, in Ecclesia comparere non audent, neque instructionibus interesse ?

Nonne plures, præ suâ in sylvis aut remotioribus agris à templô distantiâ, aut præ pecorum curâ, ad officia Divina, convenire non valent : sicque rudes planè remanent et agrestes, in suis tenebris, et cæca ignorantiæ nocte ?

Pastor, quid de istis ovibus? Prædico, inquis, catechizo, accedant, et audient. O fili! non invenio opera tua plena.

Apostolis meis non dixi tantùm: docete; sed ite, et docete. Et tibi dico, fili: exi in vias et sepes: debiles, cæcos, claudos inquire, voca, compelle intrare; ut impleatur domus mea cœlestis.

3. Sed moneo, inquis, ut accedant, et audiant. Fili, num sufficit Pastori, clamare ad oves errantes? Non sane: sed currit, donec inveniat eas.

Ego Pastor bonus, dum fui in mundo, tales oves non expectavi tantùm; sed et ardenter quæsivi per deserta.

Temetipsum, fili, non expectavi, sed quæsivi: et si te prior non requisissem, et reduxissem, ubi esses?

Ego ad puteum Samaritanæ perrexi: ibi catechizavi, ibi evangelizavi eam.

Vide quomodò Apostoli mei per vicos, casas, mapalia agrestia, deserta loca pertransierunt, doctrinæ veritatem, lucem gratiæ, pacis benedictionem omnibus impertiendo. g 2.

Vide quomodò Borromeus, Salesius per loca prærupta et invia, quasi reptantes iverunt, ut ad inaccessos populos pertingerent, et pauperibus evangelizarent.

4. Curre et tu, fili, curre ad oves longinquas, et audient vocem tuam.

Visita eas; sicut ego visitavi oriens ex alto, illuminare his qui in tenebris, et in umbra mortis sedebant: congrega eas, ut des illis specialem escam in tempore opportuno.

Si nimius sit grex tuus, ita ut singulis ovibus ignaris non possis specialiter auxilia sanctæ doctrinæ ferre; cura, ut per sapientiores, prudentiores et doctiores oves, ignaræ erudiantur.

Et tu ipse super omnia intende et vigila, rationem frequenter exposce; et non quiescas, donec cognoveris eas in lumine et sanctitate ambulare, instructas et pias esse.

Magnus labor, inquies forsan: quid est quod loqueris, fili? Cessa conque-

ri, consideratis meis et Sanctorum meorum pro salute animarum laboribus.

Erubesce Sidon, ait mare; et si causam quæris, audi quare: pro modica præbenda longa via curritur; et pro pretiosissimis animabus, vix semel pes à terra levatur.

CAPUT XXXVI.

De prædicatione verbi Divini.

1. Væ tibi, fili, si non evangelizaveris! Clama, ne cesses: quasi tuba exalta vocem tuam, et annuntia populo meo scelera et peccata eorum.

Voca eos ad pœnitentiam; doce eos servare omnia quæcumque mandavi eis.

Si non annuntiaveris, et pereant; sanguinem eorum de manu tua requiram: si annuntiaveris, et non faciant; tu animam tuam liberasti.

Loquere, loquere de testimoniis meis in conspectu Regum ipsorum, et non confundaris: non enim tu es qui loqueris, sed Spiritus Patris mei, qui loquitur in te.

2. Audisti præceptum, fili: væ tibi, si non obediveris! pœnas dabis in interitu æternas, cum venero judicare.

Audisti quale sit Ministerium tibi commissum: vide quàm sublime sit. Dei coadjutor constitutus es: pro ipso legatione fungeris, tanquam Deo exhortante per te.

Per te, quasi per aquæductum, verbum suum emittit; gratias suas, et merita distribuit.

Et tu ad præceptum tam rigorosum, et tam honorificum implendum, piger esses! Per Sabbata et Neomenias, per Dominicos et festos dies labia clausa teneres! Absit, fili, absit: prædica verbum, prædica assiduè.

Non de solo pane vivit homo, sed de omni verbo, quod procedit de ore meo: da panem hunc de Cœlo descendentem ovibus tibi commissis, ut non moriantur; da frequenter, ut crescant et roborentur.

3. Priùs feci, deinde docui: sic prædicavi, fili. Fac igitur priùs, ut gre-

gis mei forma factus, ipsum ex animo pascas.

Optima erit prædicatio, in qua dices ad oves meas, plus exemplis, quàm verbis: imitatores mei estote, sicut et ego Christi; ambulate sicut habetis formam nostram.

Qualiter virtutes commendare poteris, si ipsis careas? Quomodò vitia resecabis, si in ipsis vivas? Sanctus, castus, sobrius, justus, misericors, *pius* esto, si vis cæteros tales reddere.

Non confundant sermonem tuum opera tua; ne, cùm in ecclesia loquèris, tacitus quilibet respondeat: cur ergo hæc quæ dicis, ipse non facis?

4. Non in persuabilibus humanæ sapientiæ verbis, sed in virtute Dei prædica, fili. Non misi te, ut mirentur te; sed ut per te convertantur ad me.

Non sermones prurientes auribus, sed corda penetrantes edidi ego, dum inter homines versarer: abnega temetipsum, fili, et sequere me.

Quære gloriam meam, quære proximi salutem: nil dicas, quod ad hos

fines non tendat; nil proferas, quod vulgi captum excedat.

Prædicas, ut audiaris et intelligaris; non ut sonum inanem edas; devita ergo profanas vocum novitates, et oppositiones falsi nominis scientiæ.

5. Ego sum, qui doceo manus ad prælium, et digitos ad bellum: ne igitur cum prædicationis gladio pugnare præsumas, nisi a me didiceris.

Disce per orationem: invoca me, et veniet in te Spiritus sapientiæ. Disce per studium: scrutare scripturas, ibi invenies jacula.

Accipe de doctrina mea, quod exponas in Ecclesia: non enim ex te annuntiabis eis, sed ex me.

Imple ergo cor tuum eloquiis meis, ut ex abundantia cordis os loquatur.

Disce, priusquam doceas: alioquin eris nubes sine aqua, et ubera arentia porriges.

6. Cùm cathedram ascensurus es, cogita me esse præsentem, me Verbum Æternum voce tuâ uti, ad salvandas animas.

Sic, quasi unùm mecum esses, cum spiritu meo, cum caritate mea, cum potestate mea, loquere quæ decent sanam doctrinam.

Ne vanè tibi complaceas, si sermo currat: ne nimiùm confundaris, si non currat.

Nil vales sine gratia mea: omnem ergò successum mihi tribue, omnemque defectum cum humiliatione tibi imputa.

Quantumlibet bene prædicaveris, quid egisti? Plantasti, rigasti: ego solus incrementum do. Roga ergo me, ut fructum ex labore tuo educam.

7. Ne concidas animo, fili, si exiguus fructus ex concionibus tuis sequatur: curam a te exigo, non curationem.

Si pacem tuam homines non susceperint; ad te revertetur, et non perdet mercedem suam.

Ne itaque prædicare desinas, quia fructum non vides: sæpiùs absconditi sunt fructus, et non apparent.

Si deinde per centum conciones

unam tantùm mihi animam lucrareris; nonne multum esset? Tanti enim valet una anima, quanti sanguis meus, quem pro ea effudi.

Labora indefessus, fructum ampliorem de bonitate mea semper expectans.

Cùm, per totam noctem laborans, nihil ceperis; unâ forsan vice trahes multitudinem piscium copiosam: tantùm ergo in nomine meo laxa rete; prædica in omni patientia.

8. Demum, cùm omnia impleveris, dic: servus inutilis sum; quod debui facere feci.

Time, ne fortè cum aliis prædicaveris, ipse reprobus efficiaris.

Multi enim venient, dicentes: Domine, nonne in nomine tuo prædicavimus, virtutes multas fecimus? Et confitebor illis; quia nunquam novi vos.

O fili! quám multi concionatores apud inferos cruciantur, qui plus habuerunt copiæ et leporis in dicendo, quam tu; et plures a scelerata vita ad piam honestamque vitam traxerunt, quam tu!

Ipsi tamen miserrimè periere: cur ita? Ob eam maxime causam, quia præ elatione et arrogantia insolentes, Divina bona Deo non retulerunt accepta, sed vindicarunt sibi.

Quocirca humanæ avidos laudis, vanaque sui opinione inflatos, inanis gloriæ cupidos, in locum ad quem anhelabant evexit Dominus, unde in exitium ruerent sempiternum.

CAPUT XXXVII.

De confessionum auditione.

1. Accepisti Spiritum sanctum, fili, et judex populi mei constitutus es: ligabis et solves; peccata remittes, peccata retinebis.

Ecce tibi jura mea concessi: qualis potestas, fili! Qualis honos! Sed quale munus! Certè Angelicis humeris formidandum. Qualis ars! Certè ars artium.

Non morbos, qui corpus occidunt, sed qui animam et corpus perdunt in gehennam, curare debes. Qualem er-

go tanti medici labia custodient scientiam!

Non carnem a morte, sed animas ab æterna damnatione eripere et salvare debes. Qualem ergo tanti salvatoris animus misericordiam habere debet!

Non super lites, et jura hominum inter se, sed super ipsa jura mea, inter me et eos debes ferre judicia. Qualem igitur tanti judicis mens æquitatem tenere debet!

Scientiam quære in libris, per studium: sapientiam verò prudentiæ, misericordiæ et æquitatis trahe de Cœlis, per orationem.

Ego sum Pater luminum, qui de omnibus affluenter: pete, fili, et accipies.

2. Ne reponas in sudario talentum, quod dedi tibi; sciens, quia homo austerus sum, ne ideo ministerium formidandum exercere omittas.

Habens salvandi potestatem, jam non licet tibi a salvationis opere abstinere.

Fac quod in te est: ſtude, ora, age, abſolve, liga, prout meliùs coram me judicaveris; mihi deinde omnia committe.

Ego ſcio quos elegerim: homines ſunt, non Angeli, quos ſacerdotes conſtitui.

3. Laborioſum quidem eſt miniſterium hoc, fili: cave ne idcirco, pigriteris, et negligas.

Ego in laboribus fui a juventute mea: parum eſt igitur, ſi dies, menſes et annos in opere ſalutis animarum conſumas; cùm ego ſanguinem profudi, vitam dedi.

Diſciplina quidem hæc non eſt primùm gaudii, ſed mæroris: at poſteà fructum pacatiſſimum afferet per eam exercitatis.

Ibi utique labor eſt fructuoſus: ibi oves inveniuntur, et reducuntur, gaudente Cœlo, lætantibus Angelis.

Ibi ſordes abſterguntur; ibi vulnera ſanantur: ibi peccata auferuntur: ibi innocentia lapſis redditur, et deformata priùs redit pulchritudo.

Ibi sancta via Cœli aperitur: ibi infernus clauditur: ibi Diabolus ligatur: ibi pax mea datur: ibi lac debilioribus porrigitur: ibi esca valentioribus distribuitur.

Ibi pusilli roborantur: ibi fortes excitantur: ibi immundi casti fiunt: ibi injusti redduntur probi: ibi inimici reconciliantur: ibi detractores emendantur.

Ibi blasphemi corriguntur: ibi sacrilegi ex abysso retrahuntur: ibi indocti scientiam, et imprudentes sapientiam accipiunt.

Ibi fons hortorum, puteus aquarum viventium, quæ fluunt impetu de Libano.

Ecce, fili, quanta potes in tribunali ovibus meis præstare: scienti igitur bonum, et non facienti, quomodò tibi peccatum non esset?

4. Voca ergo peccatores ad pœnitentiam: si vocare et audire neglexeris, lupus veniet, et disperget oves: refrigescet caritas, abundabit iniquitas.

Nulla erit in juventute castitas; nul-

la inter conjuges pudicitia; nulla in negotiatoribus æquitas; nulla in servis fidelitas; nulla in heris justitia; nulla in parentibus cura; nulla in filiis obedientia.

Brevi tandem nulla in toto grege pietas, nulla fides, nulla religio.

5. O sacerdos! O tu præsertim qui curam habes animarum! vide, et perpende qualem delictorum sarcinam super caput tuum congeris, si oves tuas ad tribunal frequenter vocare, et accedentes audire negligis; vel si audiens, sine cura, sine zelo, sine æquitate rem facis.

Quid respondebis, quando ad tribunal meum vocatus, a me judicaberis, et accusaberis ab ovibus tuis, dicentibus: periimus, quia non habuimus hominem, qui nos in piscinam projiceret?

CAPUT XXXVIII.

De benigna caritate erga proximum.

1. Miserator et misericors sum, fili; longanimis, et multùm

misericors: suavis universis, et miserationes meæ super omnia opera mea.

O fili! non veni animas perdere, sed salvare: et ad salvandum, non gladio, sed benignitate usus sum.

Vincula mea fuerunt funiculi Adam, vincula caritatis: onus meum leve, jugum meum suave.

Vis, fili, vis allicere animas? *Vis* illas mihi devincire? Ostende benignitatem, expande caritatem.

Fortis est ut mors dilectio: omnia vincit, rudiores et duriores domat.

Videant oves, te, ex puro salutis suæ desiderio, ex animo materno, omnia erga ipsas agere; et tibi ultro se tradent.

2. O! si, cum affectu Pauli, diceres ad illas: testis est mihi Deus, quomodò cupiam omnes vos in visceribus Jesu Christi.

O Filii! os nostrum patet ad vos; cor nostrum dilatatum est. Non angustiamini in nobis; angustiamini autem in visceribus vestris: tanquam filiis dico: dilatamini et vos.

Filioli, quos iterum parturio, donec formetur Christus in vobis! Quis infirmatur, et ego non infirmor? Quis scandalizatur, et ego non uror?

Si talia ex corde ovibus diceres, quomodò inclinarent aurem! Quomodò corda aperirent! Quomodò monita reciperent! Quomodò mandata servarent! Quomodò post te currerent, in semitis meis!

Illi vere doctores sunt, qui, cùm per rigorem disciplinæ sint patres, per pietatis viscera matres esse norunt.

3. Esto ergo, fili, ovium mearum benigna mater, non simulatione oris, sed cordis sinceritate, sed operum exhibitione.

Ego pertransivi benefaciendo, et sanando omnes: sequere me, fili.

Si videris ovem sub paupertatis onere gementem; onus ejus, pro posse tuo, humeris tuis, et eleemosinis cum mansuetudine leva.

Si infirmum inveneris sub ægritudinis pressuris desolatum; erige cum auxilio, juva consilio, refove consolatione.

Si occurrat alius sub peccatorum jugo curvus; quasi prodigi pater, cade super collum ejus, assume benignus ovem perditam, et lenitatis lacrymis lava.

Si pusillanimis venerit; excita eum blandæ monitionis stimulis: si rebellem et durum inveneris; sustine cum patientiâ, et tu firmior imbecillitatem hujus infirmi porta.

Contradictiones ovium tuarum æquanimiter tolera.

Ne animum despondeas, si, cùm seminaveris, triticum, spinas metas: Ego, fili, a præsepio, usque ad crucem, pro animabus salvandis laborare non cessavi; et paucæ tamen salvantur.

4. Ne volueris omnia vitia statim extirpare: zelus violentior in exscindendis vitiis, animas potius exacerbaret, et in malo obfirmaret.

Quædam sunt potius lentè dissuenda, quàm impetu discindenda: quædam toleranda ad tempus, et dissimulanda.

Quidam animi priùs sunt artificio pietatis tentandi, quàm acerbæ corre-

ptionis pudore inutiliter suffundendi.

Rectè dixit unus de Petri successoribus: Sancta Ecclesia quædam per fervorem corrigit, quædam per mansuetudinem tolerat, quædam per considerationem dissimulat, atque portat; ut sæpe malum quod aversatur, portando et dissimulando, compescat.

Cura ergo passim, ut priùs corda teneas per benignitatem, quàm illa corrigas per disciplinam.

CAPUT XXXIX.

De zelo pro peccatorum conversione.

1. Peccata tua tuli super crucem, fili, ut peccatis mortuus, justitiæ viveres.

Ut peccati corpus destrueretur, veni, laboravi, prædicavi, passus sum, mortuus sum.

Vis ergo, fili, vis esse pastor secundùm cor meum? fideliter labora, ut deleatur iniquitas.

Trahe, quantùm in te est, peccatores ad baptismum pœnitentiæ, in remissionem peccatorum.

Perge ad eos; et, sicut Angeli Loth e Sodoma eduxerunt apprehende tu manum eorum, qui perditionis viam sectantur; et in viam salutis reducere stude.

2. O fili! amas me? Ecce isti rursum crucifigunt me quotidie in semetipsis, opprobriis satiant, alapis cædunt, flagellis scindunt, spinis coronant: et tu frigidus et immotus hæc omnia cerneres!

Fleverunt sanctæ mulieres, ubi viderunt me ad locum Calvariæ pergentem, sub cruce et vulneribus fatiscentem; infremuerunt intra se, me non valentes liberare: et tu, fili, qui potes me a nova passione præservare, non faceres!

Et tu, amice mi, non stares pro me adversùs peccatores, qui manibus impiis me quotidie percutiunt et dilacerant!

Aufer, aufer, quantùm in te est, abominationes impietatis: converte peccatores, ut crimina sua relinquentes, mihi parcant.

3. Amici mei, noti mei recesserunt a me: relicto me, fugerunt.

Impietates, furta, impudicitiæ, adulteria, blasphemiæ, ebrietates, doli, fraudes, detractiones quotidie multiplicantur; malorum infinitus est numerus: et tacent sacerdotes mei.

O amici mei! quomodò mihi mutati estis in crudeles? O sacerdotes! apprehendite disciplinam; nequando irascar, et pereatis de via justa.

4. Oves meæ erraverunt in viis inferni, ad abyssos tormentorum properaverunt: et illi, quos custodes gregis mei constitui, non clamant, non currunt, non reducunt oves.

Dispersæ sunt sub oculis pastorum; et factæ sunt in devorationem bestiarum.

O pastores et idola, derelinquentes gregem meum! In furore meo arguam vos; in ira mea corripiam vos: dabo ignem et vermes in carnes vestras; ut uramini, et sentiatis usque in sempiternum.

5. Fili, fili, si quis erraverit a veritate; converte eum, salva animam ejus a morte,

Lacrymare super eum ; apprehende illum, admone, consule, exhortare, demonstra caritatem : comprehende pedes, osculari non erubescas.

Intona super eum judicia mea, ostende illi ignem devorantem ; ardores sempiternos.

Coge eum ad pœnitentiam, sicut bonus medicus ægrum ad medicinam.

6. Vide Joannem discipulum, quem diligebam ; vide, quomodò adolescentem Episcopo priùs commendatum, deinde prædonum ducem factum, inter arma sicariorum, per montes et sylvas, jam senex ipse requisivit, reduxit, convertit. Vade ad peccatores, et fac similiter.

CAPUT XL.

De oratione pro peccatoribus.

1. Postulavi Patrem meum, et dedit mihi gentes in hæreditatem : postula, fili, et dabit tibi peccatores in conversionem.

Dedit petenti Stephano Paulum ;

dedit obsecranti Monicæ Augustinum: pete tu, et accipies.

Amen dico tibi: si quid petieris Patrem in nomine meo, dabit tibi; crede quia accipies, et fiet tibi.

2. Audisti, fili, vim et efficaciam orationis? Juravi ego Dominus, et non pœnitebit me.

Si igitur sint in grege tibi commisso oves errantes, vel jam pereuntes, quas voce monitionis, obsecrationis, increpationis reducere nequivisti, ora.

Exemplum dedisti, verbum prædicasti, manet oratio; tria hæc; major autem oratio.

Ora igitur, ut Pater meus mittat Paraclitum Spiritum suum, qui loquatur ad corda eorum, illos convertat, et vincula eorum disrumpat.

Quod aliis orantibus jam toties concessit, quare tibi enixè roganti recusaret? Ora pro omnibus; ora præsertim pro peccatoribus.

3. Advocatus sum apud Patrem, ego Christus ejus: libenter respicit in faciem meam.

Sanguis meus, in conspectu ejus, longè meliùs loquitur quàm sanguis Abel;

Ecce, fili, in manibus tuis sum: offer sanguinem meum, offer corpus meum, offer me totum Patri in sacrificio, ex toto compassionis affectu, pro peccatoribus, ut convertantur.

Offer pro illis præsertim, quos scis majoribus criminibus prægravari, durioribus vinculis detineri.

Offer: ego sum propitiatio pro peccatis, et peccatoribus. Offer: hoc Sancti mei assiduè fecerunt, et ideò tot peccatores converterunt.

4. Est et apud me in Cœlo advocata potens, Maria Mater mea: non est auditum a sæculo, quemquam ipsam invocantem fuisse derelictum.

Si igitur desolaris super iniquitatibus populi tui; clama ad Mariam: est consolatrix afflictorum.

Si gratias speciales desideras, ut convertas iniquos; clama ad Mariam: auxilium est Christianorum, et mater Divinæ gratiæ.

Si peccatores quasi desperati videntur; clama ad Mariam: est refugium peccatorum, mater misericordiæ, sub præsidium ejus illos constitue.

Nullum est gratiarum et benedictionum genus, quod ipsa non possit illis obtinere, et quod non debeas ab illa pro ipsis fiducialiter expectare.

CAPUT XLI.
De cura infirmorum.

1. Infirmus eram, et non visitastis me: hoc exprobrabo, fili, in die judicii, hominibus; quanto magis sacerdotibus.

Crimen est corporalia auxilia infirmis debita non præstare: quantò magis spiritualia non ministrare.

Periclitatur in infirmitate corpus; sed multò magis periclitatur anima.

Illud quidem in pulverem revertitur: verùm hæc ad judicium transibit; ibit in domum æternitatis suæ.

Horrendum est autem, fili, incidere in manus Dei viventis: quantâ

igitur diligentiâ debes animas ad transitum præparare!

O! si, per culpam tuam, una tantùm anima gratia sanctificante, in ultimo periculo, privaretur; si, per negligentiam tuam, absolutione, sacro Viatico, ultima unctione careret, et idcirco criminibus cooperta coram me sisteretur, et judicata damnaretur: quale crimen commisisses! Qualis ultio te maneret!

In sæcula sæculorum malediceret tibi perdita anima; te in æternùm dilaceraret, et cruciaret.

2. Ubi ergo aliquam ovem notabiliter ægrotantem audiveris, curre ad illam.

Et postquam te doloribus ejus compatientem exhibueris, et per benignitatem in cor ipsius suaviter intraveris; ministerium tuum offer.

Si oblatum suscipiat; imple: si non suscipiat, et infirmitas ad periculum tendat; insta, obsecra, increpa, coge. Nulla satis magna securitas, ubi periclitatur æternitas.

Ne diſcedas igitur, donec ovem ſuper humeros ſusceperis.

3. Gratiarum Spiritu invocato, excipe confeſſionem.

Juva infirmum: cave, ne animum ejus per morbum jam debilitatum longiori diſcurſu fatiges: verumtamen omnia neceſſaria perquire.

Interroga præſertim et vide, num ſit aliqua culpa in confeſſione prius celata et occultata, quæ hodiedum conſcientiam ejus gravet.

Diſſipa falſum pudorem, fode parietem, et extrahe oſſa mortuorum.

O quanta vulnera ſæpiùs invenies! Quales iniquitates, quas, niſi prudenter extorſeris, retinebunt ægroti usque ad mortem, et quæ cum illis in pulvere dormient!

O quale ſervitium præſtitiſti, ſi abominabile hoc ſecretum fregiſti! Qualem conſolationem infirmo ſuppeditaſti! Quale obſtaculum ad ſalutem amoviſti! Beatus eris, o! fili, ſi id feceris.

Præcipua etiam vitæ crimina, quantùm ſtatus et circumſtantiæ patientur, adhuc exponi ſatage.

Occasiones proximas dimitti, scandala reparari, reconciliationes fieri, restitutiones solvi præcipe, et perfici cura.

Pœnitentiam levem, statui infirmi non imparem, impone; inducens, ut, si convaluerit, majorem tunc peragat pro qualitate criminis.

4. Confessione exceptâ, loquere ex toto corde ad cor ejus: mitte jacula, excita dolorem, insinua contritionem, lacrymas pro posse provoca, accende amorem, ingere fiduciam.

Multi peccatores in morte confitentur, pauci salvantur; quia deest vera contritio, quæ, si adesset, ægroti etsi impiissimi, pœnitentes fierent atque sancti.

Igitur totis animi tui nisibus labora, ut ægrotum ad dolorem et contritionem inducas.

5. Sacro Ministerio impleto, ægrum Sanctissimo Viatico refectum, et unctione levatum ne derelinquas.

Filium Deo parturivisti: filium hunc, quasi blanda mater, enutrire satage; jamque præparatum magis ac magis justifica et sanctifica.

In infirmitate plus laborat Diabolus, sciens quia modicum tempus habet.

Igitur ægrotum frequenter visita, ut illum contra insidias inimici robores, in gratia Dei confirmes, in doloribus juves, in anxietatibus consoleris, et passim etiam adhuc absolvas.

Sanctæ fidei, spei, caritatis et contritionis actus suggere: desideria æternæ beatitudinis inspira.

Subjectionem Divinæ voluntati commenda: ad patientiam hortare: Christi Domini crucem sæpiùs porrige.

Dei Matris, Sanctorumque suffragia pro ipso postula: sacras indulgentias, si facultas tibi sit, applica.

6. Si verò, præ multitudine laborum tuorum, ad ægrotum non potes frequenter accedere; cura, fili, ut prædicta auxilia præstet illi sancta quædam prudensque persona, quæ te etiam de statu ægroti sæpius moneat: ut saltem in majori periculo præsentia tua ægroto non desit.

Spiritualibus etiam temporalia, pro posse tuo, liberaliter adjice, si infirmus sit in egestate positus.

O fili! si hæc feceris, eris vir misericordiarum : exaltabo te in ecclesia plebis meæ; quia infirmus fui, et visitasti me.

CAPUT XLII.
De castitate.

1. Fili, fili: ecce Satanas expetivit te, ut cribraret sicut triticum.

Omnes quærit devorare, sed sacerdotes meos præ cæteris : isti sunt escæ ejus electæ.

Omnes tentat, sed sacerdotes meos præ cæteris : quia, si peccent, major mihi fit injuria, majus Ecclesiæ meæ damnum imminet, majus plebi meæ scandalum datur.

Sacerdotes ad omnia vitia conatur incitare; sed ad vitia castitati contraria præsertim: quia graviora sunt, fœtidiora, infamiora, sacrilega.

Vigila itaque, fili, ne fur veniens, thesaurum, quem in vase fragili portas, a te auferat.

Teipsum castum custodi: omnis immunditia, aut turpitudo, aut scurrilitas nec nominetur a te, sicut decet sanctum.

2. Foris canes et impudici, de Sanctuario meo.

Sacerdos mihi consecratus est; sanctus meus est: non videbit corruptionem.

Corpus meum conficit, contrectat et sumit: erit igitur sine macula; puritatem cordis et corporis tenebit.

Si impurus sit, et impudicus; Sanctuarium meum polluit, Corpus meum contaminat; reum se, præ cæteris, Corporis et Sanguinis mei reddit; plus cæteris omnibus judicium sibi manducat et bibit.

Qui olim legem Moysis irritam ducebat, sine miseratione debebat mori: quantò putas eum deteriora mereri supplicia, qui me sic conculcaverit!

3. Superbos, ambitiosos, avaros, iracundos, meî abnegatorem, imò et proditorem inter Apostolos meos patienter tuli: impudicitiæ verò notam

in ipsis non toleravi. Odio mihi est, præ cæteris hæc iniquitas.

Fili, fili; non permanebit in te Spiritus meus, si caro sis: delebo te a facie mea, si corruperis viam tuam.

Sodoma et Gomorrha factæ sunt exemplum ignis tibi in æternum præparati, si flammis immundis cor tuum ardere permiseris.

4. Sed tu quis es, fili? Sanctus diceris, fortis in virtute prædicaris, sapiens nominaris: verùm quid es in corde, in secreta mente? Quid fecisti in occulto?

Facilè perditur castitas, nisi in ejus conservationem accuratissimè vigiletur.

Tu igitur quomodò agis cum tentationibus? Numquid cogitationes repellis, desideria comprimis?

Numquid pepigisti fœdus cum oculis tuis, ut nequidem cogitares de virgine? Nonne è contra liberiùs conspicis virgines, et scandalizaris in decore earum?

Numquid abhorres ab hominum impudicorum consortiis et colloquiis? Non-

ne è contra cum ipsis risum incautè misces?

Numquid occasionis periculum fugis? Nonne è contra, cum sexu diverso nugari, quin et per amatoria blandiri amas?

5. Quid de domestico tuo statu? Nonne periculosè, tibi ministrat, cujus vultum frequenter attendis?

Nonne junior est, et infra sanctam prudentissimamque regulam? O periculum! si non times illud, in illo peribis.

Quomodò castus manebis, nisi inter te et ancillam tuam erectus semper maneat Dei præsentiæ, sancti timoris, cautissimæque vigilantiæ murus: nisi sacra modestia omnes tuos aspectus, verba, gestusque dirigat; nisi tua religiosa auctoritas ipsam ancillam in decenti semper gravitate contineat, inutiliaque colloquia reprimat.

O fili! attende tibi: ceciderunt Davides, Samsones, Salomones.

O periculum! Experto crede, dixit Augustinus; coram Deo, non men-

tior; cedros Libani, duces gregum, sub hac peste, cecidisse reperi, de quorum casu non magis suspicabar, quam Hieronymi, aut Ambrosii.

Quid adhuc, fili, de virginibus, et junioribus viduis, quas dirigis? Nonne, sub specie pietatis et instructionis, latet venenum familiaritatis et amoris?

Time, time: non es sanctior, fortior, sapientior illis, qui jam ceciderunt: time peccati aculeum; time concupiscentiæ sibilum; time pestilentiæ fomitem.

6. Si tibi nihil conscius sis, fili; gratias mihi ex corde redde: nullus enim continens esse valet, nisi ego dederim.

Si verò cor tuum te reprehendat; plorans plora, et lacrymæ copiosæ maxillas tuas rigent.

Dole, confundere: quàm granditer deliquisti, tam granditer pœnitentiam age. Redi ad Patrem: te contritum misericorditer suscipiet.

Exurge, et sine mora exurge: pro-

jice a te idolum, expelle feminam.

Hic opus, hic labor est, inquies, fili: verùm Regnum Cœlorum vim patitur, et violenti rapiunt illud. Amen dico tibi: non extingues flammas, nisi ignem auferas.

Carnem afflige: ne nutrias illam delicatiùs, aut abundantiùs; sentires enim illam contumacem, et contra aculeos illius castitatem tueri non posses.

Sensus omnes comprime: otium, ut pestem, fuge; gratiam postula; Mariam invoca.

Retro ultra ne respicias: vetus fermentum in animo ne amplius admittas; ut sis, sicut esse debes, azymus et castus.

CAPUT XLIII.
De avaritia.

1. Ego filius hominis, non habui, ubi caput reclinarem: ego, fili, egenus propter te factus sum; cum essem dives; ut meâ inopiâ tu dives esses.

Et si tibi dicerem, fili, vade, vende omnia quæ habes, et da pauperibus; certè facere deberes.

Verùm tibi parco: austeriora pro me servavi; tibi autem mitiora præcepi.

Humanum dico, propter infirmitatem tuam; ne fortè abeas tristis, sicut ille juvenis, quem ad paupertatem vocaveram.

Audi igitur, fili: noli thesaurizare tibi thesauros super terram; non enim potes mihi servire, et mammonæ.

Avaritiam, ut impiissimum scelus, fuge: est enim illa idolorum servitus; est omnium malorum radix.

Divitiæ si affluant, noli cor apponere: sed è contra ex corde renuntia omnibus quæ possides; ita ut temporalia, si possideantur a te, te non possideant; sed habeantur a te, non ut congreges ea, verùm ut distribuas in tempore opportuno.

Si verò divitiæ non affluant, noli tristari, sed gaude: beati pauperes: habens alimenta, et quibus tegaris; his contentus esto: nihil intulisti in

hunc mundum; haud dubium, quia nec auferre quid poſſis.

Quo minùs habes, eo liberior es; eo expeditior, ad currendum poſt me: in morte mundum faciliùs relinques; in judicio minùs timebis. Non enim dicam tibi: væ tibi diviti; neque sic loquar: fili, recordare; quia recepiſti bona in vita tua.

2. Voco te, fili; reſponde mihi. Sæculo renuntiaſti, me in partem hæreditatis tuæ sumpſiſti: nonne tamen vis dives fieri, et volens jam incidiſti in laqueum, et deſideria multa nociva, quæ mergunt homines in perditionem? Nonne æstimaſti, quæstum eſſe pietatem?

Quid quæris in miniſterio? Nonne lac et lanam, et non ſalutem ovium amabis?

Reſponde mihi, redde rationem. Nonne pauper eras in sæculo, et dives factus es in clero?

Oves errabant, nummi parabuntur: nonne oves reliquiſti, et nummos traxiſti?

Numera oves tuas, numera nummos: quid pro his, et quid non pro istis fecisti?

Nonne parvuli petebant panem, et non fregisti? dum possessionibus tuis jam fertilissimis pinguedinem prodigo labore addebas, et census tuos, cum omni diligentiâ, multiplicabas.

Nonne animæ infirmabantur, et non aspexisti? dum pecora tua, cum omni attentione, foveri curabas.

Nonne lupus devorabat oves meas, et tu non latrasti? dum diù noctùque vigilabas, ut non sineres a fure perfodi domum tuam.

Nonne templum meum in paupertate sorduit? dum domus tua auro redundabat.

Nonne mensa mea deserta fuit? dum tua negotiatoribus circumdabatur.

Nonne pauperes mei præ egestate defecerunt? dum arcæ tuæ nummis replebantur.

3. Quid cogitas? Quid meditaris? Nonne astutias ad vendendum et acquirendum? Et non industrias ad salvandum et sanctificandum.

Ubi est cor tuum? Nonne ubi est thesaurus tuus?

Nonne loculos habes; et me, non pro gloria Patris, sed propter vilissimi pretii finem, tradis cuique petenti?

Nonne a populo tuo, non pietatem, nec sacras virtutes exposcis; sed debita cum imperio extorques?

Nonne diviti parcis in tribunali et catedrâ; ne fontem hujus uberem tibi claudas?

Nonne tibi ipsi durus es, victum et vestitum decentem tibi recusans; non humilitatis et mortificationis amore, sed turpissimæ cupiditatis ardore?

Nonne diceris a populo tuo hydropicus, semper bibens aurum, et nunquam satiatus? Sinus semper plenus, et nunquam lactans?

Morieris, fili, et non vives: aurum avaritiæ tuæ æruginatum relinques, et clamabit contra te in novissimo die.

Pretium sacrilegiorum, sanguis viduarum et orphanorum, vita pauperum te in conspectu meo accusabit:

audies et irasceris, dentibus tuis fremes et tabesces; desiderium tuum insanum peribit.

Clamabit etiam in hoc mundo aurum tuum contra te: scandalum plebis meæ ex arca tua prodibit; et maledicet tibi populus a vexationibus tuis liberatus, dicens: o Pastor vorax! pecunia tua tecum sit in perditionem.

4. O Lazare quatriduane, jam fœtens in sepulchro divitiarum tuarum! Ecce fleo super te: vide lacrymas meas, audi vocem meam.

Ecce præcipio tibi: veni foras, tolle lapidem, frange arcam, solve vincula; nolo, ut moriaris, sed ut convertaris, et vivas.

Aurum tuum sparge, et da pauperibus: fac tibi amicos de mammona iniquitatis; relinque turpe lucrum.

O! qui Judam imitatus es in avaritia; ne sequaris illum, usque ad laqueum.

O avare! O incircumcise corde et auribus! Quamdiu Spiritui sancto resistes? Usquequo dices: affer, affer?

Forsan castus es, sobrius es, doctus es, humilis es, pius es; et in illusione tua te credis sanctum: verùm avarus es, et peribis; morieris cum divite, et cum illo, in inferno sepelieris.

CAPUT XLIV.

De bonorum ecclesiasticorum dispensatione.

1. Cui multum dedi, multum quæram ab eo; et cui multum commendavi, plus petam ab eo.

Veniet una hora, quæ nota est mihi: tunc apparebis coram me, fili, et de talentis acceptis interrogabo te.

Ecce tibi concredidi census et possessiones, mihi a fidelibus oblatas, ut Altari deserviens, de Altari vivas.

Verùm cave, fili, ne abutaris istis, ne de Altari luxurieris: vota sunt fidelium, pretia peccatorum, patrimonia pauperum, usibus Ecclesiasticis, et fratribus juvandis tantùm impendenda.

Sume igitur victui tuo decenti necessaria: quod autem statui tuo, honestæ et decenti sustentationi superfluum est, ne vanè consumas; ne, ad augendos consanguineos, familiaresque tuos, adhibeas: damnationem enim cum filiis Heli perciperes.

2. Quo ibitis ergo, et quo a facie mea fugietis, vos qui Ecclesiæ facultates ad luxum et vanitates profunditis?

Quo ibitis, vos, qui de bonis meis honorati inceditis, et mihi honorem non defertis?

Qui meretricio nitore in Regio apparatu ambulatis; qui in annulis et supellectilibus aureis, altari meo plus fulgentibus, gloriamini;

Qui in commessationibus, et exquisitis potibus gaudetis; qui in cythara, lyra et tybia jucundamini; qui in cubilibus pretiosis lascivitis;

Qui in pigmentariis delectamini; qui in omni deliciarum genere abundatis; qui bona mea sic facitis servire in luxuriis vestris.

Quo ibitis a facie mea, quando nudi et famelici contra vos clamabunt: nostrum fuit, quod effudistis; nobis crudeliter substraxistis, quod inaniter expendistis: non pavistis nos, nos occidistis.

3. O filii Heli! filii Belial! tauri pingues obsidentes me; audite me.

Dixerunt judæi: non licet nobis pecuniam mittere in corbonam, quia pretium sanguinis est; et emerunt ex *illa* agrum, in sepulturam peregrinorum.

Vos autem, inimicis meis pejores, de pretio sanguinis mei, vanitatem et voluptatem emitis; et sic impenditis in scandalum Christianorum, in mortem animarum, quod datum est vobis in subsidium indigentium.

Propter hoc, requiram gregem meum de manu vestra; propter hoc, cessare faciam vos, ut ultra non pascatis gregem meum, nec amplius pascatis vosmetipsos: liberabo gregem meum de ore vestro, et non erit ultra vobis in escam.

4. O fili ! si multa habes de *Altari*; si ultra decentem victum et vestitum : redde Ecclesiæ, redde pauperibus, quæ ipsis debes.

Recordare, te esse constitutum super familiam meam, ut des illis in tempore tritici mensuram.

Memento tot Sanctorum, qui præceptum, non tantùm adimplentes, sed sanctissimè et generosissimè superantes, non solùm superflua, sed et necessaria sua pauperibus disperserunt.

Hi habent nunc thesauros in Cœlo, ubi neque ærugo, neque tinea demolitur; ubi fures non effodiunt, nec furantur.

Hi habitant, non in splendoribus terrenis et Regiis, sed in æternis Sanctorum splendoribus.

Hi amicti sunt, non purpura et bysso, sed gloria, et fulgore perpetuo.

Hi inebriantur, non de sanguine uvæ, sed ab ubertate domûs meæ, et torrente voluptatis meæ potantur.

Quorum vides exitum conversationis, imitare fidem.

CAPUT XLV.
De temperantia.

1. Fili, ad quid veniſti? Certè, ut quæras Regnum meum, cæteroſque in illud trahas, et tandem cum ipſis aliquando poſſideas.

Verùm, fili, Regnum meum non eſt eſca et potus; neque intrabit in illud, qui ſecundùm carnem vixerit.

Itaque ſobrius eſto, et carnis curam ne feceris in deſideriis tuis.

O fili Regni! ſi ſcires, quale ſit Cœlum, ad quod vocaris, et ad quod tendis; certè ad terreſtrium deliciarum contemptum moveri non indigeres.

Certè ſorderet tibi quàm maximè tellus, et omnia concupiſcibilia ejus; certè neceſſitates tuas vix ferens, ex corde clamares:

O! utinam non indigerem comedere nec bibere! Utinam non eſſent mihi iſtæ neceſſitates, ſed tantummodò ſpirituales! Infelix ego homo! Quis me liberabit de corpore mortis hujus?

2. Verùm, fili, ambulas per fidem,

et non per speciem: nondum capis bona quæ in cor hominis non ascendunt.

Et eheu! in carne tua mortali portas, et usque ad extremum vitæ halitum portabis legem sensuum, legi mentis tuæ repugnantem.

Cave, fili, ne tuî dominetur, sed sub te sit appetitus tuus; et tu dominare illius: idcirco bella, et continuò bella contra legem peccati.

Illa perdidit Adamum, et omne genus humanum in Paradiso: illa detrusit divitem splendidè epulantem in Infernum.

Natura sustentanda est; necessaria sume: sed quærere quæ magis delectant, aut in usu excedere, lex sancta prohibet: nam aliàs caro adversùs spiritum insolesceret.

Vigila, vigila: trahit enim sua fortiter quemque voluptas; et, si refrænatione non uteris, brevi ultra sobrietatis et temperantiæ metam procedes: tuncque videbis, servum tuum delicatè nutritum fieri contumacem.

O fili! unum est necessarium. Vis imperare tibi? Vis dominari in medio inimicarum concupiscentiarum tuarum? Fræna gulam, et omnem carnis inclinationem faciliùs frænabis.

3. Violentia utique ad hoc opus est; et forte habet certamen, qui nititur vincere seipsum.

Accinge te ergo, sicut vir, et præpara animam tuam ad tentationem: memorare novissima tua, et non peccabis.

Propone tibi facere per pœnitentiam, quod probabiliter non faceres per simplicem prudentiam.

Recogita annos tuos: vide quot delicta commisisti, quot scelera perpetrasti; et dic: o! si in his comprehensus fuissem! o! si tunc mortuus, et judicatus fuissem!

Verùm pepercit mihi misericordia tua, Domine: et superest mihi, ut pœnitentiam nunc agam, aut post mortem sæviorem sustineam.

Quantò amplius mihi nunc pepercero, et carnem in epulis secutus fue-

ro ; tantò diriùs postea luam, et majorem materiam comburendi reservo.

Recogita ignem futurum, et dic: o! si anima mea in purgatorii flammis detineretur, et posset se, sicut nunc potest, per inordinati appetitùs refrænationem, a tormentis liberare; certè faceret, et cum omni fervore faceret.

O anima mea! fac nunc, quod tunc facere velles, et bene secura eris.

4. Aspice quoque, fili, in me virtutum consummatorem: inclina aurem tuam, et audi me dicentem: ecce quadraginta diebus jejunavi in deserto, non manducans, neque bibens; ecce sitivi in cruce, et fui aceto et felle potatus.

Et tu membrum esses, sub capite adeò austero et mortificato, delicatum: et tu velles exquisitè nutriri, sumptuosè cibari, voluptuosè potari, tu nocens, tu peccator.

Esurivi, ego Magister; et tu discipulus, velles abundare! sitivi, ego Salvator; et tu redemptus, velles suaviter inebriari!

Regnum meum non fuit de hoc mundo; et tu Regalibus terrarum deliciis velles satiari! tu homo Dei, velles servire ventri!

Fili, fili: si vis venire post me, abnega temetipsum, et mortificationem meam in corpore tuo circumfer.

5. Convivia fuge: si amas illa, amas periculum, et in illo peribis: quoniam ibi concupiscentia quasi ignis exardescit.

Si domi manseris, et mensam tuam juxtà sobrietatis et temperantiæ regulas ordinari curaveris; parvus erit sensualitatis serpens, et facilè interficietur.

Sed inter escas et pocula conviviorum crescet, et fiet brevi fera pessima, quæ te devorabit.

Ibi enim appetitus carnalis per visum excitatur, per saporem irritatur, præ evagatione mentis non observatur, præ jucunditate non frænatur; quin et per convivarum incitamenta, quasi lentiùs adhuc urgeret, stimulatur.

Sicque ibi vix sobrius manebis, nisi de morte, judicio et inferno fueris memor.

6. Verum equidem est, te non posse ab omnibus conviviis abstinere: quædam enim caritas præcipit, quædam necessaria honestas jubet, quædam vel ipse zelus commendat.

Ego ipse cum Publicanis et peccatoribus manducavi, quia opus erat malè habentibus medico.

Sed, fili, si hæc tantùm adieris convivia, quæ vel caritate, vel necessaria honestate, vel zelo movente adire debueris; quàm raró adibis, et quot convivia vitabis!

Si verò sæpe vocatus ad prandium, ire non recuses; quàm facilè contemneris, si præsertim societatem conviviorum ineas, et per vices accedas et reddas: brevi de te erit clamor in populo, cui scandalum dabis.

Clamabunt pauperes, et dicent: ecce quomodò de eleemosynis nostris luxuriatur Præsbyter, dum nos egestate consumimur.

Vociferabuntur aratores, vinitores, opifices, et dicent: ecce quomodò in abundantia jucundatur Sacerdos; dum

nos, in sudore vultûs nostri, arcto vescimur pane.

Clamabunt oves meæ, et extollent se contra Pastorem, dicentes: medice, cura teipsum: doce teipsum pœnitentiam, sobrietatem, laborem.

7. Et verè, fili: qualis est vita Sacerdotis convivia sectantis? Serò surgit, vix orat, festinanter horas persolvit, imparatus et sine spiritu interiore celebrat, modò ad mensam properat, carnis desideriis indulget, tempus cum convivis per ludos et inania colloquia terit, tardè recedit, et sine recollectione præ lassitudine recumbit.

Sicque sequens suam sensualitatem, paulatim de pietate necessariâ decidit, gratiam Dei perdit, fitque demum animalis homo, ad studium, sacrum ministerium, et ea quæ Dei sunt impar.

Vide, fili: melius est utique ire ad domum luctûs, quàm ad domum convivii.

8. O Domine! claude sensualitatis meæ ostia: verte mihi in amaritudinem

omnem delectationem carnalem, a sancto servitio tuo me abstrahentem.

Libera me a concupiscentiis illecebrosis, quæ militant adversùs animam: animo infrunito ne tradas me.

Scio enim, me non posse duo gaudia habere; delectari in hoc sæculo, et postea regnare tecum in Cœlo.

Mihi sanè melius est in terris abstinere, quinimò et paululùm esurire, deindeque in æternùm de te satiari; quàm hìc deliciis inebriari, et postea in fame, siti et opprobrio lugere.

CAPUT XLVI.
De modestia in vestibus.

1. Modestia tua, fili, nota sit omnibus hominibus: ambula, sicut habes formam ab Ecclesia præscriptam.

Si Ecclesiam præcipientem non audieris, eris sicut Ethnicus et Publicanus: et ego visitabo super te, s veste peregrinâ induaris.

Vide igitur, ne legem Matris tua

spernas : colorem et formam decrevit ; colorem et formam serva : vanitatem et luxum prohibuit ; hæc devita.

Simplicitatem et decentiam præscripsit; hæc tene, in his esto : sordidas et pannosas vestes respuit ; has rejice.

2. Quomodò, fili, obscuratum est aurum ? Quomodò mutatus est color optimus ?

Quot vides inter Sacerdotes meos, qui insignia mea erubescunt ! Regale Sacerdotium sunt, et Regalem coronam contemnunt, non ferentes.

Sæculo renuntiaverunt, et de vilissimo mundi pulvere vestes refertas ferre amant: milites mei sunt, et vix impinguati et dilatati recalcitrant, et indumenta mea projiciunt.

Servi mei sunt, et student hominibus placere : clerici sunt, et sponsi apparent : de mundo sunt, et ideo mundum amant, et amat eos mundus.

O insensati! alti sunt apud homines vanos, sed abominatio apud me.

Erubescunt me coram hominibus; erubescam et ego eos coram Patre meo, qui in Cœlis est.

O fili! declina a malignantibus istis; vanitatem et extollentiam oculorum istorum longè fac a te.

Neque illorum, fili, exemplum sequaris, qui quidem mundanum decus non prosequuntur, sed tamen indisciplinati sunt, regulis non obtemperant, dicentes, se de modicis istis non curare.

Neque etiam illorum, qui, præ nimiæ incuriæ suæ singularitate, risum potius movent, quam venerationem excitant.

Verùm illos intuere et imitare, qui, per decentiam habitûs extrinseci, morum honestatem intrinsecam ostendunt. Illorum vestigia, fili, terat pes tuus.

3. Observabo eos, sequar eos, Domine: utique bonum est mihi facere secundum exemplar eorum.

Bonum est, me cum illis nequidem unum ïota, nequidem unum apicem Ecclesiasticæ regulæ omittere.

Bonum est, me cum illis esse in minimò fidelem, ut in majori quoque eum illis fidelis sim.

O quàm pulchri sunt gressus eorum Domine! Quàm potenter allicit ad virtutem ipsorum aspectus! Quantam reverentiam promovet ipsorum gravitas, humilitas, simplicitas, modestia!

Sequar, Domine, sequar, si quomodo comprehendam sanctam illorum speciem.

O! Domine, pars hæreditatis meæ, portio mea in terra viventium: numquid rursum sæculi vanitatibus aperirentur oculi mei?

Quid mihi cum terrâ, et coloribus hominum terrenorum? Quid mihi cum mundo, et decore mundanorum? Quid mihi cum venustate, et ornatu effeminatorum?

Unam petii a te, Domine Jesu, hanc requiram; ut modestiam tuam in corpore meo semper circumferam: quatenus vita tua manifestetur in carne mea mortali.

CAPUT XLVII.
De prudentia et simplicitate.

1. Esto prudens sicut serpens, et simplex sicut columba: ecce, fili, arma tua: per hæc vinces.

Per sanctitatem, temetipsum salvabis: per prudentiam et simplicitatem, alios sanctificabis.

Per prudentiam, zelus fit ignis jugiter urens: et sine prudentia, fit turbo confringens.

Per prudentiam, mansuetudo fit unctio sanans: sine prudentia, fit venenum corrumpens.

Per prudentiam, eloquia prædicantis fiunt jacula penetrantia: sine prudentia, sunt verba per aërem volantia.

Per prudentiam, cuncta perficies fructuosè: sine prudentia, cuncta ferè facies inaniter.

Per prudentiam, potentes sapienter honorabis, et honorando ædificabis: sine prudentia, aut ipsis servies, aut eos offendes; sicque inimicos tuos, sancto Ministerio multùm nocivos, efficies.

Per prudentiam, omnibus, quantùm fieri potest, placebis: sine prudentia, vel pusillos per nimiam familiaritatem scandalizabis, vel peccatores per rudiorem austeritatem a te repelles.

Per prudentiam, Ministerium tuum honorificabis: sine prudentia, vel per prolixitatem tædium, vel per festinationem indevotionem generabis.

Per prudentiam, venenum è cordibus confitentium feliciter extrahes, et virtutis semen mentibus suaviter inseres: sine prudentia verò, corda pœnitentium claudes, mentibusque nauseam provocabis.

Per prudentiam, oves tuæ mirè dirigentur et ordinabuntur: sine prudentia, dispergentur, vel in confusione manebunt.

2. O fili! postula a me prudentiam; melior est cunctis pretiosissimis, et omne desiderabile ei non potest comparari.

Pete assistricem hanc solio meo sapientiam, ut te in omnibus dirigat,

Quære illam apud sapientes, et eme eam tibi: vade ad Ananiam; consilium sæpiùs a sapiente perquire: ipse dicet tibi, quid te oporteat facere.

Non debes, fili, tibi ipsi facilè credere: modicum lumen in te est; passione interdum moveris, et zelum putas.

Quære potiùs a conscientioso viro instrui, quàm tuas adinventiones sequi.

3. Esto simplex: in omnibus candidus et apertus appare; age sine fuco, loquere sine dolo.

Crede mihi: simplicitas est omnibus astutiis et industriis efficacior.

Voca oves ex corde, non ex ore solùm; et venient ad vocem tuam.

Increpa peccatores, ex dolore et compassione, non ex impetu et violentiâ; tunc flebunt, tunc convertentur.

Excita pusillanimes, non quasi dominus, sed sicut aquila provocans pullos suos ad volandum; et pergent, et current.

4. O beata simplicitas! quæ ex optimo corde procedis, et audientium, et videntium corda demulces; veni, et

dominare in omnibus actibus meis.

Per hanc placebo tibi, Deus meus, qui amas rectos corde, et in bonitate animæ sinceræ tibi complaces.

Per hanc placebo hominibus, quibus per hanc cor paternum, et ubera materna præbebo.

CAPUT XLVIII.
De obedientia Episcopo præstanda.

1. Obedi, fili, præpositis tuis, et subjace eis: ecce præcepi tibi, et tu observare spopondisti.

Promisisti Episcopo tuo, et successoribus ejus obedientiam: vota tua redde, et pretiosus eris in conspectu meo; melior est enim obedientia, quam victimæ.

Vide, fili: ego hostias et oblationes Patri meo non dedi: sed cum corpus aptasset mihi, veni, ut facerem voluntatem ejus.

Quæ placita erant ei, feci semper: factus sum obediens usque ad mortem, mortem autem crucis.

2. Prælatus tuus Pastor tuus est: Episcopus tuus, quem posuit Spiritus meus cum cæteris regere Ecclesiam meam, cujus es membrum, ipse pervigilat super te, quasi rationem redditurus pro anima tua: cura ergo, ut cum gaudio hoc faciat, et non gemens.

Subjice te ex toto corde, propter Deum, plus adhuc ex caritate, quàm ex necessitate.

Multò sanè tutius est, fili, stare in subjectione, quàm in prælatura.

In humili subjectione, sub Prælati regimine, multam invenies quietem: si verò te subtrahas ab obedientia, te etiam subtrahes a gratia.

O fili! si non libenter te subdis, signum est certè, quòd multùm carnalis sis; quod non in me, sed in te vivas, et inordinatè te diligas.

3. Quid magnum, fili, si tu, qui pulvis es et nihil, te homini subdis; quando ego Omnipotens et Altissimus, qui cuncta creavi ex nihilo, me propter te homini humiliter subjeci?

Factus sum omnium humillimus,

ut superbiam tuam mea humilitate vinceres.

Disce obtemperare pulvis: disce te humiliare terra et limus: disce ad omnem subjectionem te dare.

4. Murmuras forsan intra te: quare sic, inquis, quare sic corripit? Quare sic prohibet? Quare sic præcipit? Quare sic ordinat?

Quid est quod loqueris, fili? Qui tangit eum, tangit pupillam oculi mei.

Correptio tibi videtur asperior, mandatum durius. O homo inanis! quid habes conqueri? O sordide peccator, qui toties Deum offendisti, et Infernum multoties meruisti! quid potes contradicere?

Exardesce potiùs contra temetipsum, et non patiaris tumorem in te vivere.

5. Sed ad quid hoc? Ad quid istud? In necessariis obediam: in inanibus non interest.

Quid, fili? Vis igitur judicare judicem tuum, regere ducem tuum?

Inania dicis, quæ tibi præcipit Prælatus: jam ergo spernis illum. Nescis,

quod, qui spernit eum, me spernit!

Inania dicis, quæ jubet: noli, fili sapere plus, quàm oportet sapere: s tibi temerè judicanti inania videntu mandata præcipientis; sanè inanis non est observantia obedientis.

Cura teipsum: non de præcepto sed de observantia præcepti rationem reddes.

Obtempera igitur Prælato tuo, sine recalcitratione; obedi, sicut manus capiti: illa utique, sine hæsitatione e murmuratione, exequitur quidquid sibi a capite præcipitur. En regula tua! fac similiter.

6. Rogo te, fili: nosce eum, qui præest tibi in Domino, et monet te; illum in caritate abundantiùs habe: illum honore maximo prosequere. Unctus enim meus est.

Cave ergo, ne inobedias, ne rebelles, ne detrahas, ne murmures ne maledicas.

Mariam contra Moysen murmurantem, lepra punivit: Core, Dathan e Abiron contemnentes Aaron, terra de

hiſcens abſorbuit: miſſum Ochoziæ; qui Eliam irridebat, ignis conſumpſit: ſuperbienti, et nolenti obedire Sacerdotis imperio, mors manere debuit.

Quantò putas deteriora mereri ſupplicia, qui legis novæ Præsules ſpernens, me ipſum ſpreverit, et ita Spiritui gratiæ contumeliam fecerit!

CAPUT XLIX.

De prudentia erga feminas ſervanda.

1. Dixi tibi, fili, et verum eſt: propter ſpeciem mulieris multi perierunt.

Propter Evam, primus homo; propter Dalilam, fortiſſimus; propter uxorem Uriæ, religioſiſſimus; propter mulieres alienigenas, ſapientiſſimus miſerrimè cecidit.

Tu quis es igitur, ut audeas, ſine prudentiſſima cautela, cum ipſis agere?

2. O fili! o Diſcipule! numquid eris ſuper Magiſtrum tuum? Et ſi ego, ſanctitas immutabilis, erga feminas fui cautiſſimus; numquid tibi, a-

fundini vento agitatæ, licebit esse incautum?

Nullum sanè mihi potuit esse in earum conversatione periculum: verùm exemplum tibi dare volui, ut ita et tu faceres.

Disce ergo a me, rarum, brevem et austerum ad illas habere sermonem.

Disce ad vanas Samaritanas non loqui, nisi ad conversionem, pœnitentiamque suggerendam.

Disce ad peccatrices confusas et humiliatas verba non habere, nisi ad pacem dandam, et viam novam edocendam.

Disce cum piis Chananæis non conversari, nisi cum gravi et austera bonitate.

Disce illas, præ sanctitatis tuæ odore, ad te venientes, a te etiam cum imperio repellere, si humanam nimis dilectionem demonstrent.

Disce sanctas mulieres Marthas et Marias non invisere, nisi propter amicum fratrem Lazarum, aut aliam religionis, necessitatis, caritatisve causam.

Disce cum illis, non de temporalibus nugis confabulari, sed de uno necessario, de optima eorum, quæ sursum sunt, parte tractare.

Disce, non superbas, non otiosas, non garrulas, non ornatas, non vanitatibus sæculi deditas feminas visitare; sed ægrotantes, sed de morte Lazari tristes, sed de morte unigeniti flentes adire et consolari.

Disce ita rarus esse cum illis, ut mirentur etiam fideles, te in necessitate vel utilitate cum illis loqui.

Disce vel nimium erga cognatas affectum deponere, et, per sanctitatis severitatem, vel ipsam mansuetudinem tuam temperare.

Si frequentiores apud te sint, et alias secum liberiùs ducant; sicque te ab oratione vel studio distrahant; segrega te, et dic: qui facit voluntatem Patris mei, qui in cœlis est, ille soror mea et mater est: quid mihi in terra est, nisi, ut perficiam opus ejus, qui misit me?

Disce proximarum, vel tibi mini-

strantium affectum, si nimius sit, coercere; sicut ego filiabus Jerusalem dixi, ut non super me, sed super seipsas flerent.

Disce non esse familiaris alicui mulieri, sed in communi omnes bonas mulieres Patri meo commendare.

Disce domos viduarum vel virginum non introire solus.

Disce solus cum solâ, absque arbitro, vel teste, non sedere.

Disce cavere omnes suspiciones; et quidquid probabiliter fingi potest, ne fingatur, ante devitare.

Disce virginum munuscula, delicias, lepores, nimias urbanitates contemnere, quin et erubescere.

3. Vide, fili, clericos, quorum olim sanctitatem mirabaris, exemplum imitabaris, odorem sequebaris, et quos nunc hodie cernis, viles, despectos et abominabiles esse factos.

Quandonam, fili, aurum eorum obscurari cœpit? Quando mutatus est color eorum optimus? Nonne, ubi cœperunt esse erga feminas minus cauti?

Periculum consortii illarum non reformidarunt: modò amarunt, modò flamma immunda in eis exarsit; modò cessavi tenere manum dexteram eorum; modò ceciderunt, et collisi sunt:

Modò lapis de pariete clamavit; modò lignum, quod intrà juncturas est, dedit vocem suam; modò, quod fecerunt absconditè, in conspectu solis manifestatum fuit; modò toti plebi meæ scandalum factum est.

Væ illis: expediisset utique magis, ut mola asinaria in collo eorum suspensa fuisset, et in profundum maris fuissent demersi.

O fili! sit tibi in cautelam ruina hæc temerariorum de se stultè præsumentium.

4. Verùm respice etiam illos sacerdotes, qui primam caritatem non reliquerunt; sed, in sanctitate et justitia, mihi servierunt omnibus diebus suis.

Isti utique, fili, surripuerunt se feminarum consortiis; ne malitia intellectum mutaret, ne fictio animàm déciperet.

Digitized by Google

Isti pactum fecerunt cum oculis suis, ut ne cogitarent quidem de virgine.

Isti quidem anus venerantur, sed ut matres; juvenculas honorant, sed ut sorores in omni castitate:

Viduas consolantur, sed quæ verè viduæ sunt: viduas verò, quæ in deliciis sunt, ut jam mortuas habent.

Adolescentiores quoque viduas, otiosas, circuire amantes, verbosas, curiosas, loquentes quæ non oportet, accuratè devitant.

Imitare, fili, sanctos illos; et cum eis castitatem et caritatem servabis.

CAPUT L.

De rectè sanctèque vivendi regulâ.

1. Vis, fili, aliquid proficere? Noli esse nimis liber: sed sub disciplina cohibe omnes sensus tuos.

Si regulam tibi coram me præfigas, et secundùm eam vivas; mihi vives.

Si verò sine regula maneas; hodie asperam duces vitam, et cras mollem ac delicatam.

Ergo ordinem tibi præscribe; et omnia opera tua secundùm ordinem illum fac. Sic tota vita tua faciliùs sanctificabitur.

2. Determinata tibi sit hora recumbendi et surgendi.

Naturæ necessariam annue quietem; sed sensualitati excessum denega.

Septem, aut ad summum octo horæ tibi sufficiant: quod amplius est, plus officit sanitati, quam proficit; animum reddit enervem, diurnis officiis non parum inhabilem.

Memento, fili, verbi hujus: usquequò piger dormies? Paululum dormitabis, et veniet tibi quasi fur egestas; et qualis egestas? time fili: non fortè panis indigentia, sed certè pietatis egestas, multò plus formidanda.

3. Exurgens a somno, mentis tuæ oculos ad me continuò leva: præbè cor tuum mihi, crucis signo te muni; sedulus surge, sicut fidelis servus ad vocem Domini sui.

Beatus ille servus, qui sic sine mora præstò est, dicens: Ecce ego, Domine, quia vocasti me.

Induens te, age conceptiones sanctas; me præsentem intuere: ad quid in hunc mundum veneris, recordare.

4. Decenter indutus, ora voce, ora et spiritu: ad minùs semihoram huic sancto exercitio impende.

Tibi enim impossibile est, sine orationis præsidio, cum virtute degere, et vitæ mortalis cursum sanctè peragere.

Brevi certè arescet cor tuum, si neglexeris comedere panem istum.

5. Oratione peracta, ad Missam, si jam celebranda sit, te dispone: sin verò, studio et lectioni incumbe.

Memento enim, quia perditum non redit tempus: memento, quia rationem reddes in novissimo die.

Cum autem hora celebrandi institerit, ad sacrificium faciendum te omni pietate para: conscientiam diligenter discute: ad minùs, per quadrantis horæ spatium, te devotissime recollige.

In ipsa sacrificii actione, omnes ritus accurate serva, omnes errores cave, omnem fervorem impende.

Et post oblationem sanctam, moram decentem, sicut ante, in gratiarum actione transige.

6. Horas suo tempore ante prandium religiosè persolve.

Si diligis me, fili, gaudebis sanè, quotiescumque tibi nova aderit mecum conversandi occasio.

Nonnihil etiam temporis examini particulari concede; ut videas, quantùm profeceris in hac virtute comparanda, in hocve vitio resecando.

Huic adeò utili exercitio, lectionem unius novi testamenti capitis præmitte.

O fili! sit tibi indivisus comes, illud cœleste verborum meorum compendium; et Diabolus ad te ingredi non audebit.

7. Ad mensam frugalem, præmissa benedictione, accede.

Inter bibendum et edendum, memineris te esse Dei servum: et, ut servos ejus decet, comede et bibe.

Honora me interdùm de tua substantia, mihi aliquam mortificationis hostiam immolando: amen dico tibi, non perdes mercedem tuam.

Sumptâ cum sobrietate refectione, nonnisi gratiis actis recede.

Mentem, animumque tuum postmodùm honestis colloquiis, licitisque et decentibus oblectamentis relaxa.

Cave a nimia dissolutione, cave a lusibus vetitis, cave a scurrilibus nugis.

Horâ statutâ, ad cor paulisper redi, et sacras recita vesperas: tum studio, operibusque statûs tui vaca.

Aliquid quotidie ex sacris Bibliis studiosè legere ne omittas.

8. Visitationes, quas a te, vel decentia, vel honestas, vel ægrotorum, afflictorum, pauperumque necessitas requirit, horis etiam pomeridianis opportuniùs ages.

Sanctissimam Virginem Mariam, quam præcipuo cordis affectu prosequi debes, coronæ recitatione quotidie cole.

Sub vesperam, me sanctificationem et redemptionem tuam, viatorum consolationem, et Sanctorum æternam fruitionem, in Sanctissimo Sacramento visita.

O fili! ne laïci, in hoc pietatis ge

nere, te præveniant; te hominem meum, te amicum meum.

9. Ante cœnam, si fieri potest, matutinum et laudes pro crastina die recita; ne officium ad manè sequens dilatum, ab oratione mentali te retrahat, aut etiam, præ ministerio improviso, adhuc ulteriùs differri debeat.

Piam lectionem vesperè facere nunquam negligas. Ad hanc verò selige libros, (*) quos cognoveris magis spirituales, et animæ tuæ ad majorem perfectionem excitandæ magis idoneos.

Orationem serotinam, et quidem in communi, si penès te sit, cum examine generali, in intima animi recollectione persolve.

Ad lectum procedens, sanctas considerationes in animo versa; vel precatiunculas habe; te, cubileque tuum,

(*) Eminent autem inter illos Imitatio, Sanctus Franciscus Salesius, Rodriguez, Ludovicus Granatensis, et vitæ Sanctorum, præsertim Pontificum et Sacerdotum.

aquâ benedicta asperge : crucis signo te muni.

Beatæ Virgini, et Sanctis Angelis spiritum tuum commenda; et sic in pia cogitatione, et in pace mea requiesce.

Si per noctem tibi contigerit expergisci, memor esto mei; adora, et ora!

10. Quoniam, fili, necesse est, pro humana infirmitate, de mundano pulvere etiam religiosa corda sordescere et aliundè mundari debent, qui ferunt vasa Domini, multòque plus adhuc, qui Sacrificium offerunt; sæpiùs ad confessionem accedas. O utinam singulis hebdomadis, saltem!

11. Dixi tibi, fili, semper esto paratus: quia qua hora non putas filius hominis veniet.

Igitur ne obdormias in morte, sed è contrà attentiùs vigiles, statue tibi in quolibet mense diem unum, in quo, speciali modo, ad mortem te disponas.

Hac verò die, in secreto cubiculi tui arctiùs compositus mane,

Meditare de morte, conscientiam diligentiùs discute: vide, quid te angeret, si jam moriendum tibi esset.

Fac, quod tunc facere velles: confitere accuratiùs, dole vehementiùs, propone firmiùs.

Corpore meo, quasi ultimo Viatico, refice te: et, tanquam modò moriturus, animam tuam, per preces consuetas, actusque præcipuarum virtutum, in manus Patris æterni commenda.

Sic erunt lumbi tui præcincti: sic feres lucernam ardentem in manu tua: sic eris homo expectans Dominum tuum, quando revertatur a nuptiis, ut confestim aperias ei.

12. O fili! disciplinæ istæ forsan *tibi* non videntur esse gaudii, sed mœroris: verùm posteà tibi per eas exercitato fructus justitiæ pacatissimos dabunt.

Stabilis igitur esto, et immobilis in regula; et abundabis in opere meo semper.

Demùmque, cum judicandus co-

ram me steteris, videbis laborem tuum non fuisse inanem.

Tunc enim centuplum accipies, et Vitam æternam possidebis.

Finis Memorialis.

PRECES
ANTE ET POST MISSAM.

Quoniam plures Sacerdotes exules postulaverunt huic operi adjici preces quasdam, ante et post Missam; sequentes appositæ sunt. Consuetos vero psalmos et orationes, cùm in omnibus missalibus, et cunctis fere breviariis inveniantur, hic referre necesse visum non fuit.

Præparatio ad Missam pro Dominica, feriâ III. et feriâ VI.

DIRIGE INTENTIONEM.

O summe ac potentissime Deus! in laudem et gloriam supremæ Majestatis tuæ; in memoriam sanctissimæ

ram me ſteteris, videbis laborem tuum non fuiſſe inanem.

Tunc enim centuplum accipies, et Vitam æternam poſſidebis.

Finis Memorialis.

PRECES
ANTE ET POST MISSAM.

Quoniam plures Sacerdotes exules postulaverunt huic operi adjici preces quasdam, ante et post Missam; sequentes appositæ sunt. Consuetos vero psalmos et orationes, cùm in omnibus missalibus, et cunctis fere breviariis inveniantur, hic referre necesse visum non fuit.

Præparatio ad Missam pro Dominica, feriâ III. et feriâ VI.

DIRIGE INTENTIONEM.

O summe ac potentissime Deus! in laudem et gloriam supremæ Majestatis tuæ; in memoriam sanctissimæ

vitæ, passionis ac mortis Jesu Christi, Salvatoris mei; in gratiarum actionem, pro omnibus donis et beneficiis tuis, mihi indigno peccatori, et toti Ecclesiæ tuæ concessis; in propitiationem, pro innumeris peccatis meis; pro salute mea, et proximorum N. N. pro solatio quoque defunctorum N. N. &c. Ego, indignus peccator, S. S. Corporis et sanguinis Filii tui Mysteria recolere, et recipere cupio. Verè, Domine, in te solo totum est, quod satiare possit cordis mei desiderium. Quid enim mihi est in Cœlo? Et a te quid volui super terram? Nonne tu ipse eris merces nostra magna nimis?

ACTUM ELICE CONTRITIONIS.

Sed et sacrificium spiritûs contribulati tibi, mi Domine, unà cum sacrificio et sacramento corporis et sanguinis Filii tui, Salvatoris mei, humiliter offero. Doleo enim ex intimo corde, quòd te Deum meum, summè bonum, et in me tam beneficum,

ac toties in Sacramento me reficientem, unquam offenderim peccatis meis, præsertim talibus N. &c. N. quæ tu nosti, o! scrutator cordium; sed et miser ego peccator, in amaritudine animæ meæ, dolens confiteor. Utinam nunquam offendissem te! Sed cor contritum et humiliatum, Deus, non despicies; tu qui, amore nostri, dedisti nobis Unigenitum tuum, ut nos lavaret a peccatis nostris, in sanguine suo.

EXERCE FIDEM.

Equidem credo firmiter, o bone Jesu, et vivâ fide profiteor, quia tu ipse, Deo Patri æqualis in gloriâ et potestate, verus Deus et homo, verè et realiter præsens es in hoc Sacramento. Tu enim ipsa veritas dixisti: HOC EST CORPUS MEUM. Credo quidquid dixit Dei Filius: nihil hoc veritatis verbo verius. Adjuva, Domine, incredulitatem meam, adauge mihi fidem.

O Christe Jesu ! sum quidem ego pulvis, cinis, et peccator : sed tu, Pater es misericordiarum, et Deus totius consolationis. Quis unquam intellexit misericordias tuas ? Nonne tu laborantes et oneratos vocas ad te, ut eos reficias ? Nonne tu es refugium meum ? Ad quem ergo irem ? Tu solus verba vitæ æternæ habes : tu solus consolaris me, in omni tribulatione mea. Sum quidem æger et infirmus: sed tu es salus mea : non est opus bene valentibus medico, sed male habentibus. Si solummodò pertransiens, curabas omnes ; si umbra Petri curabat infirmos : nonne ego confidere debeo, quia, intrante te sub tectum meum, et in me inhabitante cum plenitudine Divinitatis, sanabor ab infirmitatibus meis?

Igitur, cûm nihil, te propitio, mihi conscius sum, surgo, et vado ad te Patrem, medicum et refugium meum: sperans, quod hæc communio futura

mihi sit fidei, spei et caritatis augmentum; contra insidias inimicorum meorum firmissima tuitio; turpium cogitationum effugatio; hujus defectûs et vitii N. exterminatio; operum tibi placentium, et præsertim hujus virtutis N. salubris efficacia; et tandem pignus futuræ gloriæ. Reposita est hæc spes mea in sinu meo; quia miserator et misericors es, et in promissis fidelissimus.

EXERCE CARITATEM.

O dulcissime Salvator, Christe Jesu! quanta fuit tui vis amoris, quæ te traxit è sinu Patris in hanc lacrymarum vallem, ut humanam carnem assumeres, infinitas miserias, injurias, imò crucem, mortemque subires: idque solùm propter miseros nos homines, et propter nostram salutem!

O quantus amor! Damnare nos poteras; et salvare maluisti! Nos rei eramus; et tu innocens subis supplicium, ut reos liberes!

Ex amore itaque ad nos in carnem venisti, et demùm abiturus ex hoc mundo ad Patrem, in pignus amoris, hoc Sacramentum nobis reliquisti; ut modo prorsùs novo et admirabili, semper maneres nobiscum, cujus deliciæ sunt esse cum filiis hominum.

O Domine! quantùm dignus es amari, qui tanta facis amore nostrî! Diligam itaque te, Domine, fortitudo mea, refugium meum, et liberator meus.

O Deus caritas! qui in caritate manet, in te manet. Cupio te suscipere in hoc Sacramento, ut tibi firmiùs uniar amoris vinculo. Quis me separabit a caritate Christi, Salvatoris mei? Utinam hoc, nec vita, nec mors, nec ulla fortunæ sors, aut ulla creatura valeat!

EXERCE HUMILITATEM.

Sed quomodò audeo accedere ad te? Nonne tu, o! Deus, Dominus, creator ac redemptor meus, Rex Cœli

et terræ, &c. At quis ego? Vilis terræ vermiculus, pulvis et cinis, et, quod indignius est, toties erga te inobediens et ingratus peccator &c. Verè; Domine, non sum dignus, ut intres sub tectum meum: sed memento, Domine, quia, cùm esses Dominus omnium, assumptâ servi formâ, venisti ad nos, et familiariter egisti cum publicanis et peccatoribus; denique humiliasti temetipsum usque ad mortem. Illa quæso, te moveat humilitas, ut me vilem et humilem non despicias. Sed clementer ad me venias, aut venientem ad te benignè suscipias.

POSTULA GRATIAM.

O Pater æterne! per merita Filii tui, concede mihi gratiam dignè celebrandi Missam, et recipiendi, non solùm Sacramentum, sed etiam rem et virtutem Sacramenti. Offero tibi humilitatem et sanctitatem gloriosæ semper Virginis Mariæ, fervorem et devotionem omnium Sanctorum; ut

illorum merita suppleant quidquid mea non valet infirmitas.

Domine Jesu, propitius esto mihi peccatori: et sacris Mysteriis corporis et sanguinis tui fac me ita dignè semper uti, ut copiosum inde fructum et robur contra omnes mundi, carnis ac dæmonis insidias consequar; vitia, et hæc N. N. maximè fugiam; virtutes verò statui meo maximè necessarias, velut caritatem, humilitatem, puritatem; &c. diligentiùs exerceam, et fideliùs tibi in dies servire studeam.

Spiritus sancte Deus, adsit mihi virtus tua, quæ cor meum clementer expurgans, dignum Christo Domino præparet in me habitaculum; sicut fecit in beata Virgine Maria.

O! sacratissima Virgo Maria, quæ, Spiritu sancto cooperante, Deum et hominem purissimis visceribus concipere et portare meruisti: fac, ut ego eum dignè in hoc Sacramento recipere, et portare valeam; et ut consequar Spiritum hujus dilecti filii tui.

O! Sancti Dei omnes, et vos præ-

sertim dilecti Patroni mei, succurrite mihi, quæso, precibus vestris apud Deum; ut sic illum nunc in Sacramento possim recipere, ut aliquando eum in propria specie vobiscum merear videre. Fiat, fiat.

Præparatio ad Missam pro feria II. et feria V.

O! dulcissime Salvator, Christe Jesu, *adoro* te in toto corde meo: et *gratias* ago tibi ex intimis visceribus animæ meæ, quòd tanta caritate nos miserè perditos redemeris pretio sanguinis tui. Et in hujus amoris tui memoriam, necnon in pignus futuræ gloriæ, tam admirabili potentia, sapientia et bonitate, dederis nobis in cibum et potum ipsum corpus et sanguinem tuum. Denique ad hæc Divina Mysteria, me vilissimum peccatorem in numerum sacerdotum tuorum tuâ ineffabili clementiâ vocare dignatus sis.

Sed heu infelix ego homo! qui ha-

tenus tam indignè vocatione tua vixi, et toties, et tam graviter te Deum meum offendi peccatis meis, præsertim his N. N. At nunc de iis *doleo* ex intimo corde meo, ob amorem tui super omnia; et deinceps tibi soli servire, placere, et adhærere propono.

Proindeque nunc accedens ad mensam convivii tui, ex omni affectu cordis mei, dignissimum Sacrificium corporis et sanguinis tui, quod tu ipse semel pro nobis in Ara crucis obtulisti, pura et simplici intentione, *offero* ad laudem et gloriam æternæ Majestatis tuæ: in memoriam sacratissimæ incarnationis, vitæ, passionis, et mortis tuæ.

In gratiarum actionem pro omnibus donis et beneficiis, toti cœtui Electorum, et mihi, licet indignissimo, hucusque præstitis, vel unquam præstandis: in propitiationem peccatorum: Pro salute quoque fidelium vivorum, N. N. et solatio defunctorum, N. N.

Et utinam ex omni affectu, fervore, et desiderio amicorum tuorum, seu

jam regnantium in Cœlo, vel adhuc militantium in terris, hoc tam grande pietatis opus peragere possem!

Corde siquidem, *credo*, mi Jesu, et ore confiteor, quia Pater æternus, Deus se ipso summè beatus, potens, perfectus, et nullius egens, secundùm infinitam misericordiam suam, sic dilexit mundum, ut te filium suum Unigenitum nobis daret Salvatorem.

Credo quoque, quòd tu ipse Patri æqualis per omnia, ex vi immensæ caritatis tuæ, de sinu Patris descendisti in uterum Virginis, et propter nos homines homo factus es.

Credo, quòd, ex amore nostrî, hoc Sacramentum in ultima cœna instituens, verum corpus et sanguinem tuum, id est, teipsum nobis ad manducandum dedisti. Et denique Patri tuo factus obediens usque ad mortem, temetipsum pro nobis hostiam in Ara crucis obtulisti.

Ideòque *spero* in te, et magna fiducia venio ad te, o! Domine, qui nostri causâ tam mira facere, et tam

dira pati voluisti. Quid enim negabis, qui sic amasti, ut teipsum dares?

Amo te quoque, o! bone Jesu, et tota virtute cordis mei; et semper deinceps, et in æternum amabo, si tu dederis.

Sed quid retribuam tibi, Domine, pro tanto munere, et pro omnibus quæ retribuisti mihi? Ecce *abnego* memetipsum, et totum me; id est, corpus, animam, et omnia mea in omne beneplacitum benignissimæ voluntatis tuæ plenè resigno.

Verum quid habeo, quod non acceperim? Quid est homo, si comparetur Factori suo? Quid vilis creatura, vermis terræ, miser peccator, servus inutilis præstare poterit Deo, Creatori ac Domino suo?

Agnosco, quia pauper et inops sum ego: ideòque *humilio* me sub potenti manu tua. Tu verò, o! Domine Jesu, utpotè advocatus et mediator meus, dives in meritis, et miserationibus, suscipe causam meam.

Et ex thesauro immensæ caritatis

tuæ, fer opem inopiæ meæ: et pretium sanguinis tui, omniumque meritorum tuorum repræsenta æterno Patri tuo: et hinc supple omnem defectum meum, præcipuè hujus meæ, heu! nimis modicæ et imperfectæ præparationis, qua ad hæc S. S. Mysteria venio; ut sic ei per te placeat obsequium indignissimæ servitutis meæ.

Fac etiam, o! bone Jesu, per omnes miserationes tuas, ut hoc tremendum Mysterium, et admirabile donum caritatis tuæ, debita semper fide, reverentia, et gratitudine prosequar: idque puro et ardenti corde nunc et semper recipiam: statum hunc quoque sacerdotalem, ad quem me, ex singulari gratia, vocare dignatus es, caritate, castitate, humilitate, mansuetudine, patientia, sobrietate, &c. moribusque tibi placitis, et sacerdote fideli dignis, excolere studeam; idque, ut servitus mea magis tibi placeat, ad majorem gloriam tuam, Ecclesiæ utilitatem, et propriam, proximique salutem.

Undè tandem supplex obsecro, ut per virtutem corporis et sanguinis tui, abstrahas cor meum efficaciter ab omnibus noxiis affectibus, N. N. qui gustum ac fructum hujus Sacramenti impediunt; et intimè tibi unias et incorpores, ut gustem quàm suavis sis, Domine, et unus tecum efficiar spiritus, ut tu in me, et ego in te maneam; adeòque nihil sit, quod me unquam valeat separare a te. Nam tibi adhærere, mihi bonum est, &c. Quid enim mihi est in Cœlo, et a te quid volui super terram? O pars mea, Deus, in æternum!

Ad vos quoque, o! Sancti amici Dei, supplex confugio. Te imprimis, o Sanctissima Dei Mater, Virgo, et Patrona mea, quæ, gratia plena, Deum et hominem purissimis visceribus tuis meruisti portare. Et vos, o! Sancti N. et N. Patroni, mihi singulariter electi et dilecti, vos modò videtis illum facie ad faciem, et pleno ore manducatis panem illum, quem nos non nisi per speculum in ænigmate aspicimus,

et ſpeciebus velatum accipimus. Utinam, veſtro interventu adjutus, hoc cœleſti pane et viatico dignè ſæpiùs reficiar in via, ut tandem vobiſcum eo ſatiari merear in Patria. Amen.

Præparatio ad Miſſam; ex imitatione Chriſti, pro feria IV. et Sabbato.

ADMIRATIO.

Audivi vocem tuam, Domine: venite ad me omnes, qui laboratis et onerati eſtis, et ego reficiam vos. O Sancte Sanctorum! ecce tu inclinas te ad me; tu vis eſſe mecum; tu invitas ad convivium tuum; tu mihi dare vis cœleſtem cibum, et panem Angelorum ad manducandum; non alium sanè, quàm teipſum, panem vivum, qui de Cœlo deſcendiſti, et das vitam mundo.

LAUDATIO.

O inviſibilis conditor mundi, Deus! quàm mirabiliter agis nobiſcum!

Quàm suaviter et gratiosè cum Electis tuis disponis, quibus temetipsum in Sacramento sumendum proponis! Lætare, anima mea, et gratias age Deo, pro tam nobili munere et solatio singulari, in hac lacrymarum valle tibi relicto.

TIMOR.

Terrent me, Domine, delicta propria; et ad capienda tanta Mysteria, me reverberat impura conscientia mea. Provocat me dulcedo verborum tuorum; sed onerat me multitudo vitiorum meorum. Quis ego sum, Domine, ut ad te præsumam accedere? Quomodo ausus ero venire ad te, qui nihil boni mihi conscius sum, undè possim præsumere? Quomodò te introducam in domum meam, qui sæpiùs offendi benignissimam faciem tuam, quam reverentur Angeli et Archangeli, quam metuunt Sancti et justi?

CONTRITIO.

Peccavi, Domine, peccavi: miserere mei, ignosce mihi. Quid possum agere pro peccatis meis, nisi humiliter ea confitendo, et lamentando, et tuam propitiationem ardenter deprecando? Deprecor te, exaudi me propitius, Deus meus. Omnia peccata mea mihi maximè displicent; nolo ea unquam amplius perpetrare: sed pro eis doleo, et dolebo, quamdiù vixero. Dimitte mihi peccata mea, propter Nomen sanctum tuum. Ecce committo me misericordiæ tuæ; resigno me manibus tuis. Tu omnia delicta mea, quæ, a die quo primùm peccare potui, usque ad horam hanc commisi, pariter incende et combure igne caritatis tuæ; dele universas maculas eorum; conscientiam meam ab omni delicto emunda, et restitue mihi gratiam tuam, quam peccando amisi, omnia mihi plenè indulgendo, et in osculum pacis me misericorditer assumendo.

FIDES.

Credo et confiteor, quia tu præsens es in Altaris Sacramento, Deus meus, Sanctus sanctorum, Creator omnium, et Dominus Angelorum. Quidquid intelligere non valeo, tibi Deo omnipotenti securè commendo: non fallis me, Deus meus. Et si talia essent opera tua, ut facilè ab humana ratione caperentur; non essent mirabilia nec ineffabilia dicenda. O quàm admirabilis operatio tua, Domine! quàm potens virtus tua! quàm ineffabilis veritas tua! Dixisti enim, et facta sunt omnia; et hoc factum est, quod ipse jussisti.

SPES.

Super bonitate tuâ, et magnâ misericordiâ tuâ, Domine, confisus, accedo æger ad Salvatorem, esuriens et sitiens ad fontem vitæ, egenus ad Regem Cœli, servus ad Dominum, creatura ad Creatorem, desolatus ad meum pium consolatorem: sperans,

quod in hoc Sacramento mihi conferatur spiritualis gratia, et reparabitur in anima mea virtus amissa, et per peccatum deformata redibit pulchritudo, et demùm conservabitur cor meum et corpus immaculatum.

CARITAS.

O dilecte mi! da me pro te omnes dilectos relinquere, et te solum super omnia amare, et te mihi viventi et morienti amicum retinere. Esse sine te, gravis est infernus; et esse tecum, dulcis Paradisus. O thesaurus bonus! O bonum super omne bonum! O Deus meus, et omnia! Intelligenti satis dictum est; et sæpè repetere jucundum est amanti. Purifica, lætifica, clarifica, et vivifica spiritum meum cum suis potentiis, ad inhærendum tibi jubilosis excessibus.

DESIDERIUM.

Ecce, Domine, in te est totum, quod desiderare possum et de-

beo. Tu salus mea, et redemptio; spes et fortitudo, decus et gloria. Deſidero te nunc devotè ac reverenter ſuſcipere. Cupio te in domum meam inducere; quatenùs, cum Zachæo merear a te benedici, ac inter filios Abrahæ computari. Anima mea corpus tuum concupiſcit: cor meum tecum uniri deſiderat. Noli avertere faciem tuam a me: noli viſitationem tuam prolongare: noli conſolationem tuam abſtrahere. Veni, Domine, veni ad pauperculum tuum, et lætum fac eum: veni, et ſatia me tuâ præſentiâ. Quamdiu hoc datum non fuerit, neç plenum gaudium erit.

INVOCATIO.

O! beatiſſima gratia, quæ pauperem ſpiritu virtutibus divitem facis, veni; deſcende ad me, reple me nunc conſolatione tua; ne deficiat, præ ariditate mentis, anima mea. Obſecro Domine Deus meus, præveni ſervum tuum in benedictionibus dulcedinis tuæ

ut ad tuum magnificum Sacramentum dignè ac devotè merear accedere. Excita cor meum in te, et a gravi torpore exue me. Quidquid mihi deest, Jesu bone, Salvator sanctissime, tu pro me supple benignè ac gratiosè. Da pauperi mendico tuo vel interdùm modicùm de cordiali affectu amoris tui in sacra communione sentire; ut fides mea magis convalescat, spes in bonitate tua proficiat, et caritas semel perfectè accensa, et cœleste manna experta, nunquam deficiat.

ORATIO AB BEATAM VIRGINEM MARIAM.

O! intemerata, et in æternum benedicta, singularis atque incomparabilis Virgo, Dei genitrix Maria, gratissimum Dei templum, Spiritus sancti sacrarium, janua regni Cœlorum, per quam, post Deum, totus vivit orbis terrarum. Inclina, Mater misericordiæ, aures tuæ bonitatis indignis supplicationibus meis; et esto

mihi miserrimo peccatori pia et propitia in omnibus auxiliatrix; et in hac præsertim hora, qua dilectum Filium tuum, Dominum nostrum Jesum Christum, æterno Patri oblaturus sum, ut nempè eum dignè et acceptabiliter offerre valeam. Amen.

ORATIO AD OMNES ANGELOS ET SANCTOS.

Angeli, Archangeli, Throni, Dominationes, Principatus, Potestates, Virtutes Cœlorum, Cherubim atque Seraphim, omnes Sancti et Sanctæ Dei, imprimis dilecti Patroni, intercedere dignemini pro humili servo vestro, ut hoc sacrificium Deo omnipotenti dignè valeam offerre, ad laudem et gloriam Nominis sui, ad utilitatem meam, totiusque Ecclesiæ suæ sanctæ. Amen.

DIRECTIO INTENTIONIS.

Ego volo Missam celebrare, et conficere corpus et sanguinem D. N.

J. C. juxtà ritum sanctæ Romanæ Ecclesiæ; ad laudem omnipotentis Dei, totiusque Curiæ Triumphantis; ad utilitatem meam, totiusque Ecclesiæ Militantis et Patientis; pro omnibus qui se commendaverunt orationibus meis, in genere et in specie; et pro felici statu sanctæ Romanæ Ecclesiæ. Amen.

Gaudium cum pace, emendationem vitæ, spatium veræ pœnitentiæ, gratiam et consolationem sancti Spiritûs, perseverantiam in bonis operibus, cor contritum et humiliatum, atque felicem vitæ meæ consummationem tribuat mihi omnipotens et misericors Dominus. Amen.

1. *Gratiarum actio post Missam pro Dominicâ, feriâ III. et VI.*

ADORA ET MAGNIFICA DOMINUM.

O Jesu, dulcis hospes! prospere processeris ad hunc pauperculum

et humilem servum. Intraveris ſau
sub hoc angustissimum et vile tectu
Benedictus et superexaltatus, qui
nisti in cor meum, oriens ex alt

O Rex pacifice! fuga ex animo
corde meo catervas vanarum cogi
tionum; ut te solum, pacis auctorer
contemplari et diligere queat ani
mea. Ecquid, præter te, o! pa
tranquillitas et dulcedo cordis me
quærat et gustet anima mea?

O fons amoris perpetui! quomo
potero tuî oblivisci, qui meî digna
es recordari, et teipsum mihi da
fecisti, ultrà omnem spem, miseric
diam cum servo tuo; et ultrà om
meritum, gratiam et amicitiam exh
buisti. Quid retribuam tibi, pro g
tia ista?

Utinam possem tibi servire cunct
diebus vitæ meæ! Utinam vel uno d
dignum servitium exhibere sufficerem
Verè tu es dignus omni servitio,
mni, honore, et laude æterna. Ve
Dominus meus es, et ego paup
servus tuus, qui totis viribus tene

bi servire, nec unquam in laudibus tuis debeo fastidire. Sic volo, sic desidero; et quidquid mihi deest, tu digneris supplere.

Concede mihi, benignissime Jesu, gratiam tuam, ut mecum sit, et mecum laboret, mecumque usque in finem perseveret. Da mihi semper desiderare et velle, quod tibi magis acceptum est, et chariùs placet. Tua voluntas mea sit, et mea voluntas tuam semper sequatur, et optimè ei concordet. Sit mihi unum velle et nolle tecum; nec illud posse velle, aut nolle, nisi quod tu vis et nolis.

Da mihi omnibus mori, quæ in mundo sunt, et propter te amare contemni, et nesciri in hoc sæculo. Da mihi, super omnia desiderata, in te quiescere, et cor meum in te pacificare. Tu vera pax cordis, tu sola requies: extrà te omnia sunt dura et inquieta. In hac pace, in idipsum; hoc est, in te uno, summo et æterno bono, dormiam et requiescam. Amen.

GRATIAS AGE.

Quid retribuam tibi, Domine Jesu, pro omnibus quæ retribuisti mihi, præsertim hodie? Sollicitus meî, dedisti mihi corpus tuum in cibum, et sanguinem tuum in potum, et utrumque in pignus futuræ gloriæ. Quis audivit unquam tale? Quis vidit huic simile? Utinam aperiantur labia mea, et repleatur os meum laude, ut cantem gloriam tuam, tota die magnitudinem tuam, et enarrem universa mirabilia tua!

Magnificet anima mea Dominum, tot tantisque affecta beneficiis; et exultet spiritus meus in Deo salutari meo: quia respexit humilitatem servi sui, et fecit mihi magna qui potens est, et esurientem implevit bonis. Laudate Dominum, omnes gentes; laudate eum, omnes populi: quoniam confirmata est super me misericordia ejus. Laudate eum, omnes Angeli ejus; laudate eum, omnes Virtutes ejus; Reges terræ, et omnes populi;

Principes, et omnes judices terræ; juvenes et virgines, senes cum junioribus.

Sed et lingua mea, o! pie Jesu meditabitur justitiam tuam, tota die laudem tuam. Omnia ossa mea dicent: Domine, quis similis tibi? Potens es, Domine; et veritas tua in circuitu tuo: magnificus in donis tuis, et sanctus in omnibus operibus tuis. Jucundum sit tibi eloquium meum; ego verò delectabor in te, et in mandatis tuis exercebor. Tene manum dexteram meam, et in voluntate tua deduc me, ut aliquando cum gloria suscipias me. Amen.

OFFER DEO PATRI FILIUM SUUM.

Clementissime Pater, qui sic dilexisti me, ut Unigenitum tuum mihi dares in pretium et in cibum, et cum eo, omnia: respice in faciem Christi tui, in quo tibi bene complaces. Hunc ego dilectum Filium,

et cum eo, cor meum retribuò tibi, pro his, quæ hodie retribuisti mihi. Complaceat tibi, Pater, hodie in illo; ac per eum, indignationem tuam avertas a me.

Ecce mediator Dei et hominum, Christus Jesus, advocatus et pontifex, qui interpellat pro me. Hunc ego offero tibi; ipsum, inquam, qui peccatum non fecit, sed tulit peccata mundi, et languores nostros suo livore sanavit. Suscipe igitur, o! Sancte Pater, hanc immaculatam hostiam, in laudem et gloriam Nominis tui; in gratiarum actionem, pro omnibus beneficis tuis in me collatis; in remissionem quoque peccatorum meorum, et in supplementum omnium defectuum meorum.

OFFER TEIPSUM CHRISTO.

O Domine! quia ego servus tuus, et filius ancillæ tuæ; abrenuntio Satanæ, et omnibus operibus ejus, et omnibus pompis ejus: tu solus Deus cordis mei, et pars mea Deus in æ-

ternum: tu solus pars hæreditatis meæ, et calicis mei; tu es qui restitues hæreditatem meam mihi. Suscipe ergo solus universam libertatem meam; accipe memoriam, intellectum, atque voluntatem omnem: quidquid habeo, vel possideo, mihi largitus es; id totum tibi restituo; ac tuæ prorsus voluntati trado gubernandum: amorem tuî solum, cum gratia mihi dones, et dives sum satis, nec quidquam aliud ultrà posco.

POSTULA DONA DEI.

Omnipotens sempiterne Deus, conservator animarum, mundique Redemptor, me famulum tuum ante Majestatem tuam prostratum benignissimè respice; et sacrificium quod in honorem nominis tui, pro salute fidelium, tam vivorum quàm etiam defunctorum, et pro peccatis et offensionibus meis obtuli, piissimè respice; iram tuam a me remove, gratiam et misericordiam mihi concede, januam

Paradisi mihi pande, ab omnibus malis me potenter eripe; et quidquid proprio commisi reatu, clementer indulge. Sic in hoc sæculo in præceptis tuis ſac me perseverare, ut dignus Electorum gregi copulari efficiar, te præstante, Deus meus, cujus Nomen benedictum, honor atque regnum permanet in sæcula sæculorum. Amen.

Domine, qui benedicis benedicentes te, et sanctificas eos qui in te confidunt; salva populum tuum, et benedic hæreditati tuæ, et custodi Ecclesiæ tuæ plenitudinem. Sanctifica diligentes decorem domûs tuæ. Tu eis gloriam retribue, per Divinam Potentiam tuam; et ne derelinquas, Deus, sperantes in te. Ægrotis da auxilium, remedium et consolationem. Peregrinantibus pacem tribue. Aerem tempera. Fructibus terræ benedic. Conserva in pace mundum, Ecclesias, Reges, Sacerdotes, et omnem populum tuum. Defunctis requiem præsta; eorumque qui dona obtulerunt, et pro quibus obtulerunt, memor esto. Eos

qui in quacumque tribulatione et angustia sunt, salva, et nobis gratiam tribue.

ORA B. V. M.

O! serenissima et inclyta Mater Domini nostri Jesu Christi, Virgo Maria, Regina mundi, quæ eundem Creatorem omnium creaturarum tuo sanctissimo utero fuisti digna portare, cujus idem sacratissimum Corpus et Sanguinem sumpsi, ad ipsum, pro me misero peccatore, intercedere digneris; ut quidquid in hoc ineffabili Sacramento ignoranter, negligenter, irreverenter, et accidentaliter omisi, tuis precibus sanctissimis mihi indulgere dignetur, qui vivit et regnat in sæcula sæculorum. Amen.

ORA OMNES SANCTOS.

O! Sancti Dei omnes, qui in carne viventes, sic Domino serviistis, ut jam cum ipso sine fine re-

gnetis: adeste mihi, quæso, precibus meritisque vestris; ut Panis ille Cœlestis, et Viaticum Divinum, quod modo sumpsi, mihi contra omnes infirmitates, pericula et insidias præstet robur et tutamen; ut in fortitudine cibi illius ambulem per hujus mundi desertum, usque ad montem Dei, et ibidem dulcissima illius fruitione vobiscum jugiter gaudeam, et eum unà vobiscum laudem per omnia sæcula. Amen.

CONCLUSIO.

Anima Christi, sanctifica me: Corpus Christi, salva me: Sanguis Christi, inebria me: Aqua lateris Christi, lava me: Passio Christi, conforta me: O! bone Jesu, exaudi me: intra vulnera tua absconde me: Ne permittas me separari a te: Ab hoste maligno defende me: In hora mortis meæ voca me, et jube me venire ad te, ut cum Sanctis tuis laudem te in sæcula sæculorum. Amen.

Obsecro te, mitissime ac bone Jesu, ut hæc immortalis hostia pro me tibi gratias referat, me tibi reconciliet, me tibi restituat, mihique peccatori veniam tribuat, et ad vitam perducat æternam. Amen.

2. Gratiarum actio post Missam pro feriâ II. et V.

EXULTA DOMINO.

Inveni quem diligit anima mea; tenui eum, nec dimittam. Te, mi Jesu, amplector. Te, amor et gaudium meum, obtineo. Te cordis mei thesaurum comprehendo, in quo omnia possideo. De omnibus necessitatibus meis erue me, Domine; et fac, ut tam plenè tibi sim, quam tu mihi. Tu es, o! Jesu, creator et plasmator meus; cor mundum crea in me, et spiritum rectum innova in visceribus meis. Tu es Rex et Dominus meus; posside me, et nemo præter Te. Tu es Doctor, et Magister

meus; bonitatem, et disciplinam, et scientiam doce me. Tu es Advocatus meus apud Deum Patrem; fac ut avertat iram suam a me. Tu es qui venturus es judicare vivos et mortuos; ne intres in judicium cum servo tuo. Tu es dilectus meus sponsus; desponsa me tibi in misericordia et miserationibus. Tu dux et defensor meus; pone me juxta te, et cujusvis manus pugnet contra me. Tu victima pro me factus es; in Domino sperans, non infirmabor. Tu Salvator et Redemptor meus es; consumma opus tuum; et labor tuus non sit cassus. Tu es pars hæreditatis meæ, et portio mea in terra viventium; hæreditatem meam restitue mihi. Tu es gloria mea, corona et merces nostra magna nimis; admitte me in bona Domini, quæ præparasti diligentibus te. O Jesu! o piissime Jesu! o Jesu, Fili Mariæ Virginis! infunde in me gratiam, sapientiam, caritatem, castitatem, humilitatem; ut possim te perfectè diligere, te laudare, te per-

frui, tibi servire, et in te gloriari, nunc et in perpetuum. Amen.

IUBILA DEO SALUTARI TUO.

Quàm pulcher es, dilecte mi, dilecte votorum meorum, Christe Jesu! Quàm pulcher es! Quàm bonus et amabilis! O unicæ deliciæ meæ! o vita mea! o gaudium meum! o suavitas summa! o Deus meus, et omnia! ad te suspiro, clamo, anhelo. Complector et amo te totis præcordiorum affectibus; quia tu es Deus, ipsissima bonitas, amor æternus, sapientia inexhausta, potentia infinita, perfectio absoluta. Ecquid tandem me poterit separare a caritate tua? An voluptas brevis, opes caducæ, honores falsi, nugæ nugarum? Nec illæ, nec istæ facient, o bone Jesu! mihi enim adhærere Deo bonum est, ponere in Domino Deo spem meam. Adjuva me, pie Jesu, in sancto proposito meo; promissionum mearum ne me sinas unquam oblivisci. Sit mihi sa-

gratissimum Sacramentum tuum, contra omnium peccatorum meorum vulnera efficacissimum medicamentum, ac omnis gratiæ et virtutis complementum: sit contra omnia mala et pericula validissimum tutamentum, æternæque beatitudinis solidissimum fulcimentum. Amen.

GRATIAS AGE.

O clementissime Salvator, Christe Jesu! quam suavis es, et mitis, et multæ misericordiæ omnibus invocantibus te! Cùm enim non essemus, Divina potentia creasti nos; cùm inimici tui essemus, è Cœlo veniens, mira sapientia redemisti nos; et quia sine te, tam corpore, quàm spiritu, vivere, moveri et esse non possumus, immensa bonitate tua, tot Sacramentis et auxiliis gratiæ, nos usque conservas; imò Corpus et Sanguinem tuum, id est teipsum, modo prorsùs admirabili, in hoc Sacramento largiris. O caritas! o pietas! o novum et grande Mysterium!

Tu ne, Deus meus, ad me venire dignaris? Rex ac Dominus summæ Majestatis, ad infimum servum? Deus ad hominem? Creator ad creaturam? Unde hoc mihi, ut tu, Domine, venias ad me? O Deus et Dominus noster! quam admirabile est Nomen tuum in universa terra! Et quis narrabit potentias tuas, et auditas faciet omnes laudes tuas? Ego quidem, etsi omnia membra mea verterentur in linguas, et omnes vitæ meæ respirationes in tuî laudes et gratiarum actiones: attamen longè minor essem cunctis miserationibus tuis. Unde agnoscens insufficientiam meam, id unum votis omnibus exopto, ut omnes creaturæ tuæ, mecum et pro me, laudent et benedicant Nomen tuum in æternum.

OFFER.

O Pater misericordiarum, et Deus totius consolationis, qui ex abundantia infinitæ caritatis tuæ, de-

disti mihi Unigenitum Filium tuum! en ego, miser peccator, nunc particeps factus Corporis et Sanguinis ejus; illum in pectore meo complectens, et tanquam rem meam intimè mihi conjunctam possidens: illum ipsum, in unione caritatis, qua seipsum dedit in Ara crucis, tibi offero. Ecce hic est thesaurus, Pater clementissime, in quo totam meam spem reposui: hæ sunt divitiæ, quas offero in satisfactionem debitorum meorum.

Aspice, pie Pater, in faciem Christi tui; et cum sit hic Filius tuus dilectus, in quo tibi bene semper complacuit, qui mihi nunc intimè conjunctus est, supplex rogo, ut me quoque aspicias oculis misericordiæ tuæ. Sub ejus protectione ac tutela, sub umbra meritorum ipsius, compareo coram te; ut illum præcipuè intuens, me quoque clementer ac benignè respicias, tanquam mancipium ejus, ac servum perpetuum.

Ne permittas, obsecro, ut pereat illa anima, quæ toties in se recipit

Filium tuum, qui a te missus, venit in mundum quærere et salvum facere quod perierat. Hoc præsta mihi, per infinitam misericordiam tuam. Amen.

INVOCA DOMINUM.

Sit, quæso, Domine, hæc præceſlentissima hostia, quam tibi modò obtuli, in plenam emendationem, expiationem, atque satisfactionem, pro omnibus peccatis et negligentiis meis, et pro peccatis totius mundi. Per illam, instaura omnes ruinas meas spiritales, et supple omnem inopiam meam. Per illam, mortifica in me quidquid tibi displicet, et effice me hominem secundùm cor tuum. Per illam conforma spiritum, animam et corpus meum, spiritui, animæ et corpori sacræ humanitatis tuæ, meque totum luce Divinitatis tuæ illustra. Per illam largire, ut in te stabiliar, te perfectè et perseveranter diligam, intimè tibi uniar, ac totus in te transmuter, ad laudem Nominis tui quod invocatum est super nos.

Converte, Domine, miseros peccatores: revoca hæreticos, atque schismaticos: illumina infideles te ignorantes: adesto omnibus, qui in necessitate et tribulatione aliquâ constituti sunt: adesto his, qui se meis precibus commendârunt, aut commendati esse cupiunt: adesto parentibus, propinquis et benefactoribus meis, vivis et defunctis. Miserere omnium, pro quibus orare debeo, et tu rogari vis: da vivis veniam et gratiam: da fidelibus defunctis requiem, lucemque sempiternam. Tibi laus, Christe Jesu, in sæcula sæculorum. Amen.

ORA B. V. M.

O Maria Virgo, et Mater sanctissima! ecce suscepi dilectissimum Filium tuum, quem immaculato utero tuo concepisti, genuisti, lactasti, atque sanctissimis amplexibus strinxisti. Ecce cujus aspectu lætabaris, omnibus deliciis replebaris, illum ipsum tibi humiliter et amanter repræsento, et

offero tuis purissimis brachiis amplexandum, toto corde amandum, sanctissimæ Trinitati, in supremum Latriæ cultum, pro tui ipsius honore et gloria, et pro meis totiusque mundi necessitatibus offerendum. Tu maternam vim apud Deum obtines, et fieri non potest, ut non exaudiaris. Sit igitur pietatis tuæ, ipsam, qua apud eum vales, gratiam notam facere mundo; sanctis tuis precibus obtinendo reis veniam, medelam ægris, pusillis corde robur, afflictis consolationem, periclitantibus adjutorium et liberationem. Amen.

ORA OMNES SANCTOS.

Omnes Sancti et Sanctæ Dei, consolatio pauperculæ animæ meæ, vos præsertim Patroni et Protectores mei, aspicite Magistrum, Auctorem, et præmium sanctitatis vestræ, ac universam vestram felicitatem, intra viscera mea manentem; mihique ab ipso, cui vos tantoperè verbo et e-

xemplo in hac vita conformastis, veſtris interceſſionibus impetrate, ut veſtra ſemper veſtigia ſequar, et ut ad ſcopum mihi propoſitæ perfectionis, ac tandem plenus meritis, ad veſtrum merear conſortium pervenire.

CONCLUSIO.

Recedo a te modicùm, Domine Jeſu, ſed non ſine te, conſolatio, felicitas, et omne bonum animæ meæ; et me amantiſſimo Cordi tuo, cum omnibus fratribus, amicis et inimicis meis, humillimè commendo. Ama nos, Domine, et transforma quàm ſimillimè in te. Totus occuper in te, et propter te; nihilque ſit objectum verborum meorum, actionumque mearum internarum et externarum, niſi tu, amor meus, qui vivis et regnas per omnia ſæcula ſæculorum. Amen.

Gratiarum actio post Missam, ex imitatione Christi.
Pro feria IV. et Sabbato.

ADMIRATIO,

O dilecte mi, electe ex millibus, in quo complacuit animæ meæ habitare omnibus diebus vitæ suæ! O Pacifice mi, in quo pax summa, requies vera! O Deus abscondite, cujus sermo cum humilibus! O verè ineffabilis gratia tua! O verè admirabilis dignatio tua! O amor immensus, animæ meæ singulariter impensus! O Jesu! quanta est dulcedo in convivio tuo! O quàm dulce mihi foret in præsentia tua, ex intimo affectu, lacrymas fundere, et cum pia Magdalena pedes tuos lacrymis irrigare! Certè in conspectu tuo, et sanctorum Angelorum tuorum, totum cor meum ardere deberet, et ex gaudio flere. O quàm magnum suscepi Dominum! Quàm dilectum induxi hospitem! Quàm jucundum recepi socium! Quam fidelem

acceptavi amicum! Quàm ſpecioſum et nobilem amplector ſponſum! O Jeſu bone! ſileant a facie tua cœlum et terra, et omnis ornatus eorum. Mane in ſecreto, anima mea, et fruere Deo tuo: ipſum enim habes, quem totus mundus tibi auferre non poteſt.

LAUDATIO.

O dulciſſime Salvator! Laudent te univerſi Populi, tribus et linguæ, et ſanctum ac melliſluum Nomen tuum, cum ſumma jubilatione et ardenti devotione magnificent. Ecce omnium devotorum cordium jubilationes, ſpirituales affectus, mentales exceſſus, ac ſupernaturales illuminationes, et cœlicas viſiones tibi offero et exhibeo, cum omnibus virtutibus et laudibus, ab omni creatura in cœlo et in terra celebratis et celebrandis. Accipe vota mea, Domine Deus meus, et deſideria infinitæ laudationis, ac immenſæ benedictionis, quæ tibi, ſecundùm multitudinem ineſſabilis ma-

gnitudinis tuæ, jure debentur. Hæc tibi reddo, et reddere desidero, per singulos dies et momenta temporum.

GRATITUDO.

O benignissime Jesu! quanta tibi gratiarum actio pro susceptione sacri Corporis tui debetur, cujus dignitatem nullus hominum explicare potens invenitur! Gratias tibi, O! Pastor æterne, qui me pauperem et exulem dignatus es pretioso Corpore et Sanguine tuo reficere! O! quid retribuam tibi, Domine, pro gratia ista, pro caritate tam eximia? Non est aliud, quod gratius dare queam, quam ut cor meum tibi Deo meo totaliter tribuam, et intimè conjungam. Dignare, Domine, manere mecum: ego volo libenter esse tecum. Hoc est totum desiderium meum, ut cor meum sit tibi unitum.

OBLATIO.

Sicut igitur tu, Domine, teipsum expansis in cruce manibus et nudo corpore, pro peccatis meis Deo Patri sponte obtulisti, ita ut nihil in te remaneret, quin totum in sacrificium Divinæ placationis transiret: ita et ego meipsum tibi voluntariè in oblationem puram et sanctam, cum omnibus viribus et affectibus meis, quantò intimiùs valeo, offero. O Domine! rogo te in simplicitate cordis mei suscipe me tibi in servum sempiternum, in obsequium et in sacrificium laudis perpetuæ; suscipe me cum hac sanctâ oblatione tui pretiosi Corporis, quam tibi modò, in præsentia Angelorum invisibiliter assistentium, obtuli pro me, et pro cuncto populo tuo in salutem.

PETITIO PRO SE.

Præsta, Domine Deus, Salutaris meus, ut cum frequentatione My-

sterii crescat meæ devotionis affectus. Salva animam meam, quam pretioso sanguine tuo redemisti. Age mecum secundùm bonitatem tuam, non secundùm meam malitiam et iniquitatem. Vide omnia bona mea, quam pauca sint et imperfecta; illa emenda et sanctifica: ea grata habe, et accepta tibi fac, et semper ad meliora trahe. Me quoque pigrum et inutilem homuncionem, ad laudabilem perduc finem.

O dulcissime atque amantissime Jesu! ecce sto ante te, pauper et nudus, gratiam postulans, et misericordiam implorans, accende frigiditatem meam, igne amoris tui; verte mihi omnia terrena in amaritudinem; omnia infima et creata, in contemptum et oblivionem. Tu solus mihi ex hoc jam dulcescas, usque in sæculum. Utinam me totaliter ex tua præsentia accendas, comburas, et in te transmutes; ut unus tecum efficiar spiritus, per gratiam internæ unionis, et liquefactionem ardentis amoris! Operare, Domi-

ne, mecum misericorditer, sicut sæpiùs operatus es cum Sanctis tuis mirabiliter. O ignis semper ardens, et nunquam deficiens! O amor corda purificans, et intellectum illuminans.

PETITIO PRO ALIIS.

Intuere quoque, benignissime Jesu, pia desideria devotorum, necessitates parentum, amicorum, fratrum, sororum, omniumque carorum meorum, et eorum qui mihi vel aliis propter amorem tuum benefecerunt, et qui orationes et Missas, pro se suisque omnibus dici a me desideraverunt et petierunt; sive in carne adhuc vivant, sive jam sæculo defuncti sint; ut omnes sibi auxilium gratiæ, opem consolationis, protectionem a periculis, liberationem a pœnis advenire sentiant; et ut ab omnibus malis erepti, gratias tibi magnificas læti persolvant.

Offero etiam tibi preces et hostias placationis, pro illis specialiter, qu me in aliquo læserunt, contristave-

runt, aut vituperaverunt, vel aliquod damnum vel gravamen intulerunt; pro his quoque omnibus, quos aliquando contristavi, conturbavi, gravavi, scandalizavi, verbis, factis, scienter aut ignoranter; ut nobis omnibus pariter indulgeas peccata nostra; et mutuas offensiones.

Aufer, Domine, a cordibus nostris omnem suspicionem, indignationem, iram et disceptationem, et quidquid potest caritatem lædere, et fraternam dilectionem minuere. Miserere, miserere, Domine misericordiam tuam poscentibus; da gratiam indigentibus, et fac nos tales existere, ut simus digni gratiâ tuâ perfrui, et ad vitam proficiamus æternam. Amen.

ORATIO AD B. V. M.

Commendo me tibi, serenissima, verèque inclyta Virgo Maria, Cœli terræque Regina, quæ in tuis sacratissimis visceribus eumdem Dominum et omnium Creatorem, quem e-

go modò suscepi, de Spiritu Sancto conceptum, dignè portasti: precor te Matrem Dei sanctissimam, ut pro me apud eumdem Filium tuum intercedas; et quidquid, quacumque ratione, in summi hujus Sacramenti celebratione deliqui, hujus negligentiæ et indignitatis meæ veniam mihi impetres. Tu semper casta, pura, innocens, post conceptum Filium etiam castior, purior, sanctior, Deoque gratior evasisti: utinam et ego tam Divini Sacramenti perceptione ita sanctificer, ut deinceps cor et corpus meum ab omni lethalis peccati macula tuear impollutum. Tu, concepto Filio tuo de Spiritu Sancto, magnificas laudes decantasti, et in Deo Salutari tu mirabiliter exultasti; fac meritis et precibus tuis, Virgo Mater, ut cum hac sacra communione novum et ardentem spiritum conjungam, ac semper in gratiarum actione piè verser; tantoque Redemptori et hospiti me nunquam ingratum exhibeam, sed fidelem in omnibus servum ac Ministrum. Amen.

ORATIO AD OMNES SANCTOS.

Felices Sancti, qui jam nostræ mortalitatis pelagus pertransistis, securi de vestra immarcessibili gloria; solliciti estote de mea multiplici miseria: date manus infirmo, Cœlestis Patriæ Cives, et erigite jacentem; ut convalescens de infirmitate, fortis efficiar in bello. Ad me respicite, Gens illustrissima, et hæreditas summi Dei, adhuc peregrinantem in hoc exilio, et mittite de Cœlo opem et consolationem. Circumdate me gaudentem et exultantem de vestra beatitudine; et gratiam impetrate virtutes vestras imitandi; ut vestris suffragiis adjutus, particeps fiam vestri gaudii et coronæ. Amen.

CONCLUSIO.

Nunc dimittis, Domine Jesu, servum tuum in pace: tu verò ne elongeris a me, Deus meus; in auxilium meum respice, quoniam insur-

gent in me per diem variæ cogitationes, vim mihi facient variæ tentationes. Da, ut pertranseam illæsus; da, ut perfringam eas. Pugna fortiter pro me, et expugna malas bestias, concupiscentias dico illecebrosas. Impera ventis et tempestatibus: dic mari, quiesce; et aquiloni, ne flaveris: et erit tranquillitas magna. Benedic et sanctifica me benedictione cœlesti. Protege et conserva animam servuli tui, inter tot discrimina vitæ corruptibilis; ac, comitante gratia tua, dirige per viam pacis ad Patriam perpetuæ claritatis. Amen.

FINIS.

2562991 A

INDEX
TOTIUS OPERIS.

Præfatio ad Sacerdotes Gallicanos. pag. 3
Caput I. De statu sacerdotali. 9
Caput II. De necessitate perfectionis in sacerdotibus. 12
Caput III. De possibilitate perfectionis in sæculo. 17
Caput IV. De mediis ad perfectionem assequendam. 21
Caput V. De paucitate electorum. 25
Caput VI. De gravitate peccatorum in sacerdotibus. 31
Caput VII. De malis oriundis ex improba sacerdotum vita. 34
Caput VIII. De bonis oriundis ex sancta sacerdotum vita. 36
Caput IX. De religiosissima devotione erga Dominum Jesum Christum. 40
Caput X. De sincera devotione erga beatissimam Virginem Mariam. 47
Caput XI. De ardore animi ad Divina. 52

Caput XII. *De tepore.* 55
Caput XIII. *De Pura intentione.* 58
Caput XIV. *De studio fundamentalium virtutum.* 63
Caput XV. *De humilitate.* 68
Caput XVI. *De humiliatione sui ipsius.* 72
Caput XVII. *De mansuetudine.* 78
Caput XVIII. *De puritate conscientiæ.* 82
Caput XIX. *De peccato veniali.* 85
Caput XX. *De pœnitentia peccati venialis.* 89
Caput XXI. *De frequenti sacrificii oblatione.* 92
Caput XXII. *De indigna celebratione.* 97
Caput XXIII. *De præparatione ad Missam.* 100
Caput XXIV. *De gratiarum actione post Missam.* 103
Caput XXV. *De oratione mentali.* 107
Caput XXVI. *De variis orationis mentalis speciebus.* 111
Caput XXVII. *De tempore orationis mentalis.* 115

Caput XXVIII. *De examine vespertino.* 118
Caput XXIX. *De studio et lectione.* 121
Caput XXX. *De officio Divino.* 126
Caput XXXI. *De officiis publicis.* 131
Caput XXXII. *De cura ecclesiarum et altarium.* 134
Caput XXXIII. *De zelo animarum.* 137
Caput XXXIV. *De catechizandis parvulis.* 141
Caput XXXV. *De pauperibus et rudibus erudiendis.* 145
Caput XXXVI. *De prædicatione verbi Divini.* 149
Caput XXXVII. *De confessionum auditione.* 155
Caput XXXVIII. *De benigna caritate erga proximum.* 159
Caput XXXIX. *De zelo pro peccatorum conversione.* 163
Caput XL. *De oratione pro peccatoribus.* 166
Caput XLI. *De cura infirmorum.* 169
Caput XLII. *De castitate.* 174
Caput XLIII. *De avaritia.* 179

Caput XLIV. *De bonorum ecclesiasticorum Dispensatione*. 185
Caput XLV. *De temperantia*. 189
Caput XLVI. *De modestia in vestibus*. 196
Caput XLVII. *De prudentia et simplicitate*. 200
Caput XLVIII. *De obedientia Episcopo præstanda*. 203
Caput XLIX. *De prudentia erga feminas servanda*. 207
Caput L. *De recte sanctèque vivendi regula*. 212
Preces ante et post Missam. 221
Præparatio ad Missam, pro Dominica, feria III. et VI. 221
Præparatio ad Missam, pro feria II. et V. 229
Præparatio ad Missam, pro feria IV. et Sabbato. 235
Gratiarum actio post Missam, pro Dominica, feria III. et VI. 243
Gratiarum actio post Missam, pro feria II. et V. 253
Gratiarum actio post Missam, pro feria IV. et Sabbato. 263

B.5.5.632
B.N.C. - FIRENZE